

મોટો દશ અવતાર

કીમત રૂ. ૨)

સન ૧૯૨૩

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાયિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૦૮૮૫ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ખોરો દશ અવતાર

તિષય ૩-૪

K. H. Sir Sultan Mohamed Sha Agakhan

G. C. S. I. L. D. & Co.

ISMAILI HAZAR IMAM.

હીઝ હાઈનેસ સર મુલતાન મોહમદશાહ આગાખાન

જી. સી. એસ. આઈ. એલ. એલ. ડી.

ઈસ્માઈલી હાઝર ઇમામ. (કરાંચી ૧૯૨૨.)

મોટો દશ અવતાર.

રચનાર—સર્વિયદ ઈમામ શાહ.

(ગુજરાતીમાં) આવૃત્તી ૨ છ નકલ ૧૦૦૦

પ્રગટ કરનાર,

મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ.

ALL RIGHTS RESERVED.

આ શુક મેનેજર ગુલામહુસેન રાજનભાઈએ ધી જોળ સીધી
પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ, ૧૩૫ પાલખી મહોલા, મુંબઈ નં ૯ માં
મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ માટે જાપી અને
મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજે ધી જોળ સીધી
પ્રી, પ્રેસ ૧૩૫ પાલખી મહોલા, મુંબઈ
નાં ૯ માં પ્રગટ કરી.

સંવત ૧૯૮૦

સને ૧૯૨૩

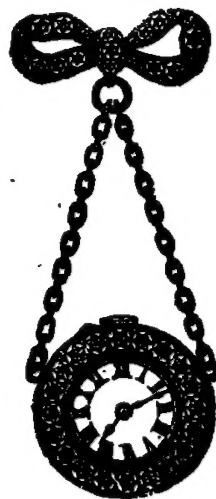

નંબર.

- ૧ અવતાર પહેલો
- ૨ અવતાર બીજો
- ૩ અવતાર ત્રીજો
- ૪ અવતાર ચોથો
- ૫ અવતાર પાંચમો
- ૬ અવતાર છઠો
- ૭ અવતાર સાતમો
- ૮ અવતાર આઠમો
- ૯ અવતાર નવમો
- ૧૦ અવતાર દશમો

પાનું.

- ૧
- ૭
- ૯
- ૯
- ૧૪
- ૧૮
- ૨૦
- ૩૦
- ૪૪
- ૫૭

અક્ષાહ તો હાર.

મોટો દશ અવતાર.

રચનાર—સઈયદ ઈમામ શાહ.

શ્રી સતગુર પીર ઈમામ શાહ વાચ્યા.

પીર ઈમામ શાહ દશ અવતાર બાંખીયા છે હો સામીલ, આઠ અહું-
કાર નિરીજન નારાયણ તારે તમે પરવરતે, ત્યાં તમે અનત કરોડ જીવ નીસતા-
રતે હો સામીલ, પછે છત્રીસ જીગ ને ચોરાસી ચોકડી એક ધ્યાન ધરીને બેઠા
હો સામી, તારે પુઠે તમે ચાર કલપ તેના સોળ જીગ સીરજતે હો સામીલ, પેલા
બાએલા કલપ માંહે જખ નવાણું કરોડ સીધા હો સામી. (૧)

બીજા કાએલા કલપ માંહે છપન કરોડ મેગ સીધા હો સામી. (૨) ત્રીજા
અરબ કલપ માંહે કીનર બત્રીસ કરોડ સીધા હો સામી. (૩) ત્રીજા કલપ સપુ-
રજી સમાપ્ત બવસતો હો સામી. ચોથા ખલીફા કલપ મધે જીગ ચાર પરતે હો
સામીલ, પછે શ્રી મહ રૂપ અવતાર ધારજતે હો સામીલ, પ્રગટ દશ અવતાર
ધારજતે હો સામીલ, જીગ ચાર માંહે તેત્રીસ કરોડ દેવતા સીધા હો સામીલ,
અનત ભગતને કારણે દશ અવતાર ધારજતે હો સામીલ. (૪)

શ્રી સતગુર બ્રહ્મા પીર ઈમામ શાહ હો વાચ્યા.

શ્રી સતગુર પીર ઈમામ શાહ વાંચ્યા સાચીરે સાચ, એવી ગુરજીએ બોલી

છે વાંચ. ૧

પ્રથમ જ્યારે હોતા ધંધુકાર, જ્યારે આઠ વીજી આધાર. ૨

ત્યારે આઠ ઉણીઆઠ થકી હોતા દેવ, તેનું કોઈ ન બણે ભેવ. ૩

ત્યારે આઠ ઉણીઆઠથી ખલકીઆ નુર, તેના બ્રહ્મા સતગુર નુર. ૪

તે નુર સતગુર ઈમામ થકી સરવે મંડાણ, તે લખ ચોરાસી સરજ્યાચારે હી ખાણ. ૫

પ્રથમ આઠ લખ કરંજી કરીઆ, તેમાં અનત કરોડીયું જીવ ઉધરીયા. ૬

કલપ ચારનું માંડ્યું મંડાણ, તેમાં જખ મેગ કીનર તેત્રીસ કરોડ દેવ સીધા

નિરવાણ. ૭

- ત્યારે ૩૫ હરીના અગમ અવતારેજ વરતીયા બધુ, પછે જુગ ચારડું
માંડ્યું મંગલુ. ૮
- ત્યારે સેંઠ સંજોગ હરીએ આરંભજ કરીઓ, ત્યારે બ્રહ્માણે પેરે સંજો
અવતરીઓ. ૯
- ત્યારે વરતીયા જોતક બ્રહ્માણ કરે વીચાર, ભાઈ એણે પુત્રથી વિષ્ણુસ હોવે
નીરધાર. ૧૦
- ત્યારે એક દીન બ્રહ્માણ ચીંતા માંહે લયો, ત્યારે વેદ ચાર સંજો લઈ ગયો. ૧૧
- ત્યારે ગુર બ્રહ્માણ એવો મનમાં ધરીયો, જે પુત્ર હોઈ એવો કોઇ ન કરીયો. ૧૨
- ત્યારે ગયા વેદ બ્રહ્માણ કરે પુકાર, ત્યારે હરી પાસે કોડી ગયા તતકાર. ૧૩
- વેદ વિનીઆ હુઆ અંધકાર, સામીજી સંજો લઈ ગયો વેદજ ચાર. ૧૪
- જ્યારે વેદ ચાર સંજો લઈ ગયો, ત્યારે ગુર બ્રહ્માણ ચિંતા માંહે લયો. ૧૫
- ત્યારે મુણી વચન હરીએ કર્યો વીચાર, વેદ કારણે હરિએ લીધો અવતાર. ૧૬
- જ્યારે દેવનું મથમ મઠ ૩૫જ લયો, ત્યારે ગુર બ્રહ્માના વેદ ચાર તે સંજો
લઈ ગયો. ૧૭
- ત્યારે ગુર બ્રહ્માણએ હરીને બઈ શું કહીયો, સામી વેદ ચાર તે સંજો
લઈ ગયો. ૧૮
- ત્યારે એવો વચન મુણી પુઠે થયા મોરાર, ત્યારે સંજો જઈ પેઠો પાતાલ
મીંજાર. ૧૯
- ત્યારે પાતાલમાં સંજો ગયો, તે રખી કરણીકસરની સલામાં બાઈ રહીયો. ૨૦
- ત્યારે આંધ્રવ ખેલ કરતો ગયો, તે કારણે હરી પુઠે થયો. ૨૧
- ત્યારે મરદંબ નાદ વાગીઓ શ્રી હરી, ત્યારે દેવે વ્રત લગનમાં ગર્જના કરી. ૨૨
- ત્યારે હરી વચને સંજાસર નાસી ગીયો, તે બાઈ માતા ધરતી પાસે રાંધો. ૨૩
- તમે મુણે હો ધરતી માતા હું તમને કહું, તમે કહો તો હું તમ પાસે રહું. ૨૪
- માતા તમ શરણે આવીઓ તે રાખો લાજ, પણ શ્રી હરી પુઠે આવે છે
મારે કાજ. ૨૫
- ત્યારે કહે ધરતી માતા મુણ સંજાસર હું કહું એમ, તમે શ્રી હરીના વેદ
લાવીઆ કેમ. ૨૬
- એ માતાજી મેં દીઠા વેદ સંસારમાં પ્રકાશ, તે હું હરી લાવીઓ હું ગુર
બ્રહ્માણના પાસ. ૨૭
- ત્યારે એવા વચન દઈત ધરતી માતાનું કંઈ સહી, જે તમે મુજને સંજો
તો વેદ આણું નહી. ૨૮
- જ્યારે તે દઈને ધરતી માતા કુપાવી ધરે, ત્યારે પુઠે શ્રી હરી આવી સંચરે. ૨૯
- ત્યારે ધરતી માતા બાલીઆ એમ, કહું શ્રી હરી તમે આવીઆ છે કેમ. ૩૦

તું મુણ્ણે ધરતી હું કહું તમને લેઈ, કે સંખો જાણવ હરી સાવીયો છે.

ગુર બ્રહ્માના વેદ. ૩૧

જો ધરતી તમે અમને આલો લેઈ, તો હું મારું દઈતને વાડું વેદ. ૩૨

તમે મુણ્ણે હો નારાયણ હું તમનું કહું, પણ આવીયો સરણુ તે કાઢી કેમ દઉં. ૩૩

જો ધરતી તું દઈત કાઢી લીધો મોઝે, તો મન વાચીતા ફક્ત આહું તોઝે. ૩૪

ત્યારે ત્યાં ધરતીએ કોલ લીધો કર ધરી, જે સામીજી અમને વરો શ્રી હરી. ૩૫

હો ધરતી અમારે આગસ અનત અનત કરોડીઉં દેવ તારવા સહી, તે ભગ-

તુંને કારણુ દશ અવતાર ધરશું સહી. ૩૬

ત્યારે સરવે આદિ ઉણીયાદનાદેવ એકઠાજ થાએ, તે કમાઈ કરી મીલસે આએ. ૩૭

જ્યારે અનત કરોડી આવે અમારે પાસ, ત્યારે ધરતી અમે તારો કોલ પારસું

અને પુરસું આસ. ૩૮

જ્યારે ચાર જુગને દશ અવતાર પુરા થાય, ત્યારે ધરતી હું પુરીશ તારી

ધંજાય. ૩૯

જ્યારે એવો વચન શ્રી નારાયણ દેવે ધરતીનું કહીયો, ત્યારે નાઠો દઈત તે

શેશનામના પાતાલમાં ગયો. ૪૦

જ્યારે શેશનામના પાતાલમાં ગીયો, ત્યારે ગાંધેવ ખેલ કરતો લયો. ૪૧

ત્યારે તે કારણુ શ્રી હરી સાથે ગયો, ત્યારે મરદંગ નાદ વબલીને ગર્જના કરીયો. ૪૨

ત્યારે દેવે ત્રણુ ભવનમાં ગર્જના કરી, ત્યારે હરીને ચલત્રે સંખાસર નાઠો ફીરી. ૪૩

ત્યારે એક માતા પુત્ર બેઠા હતા જ્યાં, ત્યારે સંખાસર જાઈ રહ્યો છે ત્યાં. ૪૪

ત્યારે માતા પુત્ર બેઠીયા છે સહી, આ નારાયણુ દેવનું ચોર ધંખા રેવાએ નહી. ૪૫

ત્યારે સંખાસર મનમાં ચિંતા કરે, તો પુઠે શ્રી હરી આવી સંચરે. ૪૬

ત્યારે શ્રી હરી બેઠીયા છે એહ, મુણ્ણે રાણી પુત્ર હું કહું તેહ. ૪૭

જો તમે મુજને આલો દઈતનું લેઈ, તો હું મારી દઈતને વાડું વેદ. ૪૮

જો સામી તમે આલો કોલ, તો અમે દઈતનું દેખાડું મોલ. ૪૯

ત્યારે સામીજી કહ્યો જે અમે સાતનું રૂપ ધરસું સહી, તારે અમે તમારી

પ્રોત પાલસું તહીં. ૫૦

ત્યારે હરીના ચલત્રે સંખાસર નાસી ગયો, તે ધમલા ધોરીના પાતાલમાં

જાઈ રહ્યો. ૫૧

તે ધમલા રાજ રાજ કરે છે જ્યાં, દઈત જાઈ બેઠો છે ત્યાં. ૫૨

ત્યારે દઈત મુખ માંહેથી બોલીયો પ્રકારા, તમે મુજને રાખો શરણુ તમારે પાસ. ૫૩

હું આવીયો ગુર બ્રહ્માના વેદ લઈ આજ, પુઠે હરી આવે છે મારે કાજ. ૫૪

ત્યારે રાજની રાણી બોલી છે આએ, જે ગુર બ્રહ્માનું ચોર રાખીયો કેમ જાએ. ૫૫

ત્યારે રાજની રાણી બોલીયા છે આએ, જે શ્રી હરીનું ચોર રાખીયો કેમ જાએ. ૫૬

જ્યારે એવો વચન રાણીએ કહીઆ, ત્યારે પુઠેથી શ્રી હરી આવી સંચરીઆ. ૫૭

- જો રાણી તમે કહોઃ ઈંદિતનું ક્ષેત્ર, તો મારી ઈંદિતને વાડું વેઢ. ૫૮
- જો સામી તમે મુજને આલો કોલ, તો ઈંદિતનું દેખાડું મોલ. ૫૯
- ત્યારે હરીએ રાણીને કોલ કીધા તહીં, જે માતા કુંતાજી તમારી આઠમા
અવતારમાં પ્રીત પાલસું સહી. ૬૦
- ત્યારે ત્યાંથી ઈંદિત નાસી ગયો, તે જાઈ વારા તણાતલ પાતાલમાં રહીયો. ૬૧
- ત્યારે ત્યાંથી ઈંદિત મુખે બોલીયો વાણ, હું તો ગુર બ્રહ્માના વેદ ચાર
લાવીયો નીરવાણ. ૬૨
- ત્યારે ત્યાં રાજના પ્રતીહાર બેઠા જાણ, તે કહે શ્રી નારાયણનું ચોર ઇઆં
કેમ રહે નીરવાણ. ૬૩
- ન્યારે એવાં વચન રાજના પ્રતીહારે કહ્યાં, ત્યારે ત્યાં શ્રી નારાયણ દેવ
આવી હિસા રહયા, ૬૪
- જો તમે ઈંદિતનું કહો ક્ષેત્ર, તો મારી ઈંદિતને વાડું વેઢ. ૬૫
- જો સામીજી તમે મુજને આલો કોલ, તો હું દેખાડું ઈંદિતનું મોલ. ૬૬
- ન્યારે બીજી ત્રેતા બુદ્ધ કરસું સહી, ત્યારે પાંચમે છો રૂપે કમલાધેન કમલા-
પતી તમારી પ્રીત પાલસું સહી. ૬૭
- ત્યારે એવા વચન મુણીને ઈંદિત નાસી ગયો, તે જાઈને સંખ દેવના
પાતાલમાં રહયો. ૬૮
- ત્યારે સંખના પાંચ પુત્ર હોતા જેહ, ઈંદિત સંખાસરતાસું વચન બોલીયો તેહ. ૬૯
- ત્યારે હું તો લાવીયો છું ગુર બ્રહ્માના વેદજ ચાર, મુને રાખો સરણ તમે
નીરધાર. ૭૦
- ત્યારે પાંચે પુત્ર મીલી કહ્યો વીચાર, જે શ્રી નારાયણ દેવનું ચોર નવ
રાખીએ આણે ઠાર. ૭૧
- ત્યારે રાજના પાંચ પુત્ર ઈંદિતનું વીચાર કરે, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ પુઠે
આવી સંચરે. ૭૨
- જો તમે પાંચ પુત્ર મીલીને કહો ક્ષેત્ર, તો મારી ઈંદિતને વાડું વેઢ. ૭૩
- જો સામીજી તમે અમને આલો કોલ, તો અમે ઈંદિતનું દેખાડીએ મોલ. ૭૪
- ત્યારે નારાયણ દેવે કહ્યું ન્યારે અમે આઠમું રૂપ ધરસું જાઈ, ત્યારે તમારી
પાંચ પાંડવની પ્રીત પાલસું સહી. ૭૫
- ત્યારે એવા વચન મુણી ઈંદિત નાસી ગયો, તે જાઈ ગજંદર પાતાલમાં રહીયો. ૭૬
- ત્યારે તે ગજંદરનો પુત્ર એક હતો જેહ, ઈંદિત સંખાસરતાસું મરમ કીધો તેહ. ૭૭
- હું તો ગુર બ્રહ્માજીના વેદ લાવીયો છું સહી, જો તમે મુજને સરણ રાખો
તો હું વેદ આહું નહીં. ૭૮
- એવા વચન મુણી રાજનો કુંવર બોલીયો સહી, જે ગુર બ્રહ્માજીનો ચોર
અમથી રખાશે નહીં. ૭૯

હું તો ગુરુ બ્રહ્માજીના વેદ હરી આવીયા છું આજ, પણ પુઠે શ્રી હરી આવે
છે મારે કાજ. ૮૦

બ્યારે એવા વચન દઈતે રાજના પુત્રને કહીયા છે બાણ, ત્યારે પુઠેથી શ્રી
હરી આવીયા નીરવાણ. ૮૧

ત્યારે શ્રી હરી રાજના પુત્રને કહીયા ભેદ, બે તમે કહો તો મારી દઈતને
વાડે વેદ. ૮૨

બે સામી તમે અમને આલો કોલ, તો અમે દઈતનું દખાડું મોલ. ૮૩

બ્યારે અમે સાતમું રૂપ ધરમું સહી, ત્યારે તમે રાજા હરીચંદ્ર તમારી વાચા
પાલમું સહી. ૮૪

ત્યારે એવા વચન મુણી દઈત નાઠો સહી, તે કોરભ પાતાલમાં પેઠો જઈ. ૮૫

ત્યારે તે કોરભનીઉં પાંચ રાણી હતીઉં જેહ, તે એક મન હરીની સેવા
કરતીઉં તેહ. ૮૬

ત્યારે તે સભા માંહે દઈત સંખાસર ગયો, તે સરવે ભેદ રાજને કહીયા. ૮૭

બે તમે રાજા મુજને સરખ રાખો સહી, તો ગુરુ બ્રહ્માજીના વેદ હું આહું નહી. ૮૮

ત્યારે તે રાજના પુત્ર બોલીયા એમ, મુણે સંખાસર તમે ગુરુ બ્રહ્માના
વેદ લાવીયા કેમ. ૮૯

ત્યારે રાજના પુત્ર હતા ચાર, તામું દઈત સંખાસર કહયા સરવે વીચાર. ૯૦

તમે ગુરુ બ્રહ્માજીના વેદ લાવીયા છો કેમ, પણ હવે તારો કાયાનું ભંગ
થાસે એમ. ૯૧

બ્યારે એવા વચન રાજના પુત્ર દઈતને કહે, ત્યારે પુઠેથી શ્રી હરી
આવી સંચરે. ૯૨

ત્યારે નાસયણ દેવ રાજના કુંવરમું કરીયો બોચાર, જે સંખો ગુરુ બ્રહ્માના
વેદ લઈ આવીયા છે ચાર. ૯૩

બે તમે મુજને કહો દઈતનું ભેદ, તો હું મારી દઈતને વાડે વેદ. ૯૪

બે સામી તમે અમને આલો કોલ, તો અમે દઈતનું દખાડીએ મોલ. ૯૫

બ્યારે પેલા કરતા જુગમાં અમે રૂપ ધરમું ચાર, ત્યારે ચાર વાર વરદાન
પાલમું સાર. ૯૬

અમે મહા કોરભ વારા નરસી રૂપ ધરમું નીરવાણ, તારે તમે રૂપ મુગત ૧,
અમરીખ ૨, ક્રુવ ૩, પએલાજ ૪, આવશે બાણ. ૯૭

ત્યારે એવા વચન મુણી દઈત નાસી ગયો, તે મહા તલોતલ પાતાળમાં
જઈ રહયા. ૯૮

ત્યારે મહા રાજ રાજ કરે છે બ્યાં, દઈત સંખાસર બધ સંચરીયા ત્યાં. ૯૯

ત્યારે સરવે સભા મીલી બેઠી છે બ્યાં, દઈત સંખાસરે ચારેઈ વેદ વાંચીયા
છે ત્યાં. ૧૦૦

ત્યારે આરે વેદની વાણી દઈતજ કરે, ત્યાં શ્રી હરી આવી સંચરે. ૧૦૧

ત્યારે રાણી કુંવર મીલી બેઠા છે જ્યાં, ત્યારે દઈત મથો છે ત્યાં. ૧૦૨

ત્યારે રાણી કુંવર મીલી કરે વીચાર, જે શ્રી હરીનું ચોર નવ સખીઓ. ૧૦૩

બએ એલે માર. ૧૦૩

ત્યારે રાણી કુંવર મીલીને બોલીઆ છે એમ, જે તમે ગુરુ બ્રહ્માના વેદ. ૧૦૪

લાવીઆ છે કેમ. ૧૦૪

ત્યારે દઈત સંખાસર ત્યાં વીમાસણ કરે, ત્યારે શ્રી હરી ત્યાં આવી સંચરે. ૧૦૫

ત્યારે શ્રી હરી કહે બે દઈતનું લેદ આલો મુજ, તો મન વાંચા ફલ. ૧૦૬

આણું તુજ. ૧૦૬

જ્યારે અમે હસમું અવતાર લેસું જ્યાં, ત્યારે જપુદીપમાં સુરભ રાણી કમલો. ૧૦૭

કુંવર તમારી પ્રીત આળસું ત્યાં. ૧૦૭

ત્યારે સકળ સભામાં નારાયણ દેવ ગયા, ત્યારે નાઠો દઈત તે સમુદ્ર માંહે. ૧૦૮

બઈ રયા. ૧૦૮

ત્યારે તેના પુઠે શ્રી નારાયણ દેવ નીસરીઆ, તે સમુદ્ર માંહે જઈ સંચરીઆ. ૧૦૯

ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ મછ રૂપ ધરીને દઈતના કેડે થાય, હારે તું દઈત દુષ્ટો. ૧૧૦

મારા વેદ કીયાં લઈ જય. ૧૧૦

એલ એલે વેદ નહીંકા હું તુને મારીસ કર ધરી, એમ બોલીઆ શ્રી હરી. ૧૧૧

ત્યાંથી નાઠો દઈત નીરવાણુ, તે જઈ પેઠો મહા સમુદ્ર મીઝર. ૧૧૨

તે દઈત સંખો થઈને સંખદર બેઠમાં રહયો, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ મછ રૂપ. ૧૧૩

ધરી સંખદર બેઠમાં ગયો. ૧૧૩

ત્યારે સંખાસર દઈત તો બઈ સંખદર બેઠમાં તરે, ત્યારે પુઠે હરી બઈને. ૧૧૪

તેનું કાંકું મહે. ૧૧૪

તું છુલો છુલો રે સંખાસર તું ચારેહી વેદ મારા કીયા કરે, શ્રી નારાયણ. ૧૧૫

દેવ ત્યાં એમ આચરે. ૧૧૫

ત્યારે નારાયણ દેવે ત્યાં દઈત સંખાસરને મારીઆ, તેનું પેટ ફાડીને વેદ. ૧૧૬

ચારેઈ કાઢીઆ. ૧૧૬

જ્યારે શ્રી હરીએ સંખાસર દઈતનું પેટ ફાડીને વેદ કાઢીઆ ચાર, ત્યારે સરવે. ૧૧૭

દેવતામાં થયો જય જયકાર. ૧૧૭

ત્યારે શ્રી હરી નારાયણ દેવ દઈત સંખાસરને મારીયો સમુદ્ર માંહે કર ધરી, ૧૧૮

તે દઈત મારવાને મછ રૂપ ધરીયો શ્રી હરી. ૧૧૮

ત્યારે પાયે લાગી સંખાસરે વીનતી કરી, ત્યારે કહે નારાયણ દેવ તું માંગ. ૧૧૯

માંગ હું તુઠો કહે શ્રી હરી. ૧૧૯

આજ તું માંગ માંગ એમ શ્રી હરીએ કહીઆ, ત્યારે એવા વચન શ્રી હરી. ૧૨૦

ત્યાં બોલીઆ. ૧૨૦

મોઢો ફસ અવતાર.

- ત્યારે હઈત સંખાસર કહે સામી હું મનમાં એવો ધરું, જે ફસ અવતાર
મુખી તમસુ જુધજ-કરું. ૧૨૧
- ન્યારે એવા વચન હઈત સંખાસરે કહીઆ, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ ચીત
હૃદને રહીઆ. ૧૨૨
- ન્યારે મછ રૂપમાં હઈત સંખાસરને મારીઆ, ત્યારે વેદ ચારેઈ વારી ગુર
બ્રહ્માણને આલીઆ. ૧૨૩
- મછ રૂપ ધરીયો શ્રી નારાયણ જાણુ, તે વેદ કારણે શ્રી સારંગ પ્રાણુ. ૧૨૪
- ત્યારે પેસી પધ્યારે ન લાવીઆ વેદ, ત્યારે ગુર બ્રહ્માણને આલીયો
મુગતનું લેદ. ૧૨૫
- ત્યારે તે સતગુરુ જુગ માંહે લીવો તમે, લીધી વાચા પાલીએ અમે. ૧૨૬
- ત્યારે હણી સંખાસરને કીધા કાજ, શ્રી મછ રૂપ ધરીયો શ્રી મહારાજ. ૧૨૭
- ત્યારે કરતા જુગ માંહે હરી અવતરીઆ, પેલા મછ રૂપ પદ્મરીઆ. ૧૨૮
- ન્યારે પેલા મછ રૂપે સંખાસરને મારીયો, ત્યારે ભગત રૂપ મુગતને સવા
કરોડસુ તારીઆ. ૧૨૯
- ત્યારે પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર, ત્યારે સરવે સંસારે આલખીઆ
નીરવાણુ. ૧૩૦
- ત્યારે મછની માતા તો સંખાવતી કહીએ, અને પીતા તો પ્રેમ રૂપ કહીએ. ૧૩૧
- ત્યારે ગુર તો માનધાતા જાણુ, અને સખતી તો ચંદ્રકા દેવી પ્રમાણુ. ૧૩૨
- ત્યારે સ્વસ્થાન તો હંસપુર નગરી જાણુ, ખેત્ર તો દુઆરા મતી પ્રમાણુ. ૧૩૩
- નરે દારીયો દાણવ તો સંખાસર જાણુ, ત્યારે ભગત રૂપ મુગતને ઉગારીઆ
નીરવાણુ. ૧૩૪
- ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ શહસ્ર શ્રી મછ રૂપે જાણુ, ત્યારે રૂગ વેદ હોતા પ્રમાણુ. ૧૩૫
- ઈયાંથી શ્રી મછ રૂપ સંપુરણ સહી, એવી ગુર બ્રહ્મા પીર ઇમામ શાહા
વાણી કહી. ૧૩૬

અવતાર બીજો.

- શ્રી સતગુર બ્રહ્મા હો વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરુ જોલીઆ વાચ. ૧
- ન્યારે બીજે કોરસ રૂપે હરી અવતરીયો, ત્યારે ભાર પૃથ્વીનું તે પુઠે ધરીયો. ૨
- ત્યારે પૃથ્વીમાં ભગત જાપ જપે હરીનું જેહ, ત્યારે ભાસર કરોડસુ હઈત
બ્યાપક રહે છે તેહ. ૩

- ત્યારે દઈત મહુકીટકે માહા બેલીઆ આહે, તે બસત કરોડસું મેર પરવત
પર બેઠા બાએ. ૪
- ત્યારે દેવે મેર પરવત સમુદ્ર માહે ધરીઆ બાએ, ત્યારે દઈત મહુકીટકને
સંગારીઆ ત્યાંએ. ૫
- ત્યારે દેવે મેર પરવતનું કીધો છે રવાયો બાણ, ત્યારે વાસંગ નાગનું કીધો
નેતરો નીરવાણ. ૬
- બ્યારે વાસંગ નાગને નેતરેસું મરોડીઆ, ત્યારે અનત કરોડીઉં દેવ મીલીઆ. ૭
- ત્યારે મેર મથવાને એક મારે વીરક્ષોચન દેવજ લયા, બીજે મારે તે મહા
બલજ થયા. ૮
- બ્યારે મથીઆ મેર માહાવે મનમાં ધરી, ત્યારે રતન ચતુર દસ તે કાઢીઆ
શ્રી હરી. ૯
- બ્યારે મથી સમુદ્ર દેવે અમૃત કાઢીઆ બેહ, ત્યારે આંદો સુરજ બે પાયા તેહ. ૧૦
- ત્યારે આંદો સુરજ બોલીઆ બ્યાં, સામીજી તમે દઈતને અમૃત પાવો
છો કીયાં. ૧૧
- ત્યારે બેઠા હતા રાયે તે દીઠા જગદીશ, ત્યારે કેખી દઈતને સામી ચડાવી છે રીસ. ૧૨
- ત્યારે દેવે દઈતને મારી તેનું શીર લીધો ઉતાર, ત્યારે દઈત મારણેકું લીધો
અવતાર. ૧૩
- ત્યાં કોરભ રૂપે હરી અવતાર, ત્યાં મથી સમુદ્ર કાઢીઆ રતન દસ ને ચાર. ૧૪
- બ્યારે દેવે મહુકીટકને મારીયો બેણી વાર, પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર. ૧૫
- બ્યારે બીજે કોરભ રૂપે દઈત મહુકીટકને મારીયો, ત્યારે સવા કરોડસું
ભગત અમરીખને તારીયો. ૧૬
- ત્યારે પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે સરવે સંસારે ઓલખીયો સાર. ૧૭
- ત્યારે શ્રી કોરભની માતા તો કમલાવતી કહીએ, પીતા તો ત્રીખત કહીએ. ૧૮
- ત્યારે ગુર તો એકારખજ બાણ, સખતી તો અણઆ દેવી પ્રમાણ. ૧૯
- ત્યારે સ્વસ્થાન તો મનોવર બાણ, ખેત્ર તો લેસાસર નીરવાણ. ૨૦
- ત્યારે નરે દારીયો દાણવ મહુકીટકજ બાણ, ત્યારે ભગત અમરીખને તારીયો
નીરવાણ. ૨૧
- ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહેસે શ્રી કોરભ રૂપે બાણ, ત્યારે રૂગ વેદ
હોતા પ્રમાણ. ૨૨
- ધ્યાંથી શ્રી કોરભ રૂપ સપુરણ સહી, એવી ગુર બ્રહ્મા પીર ધમામશાહી
વાણી કહી. ૨૩

અવતાર ત્રીજો.

- શ્રી સતગુર બ્રહ્મા વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરુએ બોલી વાચ. ૧
- જ્યારે ત્રીજો વારા રૂપ ધરીયો સંસાર, ત્યારે પૃથ્વી સખી દાઢ વીચ સંસાર. ૨
- જ્યારે દેવે પૃથ્વી સખી દાઢે શ્રી હરી, ત્યારે દેવ વાસ રૂપજ ધરીઓ શ્રી હરી. ૩
- જ્યારે મોર દાણવને સાહેબે હણીયો, તે દાણવ મારવાને શ્રી વારા અવતા-
રજ ધરીયો. ૪
- ત્રીજો વારા રૂપ હરી ધરીયો, તે દાણવ મારણેકું હરી અવતરીયો. ૫
- જ્યારે દેવે મોર દાણવ મારીયો જોણી વાર, પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર. ૬
- જ્યારે ત્રીજા વારા રૂપે ઇંદ મોર દાણવને મારીયો, ત્યારે સવા કરોડમુ"
લગત ધ્રુવને તારીયો. ૭
- ત્યારે પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા ગુરાર, ત્યારે સરવે સંસારે ઓલખીયો જાણ. ૮
- વારાની માતા તો પદમાવતી કહીએ, અને પીતા તો દોઝલપુર કહીએ. ૯
- ત્યારે ગુર તો સેનનંદ જાણ, અને સખતી તો બહુકાદેવી નીરવાણ. ૧૦
- ત્યારે સ્વસ્થાન તો બગપુર નગરી જાણ, ખેત્ર તો માન સરોવર પ્રમાણ. ૧૧
- નરે દારીયો દાણવ મોર દાણવ જાણ, ત્યારે લગત ધ્રુવને તારીઓ નીરવાણ. ૧૨
- ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર શ્રી વારા રૂપે જાણ, ત્યારે રૂગ વેદ
હોતા પ્રમાણ. ૧૩
- ત્યારે શ્રી વારા રૂપ સંપૂર્ણ સમાપ્ત સહી, એવી પીર ઇમામશાહા વાણી કહી. ૧૪

અવતાર ચોથો.

- શ્રી સતગુર બ્રહ્મા વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરુએ બોલી વાચ. ૧
- જ્યારે ચોથો રૂપ કરતા જુગમાંએ હરીએ ધરીયો, ત્યારે ઇંદ હરણાકંસ
અંગુષ્ઠે ભર તપ કરવા ગયો. ૨
- જ્યારે ઇંદે મહા વનમાં તપ સાધીયો જોહ, ત્યારે તેને સંકર દેવે વર
આપીયો તેહ. ૩
- જ્યારે વર લઇને ચાલીયો નગર મીંજર, ત્યારે ઇંદ ગુર પાસે જઇ ઉભો તતકાર. ૪
- હારે જજમાન તથે માંગીયો છે શુ", રખે માંગતા કાંઈ ચુકયો તું. ૫
- જો માંગી કાયા ફસવાર સહી, તો સામી અમે માંગતા ચુકયો નહી. ૬

- હારે ભાઈ તારૂં મોત છે તારા, ધરથી બહાર, તે હું કહું તુંને ત્રોસંજા
વેલાથી ઉપજશે કાળ. ૭
- ત્યારે દઈત હરણાકંસ પાછો ફરી તપ કરવા ગયો, ત્યારે શ્રી નરસીંહ રૂપે
શ્રી હરી પ્રગટીયો. ૮
- ત્યારે દઈત હરણાકંસ ક્રોધે થયો ત્યાં, ત્યારે ફરમાની ફીરસ્તો ચાસ રૂપી
ધઈને ઉડ્યો છે ત્યાં. ૯
- જ્યારે ફરમાની ફીરસ્તો દેવ સભા માંહે જઈ, ત્યારે ગુરનરને ભગત પએ-
લાજ જઈ લાગા પાએ. ૧૦
- ત્યારે દઈત મહા તપ કરીને ગીરસ્થાને ગયો, તે જઈ અણુ માનેતી સ્ત્રીને
ધરે વાસો રહીયો. ૧૧
- ત્યારે ભગત પએલાજ જુગ માંહે આવીઆ ભગતુંને કાજ, તે ભગત દઈતના
ધરે વાસો રહીયો તેણી કાજ. ૧૨
- ત્યારે ભગત પએલાજ શ્રી ગુરનરની વાચા શ્રી નરસીંહની વાચા પારો છેહ,
તે દઈત કારણે માતાના ગીરભમાં બહુ દુઃખ દીઠા તેહ. ૧૩
- ત્યારે દઈત હરણાકંસ ભગતને બહુ દુઃખી રાખીઆ છે જેહ, ત્યારે શ્રી હરીએ
ભગતને દુઃખ ફેરવીને સુખી રાખીઆ છે તેહ. ૧૪
- જ્યારે ભગત પએલાજના ગર્ભવાસેથી બંધન છુટા છે જેહ, ત્યારે તેની
માતાએ બહુ રૂદન કરીઆ છે તેહ. ૧૫
- હારે બાઈ આપણા નજર આગલ એ બાળક હીચા વેઠાયેસે નહી, એ બાળ-
કને તમે મેલો મહા વનમા જઈ. ૧૬
- ત્યારે ભગતને વનમાંહે શ્રી હરીએ ભમર પસંગ ઢોલીએ પોઠાડીઆ છેહ,
ત્યાં છત્ર ઢરાવીઆ કામધેન દુધ પાયા તેહ. ૧૭
- ત્યારે વનમા સરવે ગાવાલીઆ વીમરસજ કરે, ત્યાં મહારાજ કુલ એક કુંવર
અવતારજ ધરે. ૧૮
- હારે ભાઈ આપણે સરવે મીલો જઈએ રાજાને કરીએ જાણ, એ વાંછીયો
રાજા છે તે કુંવરને દશે માન. ૧૯
- ત્યારે સરવે કુંવરનું કરીયો છે જાણ, ત્યારે હરણાકંસ પોતે હણુ ફલ લઈ
આવીયો છે નીરવાણ. ૨૦
- ત્યારે તે રાજા આવીયા વન મીંજર, ત્યાં સામા દલ દીસે છે અપાર. ૨૧
- જ્યારે તે દલમાં દીઠા રૂમી હબસી જેહ, ત્યારે હરણાકંસનું દલ ભાગો તેહ. ૨૨
- ત્યારે રાજા પોતે પધારીઆ વન મીંજર, ત્યાં ધણીક સ્તુતી કરીને લાવોયા બક્ષ. ૨૩
- જ્યારે તે રાજાનો કુંવર પધારીયો વન મીંજર, ત્યારે સડેને ધરે આછવ
મંગળ વરૂણીઆ ચાર. ૨૪

- ત્યારે રાજાને પ્રતીહાર મીલી કરે છે વીચાર, એ રાજા તમે આ બાળકને
મેલો અણુમાનેતી સ્ત્રીને દુઆર, ૨૫
- હારે રાજા એ અબલા સોનું ગીલું મુકે હતો જેહ, ત્રીસ દીનથી એ સ્ત્રીને
મંહા દુખ પડીઓ છે તેહ. ૨૬
- ત્યારે ભગત પએલાજ પાંચ વરસનો તે પાટી લઈને ભણવા ગયો, ત્યારે શ્રી
નરસંગનું જાપ જપતો રયો. ૨૭
- ત્યારે પંડીત કહે રાજા એ કુંવર મોટો તારો બાલ, જેણે મારી વણશાહી
નીશાળ. ૨૮
- હારે રાજા એ કુંવર કરે છે એવા કામ, તે સહુ નીશાળીઆને ભણાવે છે
તારા દુશમનનું નામ. ૨૯
- હારે રાજા તમે એ કુંવરને શું દીઓ છો માન, પણ તે સોનું શું પેરીએ
જેથી તુરે કાન. ૩૦
- ત્યારે દઈતે કુંવરને સમુદ્ર માંહે કુખાવીયો, ત્યારે ત્યાંથી ભગત પએલાજને
હરીએ ઉગારીયો. ૩૧
- ત્યારે વરી દઈતે ભગત પએલાજને ચામડા માંએ મઢાવીને કુંગર ઉપરથી
નખાવીયો જાણુ, ત્યારે દેવે અમર ઢાલીઆ ઢરાવીઆ છે નીરવાણુ. ૩૨
- ત્યારે પછે પએલાજની માતા કહે કુંવર પાંચ દાડા પંથ ઢીલડો મેલ, પછે
આપણે સંભારસું સામીને આપણે વેલ. ૩૩
- ત્યારે ભગત પએલાજ માતાસું વચન બોલીઆ છે જ્યાં, એ માતાજી શ્રી
નરસંગજી બેડા છે ધ્યાં. ૩૪
- ત્યારે ભગત પએલાજને દઈતે હસ્તી આગલ નખાવીઆ છે જ્યાં, ત્યારે હસ્તી
પ્રેણામ કરી પાછા વડીઆ ત્યાં. ૩૫
- જ્યારે દઈતે ભગત પએલાજને ઘણી માએ પીલાવીઓ છે જેહ, ત્યારે લાઠ
ભાંગી કટકા નવ થયા છે તેહ. ૩૬
- ત્યારે દઈતે હરણાકંસ દેવલ દેવસ્થાન પુજે છે જ્યાં, ત્યારે એક રાત ભગત
પહેલાજને રાખીયો છે ત્યાં. ૩૭
- ત્યારે ભગત પહેલાજને અતરીખ ઉતરીઆ છે જેહ, ત્યારે દેવલ દેરાના હાથ
પગ મોં માક છેદાય છે તેહ. ૩૮
- ત્યારે દઈતે હરણાકંસ મનમાં કોપીયો છે જેહ, હવે આ કુંવરને હોલીમાં
લગાડીને બારું તેહ. ૩૯
- જ્યારે દઈતે હોરી લગાડી મોટી જાણુ, ત્યારે શ્રી નરસંગ પ્રગટ બ્રાહ્મણ
થઈને આવીયો તતકાર. ૪૦
- ત્યારે દેવે અનામત હોરીને મુઠ્ર વીટીયો જેહ, એ અગની તે મારા ભગતને
અનામત રાખજો એહ. ૪૧

- ત્યારે પહેલાજની માતા રૂદન કરે છે બાઈ, ત્યારે શ્રી નરસી બ્રાહ્મણ રૂપે કહે
 છે એ બાઈ તારા કુંવરને કેવ રાખશે સહી. ૪૨
- ત્યારે પહેલાજની માતા હોરી વધાવે છે આપ, તમે કેવ સહુને તુઠ્ઠો સાધ. ૪૩
- ત્યારે ભગત પહેલાજને હોરી માંહે નહીં લાગી આંચ, એવી નરસી બ્રાહ્મણ
 રૂપે બોલીઆ વાંચ. ૪૪
- ત્યારે ઈંદિ લોહનું થંભ લગાડીયા તતકાર, ત્યારે કુંવર પહેલાજને લાવીયા
 તેણે કાર. ૪૫
- ત્યારે ઈંદિ હરણાકંસ બોલીયા છે ત્યાં, એ પહેલાજ તારો નરસી છે કીયાં. ૪૬
- ત્યારે કુંવર પહેલાજ કહે મારો નરસી છે થંભજ માંહે, તે હવે મારી વારે થાએ. ૪૭
- ત્યારે પહેલાજને થંભસુ બાંધવા લાગા બેણી વાર, કુંવર પહેલાજ ત્યાં મનમાં
 ભરણથો અપાર. ૪૮
- ત્યારે ભગત પહેલાજ મનમાં અંદરો કરે, ત્યારે થંભ ઉપર આવી કીડી સંચરે. ૪૯
- ત્યારે ભગત પહેલાજને આવીયા વીંધાસ, ત્યારે ભગત પહેલાજે શ્રી નરસંગ
 ભણી થંભને ભરી બાથ. ૫૦
- ત્યારે થંભ ફૂટો તેણીવાર, ત્યારે પ્રગટ થયા કેવ મુશર. ૫૧
- ત્યારે ભગત પહેલાજને કારણે થાથો રૂપ શ્રી નરસી ભથો, ત્યારે થંભ ફેાડી
 કેવ પ્રગટ થયો. ૫૨
- ત્યારે થંભ ફેાડી પ્રગટીયા શ્રી નરસી રાએ, તેને ભગત પહેલાજ બાઈ
 લાગા પાએ. ૫૩
- ત્યારે શ્રી નરસી તુઠ્ઠા તે ભગતને કાજ, તેને કેવે આલીયા વધકુંઠમાં અવી-
 ચલ રાજ. ૫૪
- ત્યારે કેખી ઈંદિતને મહા કોપીઆ શ્રી હરી, તેને કેવે ધરીયા મહા બલ
 મુદ્દજ કરી. ૫૫
- હારે ફુંટી તે એમું કીધું, જે મારા ભગતને મું કારણ દુઃખજ કીધું. ૫૬
- ત્યારે ઈંદિ કહે કીવસ રાત મારું મોત નહી, મુને સ્ત્રી પુરૂષ ન મારે કોઈ. ૫૭
- ત્યારે ઈંદિ કહે હું નહીં મરું ધરમાંએ નહીં બહાર, નહીં મરું ધરતી નહીં
 આકાસ ખીંભર. ૫૮
- હું લોઠે લાકડે લીલે મુકે નહીં મરું મુને છે આધાર, શ્રી શંકરે કહીયા તે
 અમર છે મારો વીચાર. ૫૯
- એસો વર મુને શ્રી શંકરે આલીયા એ શ્રી હરી, તો મુને મારસો કેમજ કરી. ૬૦
- જ્યારે ત્રીસંજા વેલાજ થાએ, ત્યારે શ્રી હરી બેઠા માંડી પાએ. ૬૧
- ત્યારે શ્રી હરીએ રૂપ પ્રકાશીયા બોલ, ત્યારે કેવે હિંદર નખેમું વીંદારીયા છે તેહ. ૬૨
- ત્યારે શ્રી નરસીએ ઈંદિ હરણાકંસ મારીયા નેવા હેઠ, તેને બહુ પાંકા નખ
 વાયા પેટ. ૬૩

- ન્યારે દેવે મારીયો હરણાકંસ નીકળજ કીધો, ત્યારે ઈંદિત મારણેકું મો નરસી
૩૫જ લીધો. ૬૪
- ત્યાં દેવે નખેયું મારીને પેટજ ફાડીઆ, ત્યારે કરોડ પાંચે મું પહે-
લાજને તારીઆ. ૬૫
- ત્યારે ઈંદિતને રમતે નાહીઆ છે સરવે દેવ, ત્યારે ભગતુને ઘરે મંગળ વર-
તીયા છે તતખેવ. ૬૬
- ન્યારે ચોથો ૩૫ હરી નરસંગ ૩૫ અવતાર, ત્યારે હરીએ ભગત પહેલાજનું
કીધો ઉદ્ધાર. ૬૭
- ન્યારે ઈંદિત હરણાકંસ શાહા મારીયો જેણીવાર, ભગતને વર આલી પછે
સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર. ૬૮
- ત્યારે કરતા જુગ માંહે હરીએ ૩૫જ ધરીઆ, ત્યારે ચાર ફાણવ દેવે મારી
એણી પેરે રાજ પહેલાજને તારીઆ. ૬૯
- ત્યારે ભગત પહેલાજે સતપંથજ ધીઆયા છે ન્યાં, અને સરવે લોકે નીંદા
કીધી છે ત્યાં. ૭૦
- ત્યારે ભગત પહેલાજને સર્વ ઈંદિતેયંસામું બાંધીયા ન્યાં, તો પુઠ ન ફેરાવી છે ત્યાં. ૭૧
- ન્યારે કરતા જુગમાં ગુરુ બ્રહ્મા પંદર કરોડ નીમીઆ સહી, તેમાં પાંચ કરોડ
તે સનમુખ રહી. ૭૨
- ન્યારે ભગત પહેલાજને કષ્ટ પડી છે ન્યાં, ત્યારે પાંચ કરોડ કુંડી ગયા છે ત્યાં. ૭૩
- જે કરતા જુગ માંહે ગુરુ બ્રહ્માના ઘરે પંદર કરોડ નીમીયા, તેમાંથી પાંચ
કરોડ સાચા જાણુ;
- પાંચે વીંધાસ ઝોછા આણુથો, તે ફીરી ફીરી પડીઆ ચારેધ ખાણુ. ૭૪
- તે માંહેથી કરોડ પાંચ પરલે ગીઆ, જેણે ગુરુનર ઉપર નહી પુરો રાખીયો નહ,
તે જાણી કરી જુલા ગાફલ, ફાળકે ગીઆ છે તેહ. ૭૫
- ત્યારે ભગત પહેલાજ સતગુરુ પુરા સીરેવીયા, અને ગુરુનરની પુરી પ્રમાણી વાંચ;
તે પાંચ કરોડમું દેવ નીપના, તેની જુગ માંહે આલી સાચી સાંખ. ૭૬
- તો મુનીવરભાઈ આજ એસા સતપંથ ધીઆઈએ, જેસા ધીઆયા રાજ પહેલાજ;
તેણે સગાં સાવગા કીધા કારમા, તેની સાચીએ એક ખણમાં રાખી લાજ. ૭૭
- તો મુનીવરભાઈ ભગત પહેલાજે સતજ રાખીઓ, તેણે આ ગુરુનર ઉપર
આણીઓ નેહ; ૭૮
- જો છવ ટુક ટુક કરીઆ, તોહે ન છાડીઆ ગુરુનરમું નેહ. ૭૯
- ત્યારે કરતા જુગમાં ચાર ૩૫ હરીએ ધરીઆ, ત્યારે ચાર ફાણવ દેવે
આપે સંગારીઆ. ૮૦
- ન્યારે નરસી ૩૫ કીધું છે કામ, ત્યારે મારો ઈંદિતને ફીરાવીયું કામ. ૮૦

ત્યારે દેવે હરણાક'સને મારીયો જેણીવાર, ત્યારે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર. ૮૧
 જ્યારે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે સરવે સંસાર ઓલખીઓ જાણુ. ૮૨
 ત્યારે શ્રી નરસીની માતા તો ચંદાવતી કહીએ, પીતા તો હરીતક કહીએ. ૮૩
 ત્યારે ગુર તો અમર તેજ જાણુ, સખતી તો સમેચ્યા દેવી પ્રમાણુ. ૮૪
 ત્યારે સ્વસ્થાન તો કાશમીર મંડલ જાણુ, ખેત્ર તો મુલતાન નગરી પ્રમાણુ. ૮૫
 નરે દારીયો દાણુવ હરણાક'સ જાણુ, ત્યારે ભગત પહેલાજને તારીઆ નીરવાણુ. ૮૬
 ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર નરસી રૂપે જાણુ, ત્યારે રૂગ વેદ હોતા પ્રમાણુ. ૮૭
 ત્યારે સતર લાખને અઠાવીસ સહસ્ર જુગ કરતાનું પ્રમાણુ, ત્યારે ભગત પહે-
 લાજ પામીયા અમરાપુરી ઠામ. ૮૮
 ત્યારે તેતો ગુપ્ત પંચ આરાધીઆ જાણુ, તેણે અમરાપુરીનું ઠામ પામીઆ નીરવાણુ. ૮૯
 ભાષ ઇમાં થકી ચોથો નરસી રૂપ સંપૂર્ણ ભવસતો સાચ, એવી ગુર ઇમામ
 શાહા બોલી વાચ. ૯૦

અવતાર પાંચમો.

મો સતગુર બ્રહ્મા વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુરજીએ બોલી છે વાચ. ૧
 જ્યારે બીજા ત્રેતા જુગની સાચી સાંખ જેહ, ત્યારે જુગ માંહે આવીઆ
 ગુર વીજેસઠજ વ્યાસજ તેહ. ૨
 ત્યારે એ જુગ માંહે દંઈત બલ રાજ હોઈ અવતરીયો, તે છાસક કરેહ દંઈત
 સાથે પરવરીયો. ૩
 જે જુગ માંહે બલ રાજ એક છત્રે રાજ કરીયો નીરવાણુ, તે દંઈતનું ગુર
 વાંચે વેદ પુરાણુ. ૪
 ત્યારે ગુરને બલ રાજ જય પુછીયો વીચાર, કહો ગુરજી નારાયણુ દેવસું ગુદ
 કરતા નહી આવીએ હાર. ૫
 તો ગુરજી અમને જોતક જોઈને કહો ભોવ, જેમ તમે કહેશો તેમ કરસું દેવ. ૬
 ત્યારે તેના ગુરે કહીયો તું વચન સાંભલ અમ તણુ, હવે તમે જગનદાન માંડો વણુ. ૭
 ત્યારે બલ રાજએ ગુરના એવા વચનજ લીઆ, ત્યારે જગનદાનના વસ્તજ લીઆ. ૮
 ત્યારે જે કોઈ જાયક જાયવા આવે બલને તાહે, તેને બહુ અન આપે અને
 સોવનની ગાહે. ૯
 ત્યારે બલ રાજના મનમાં ચીંતા ભઈ, જે હવે અમે જગનના આરંભ માંડ્યો સહી. ૧૦
 ત્યારે બલ રાજ વીમ તેમજીઆ બહુ વેકવંતા જાણુ, તેણે બહુ હોમ જગન
 માંડીયો તેણે પ્રમાણુ. ૧૧

- ત્યાં હોમ ગીરત અંબરત દુધ કરે જેણે કાર, ત્યાં હોમ પ્રમાણે પાંચે બહુ
સાધન સાર. ૧૨
- ત્યાં મીલીઆ બહુ રાજ આદ્યજી ખત્રો અપાર, ત્યાં સહુ કોઇ આવી બેઠા
જગનને કાર. ૧૩
- ત્યાં ભણે આદ્યજી વેદ પુરાણ જગન મધે આહો, તે સરવે ભણી મંતર આંખે
જય જયકાર તાંહો. ૧૪
- ત્યારે તેની બલ જઇ લાગી અદ્વાંડ, તેના તાપે કંપીઆ ઈંદ્ર ને નવ ખંડ. ૧૫
- ત્યારે બલ રાજ એણી પેરે જગન નવસો નવાણું કરીઆ, તેરે દસ અદ્વાસેન
રાજગુ* એક પ્રતીહાર આવી સંચરીઆ. ૧૬
- ભાઈ અમારો રાજ અદ્વાસેન અમોને પરઠીયો છે જોએ, તેની એક પુત્રી
આપે છે તોએ. ૧૭
- ભાઈ રાજ બલ તમે પરણો એ કન્યા છે રૂપવંતી મહા નીરવાણુ, તેનું રૂપ
જેમ ઉગતો ભાણુ. ૧૮
- ત્યારે તે મહુ* માતો દંઈત જગન માંહેથી ઉઠીયો સહી, તે એ કન્યા રાજ
અદ્વાસેનને ધરે પરણવા ગીયો તહી. ૧૯
- ત્યારે સરવે દેવ મીલીને શ્રી હરીને કહીયો, સામીજી બલ રાજ તો મહા પાપી થયો. ૨૦
- હવે સામીજી તમે કાંઠીક છળભેદ કરો શ્રી હરી, તોએ બલ દાણવને ધરો સંગારી. ૨૧
- ત્યારે એવો દેવ રખીસર બોલીઆ જેણીવાર, ત્યારે દેવ વીરદ આદ્યજી રૂપ
લીધો તતકાર. ૨૨
- ત્યારે સામીજીએ તેનું સત જોવાને હાથે કરવતી લીધી સંભાર, તે દેવ એક
ખણમાં ગીઆ રાજ અદ્વાસેનને દુઆર. ૨૩
- ત્યાં બહુ મીલી જન જન્યક કરોડા કરોડ, ત્યાં બલ બેઠા મંડપમા બેઠા બેઠા. ૨૪
- ત્યાં સામીજી આસીરવાદ દંધ આહજી રૂપે ઉભા રહીઆ, ત્યારે સામીને નમ-
સ્કાર રાજ બલે કરીઆ. ૨૫
- સામીજી તમે તતખણુ આવીઆ તે કોણુ સ્નેહ, તો સામીજી મહી પ્રતીહાર
તુને દાનજ રેહ. ૨૬
- ત્યારે કહે સામી તમે સાંભલો બલ રાએ આપ, તમે જો દાન આપો તો
લઉં તમારે હાથ. ૨૭
- ત્યાં બલરાજને સામીએ જાચીયો ત્યાં વીપર બોલીઆ તતખણુ, તો કહો તો
હસતી થોડા સોવન આણું ધણા. ૨૮
- ત્યારે સામીજી બોલીઆ સાંભલ બલ રાજ તમેસું કહું વાત વીચાર, કે
અમારે ધરે નહી સતવંતી નાર. ૨૯
- સોની બહુ ઈચ્છા ધરું છું તેનું તમને કહું વીચાર, તો તમારી પરણી કન્યા
આલો નાર. ૩૦

- ત્યારે પ્રતીહાર બોલોઆ સામી નહી મળ્યા, વરી અમારા નગર માંએ
વીમ છે ધણા. ૩૧
- સામીજી એકની કન્યા ચાર તમને પંચાણુ સહી, ત્યાં એસી બલ રાજાએ
વાતજ કહી. ૩૨
- ત્યારે બોલોઆ સામીજી તમે મુણે બલરાય, હવે મુજથી હાથ વાડો બેટો નવ બય. ૩૩
- ત્યારે રાજા કહે સામી વરો એ વીવા નાર, તો મહારાજા તમે થાવો મહસ્થ આચાર. ૩૪
- એ વું પરણે છે બાલી મુંદરી, તે મુને આલ એક મનજ કરી. ૩૫
- બ્યારે બલ રાજા એસા વચન મુણીઆ તતકાર, ત્યારે તેણે આલી મુંદરી કન્યા નાર. ૩૬
- ત્યારે સરવે રાજના સગા સાજન બલના મુખ સામુ જોય, ભાઈ આવી ધીરજ
તે અવર કોઈથી નહી હોય. ૩૭
- ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ હસી કરી બોલીઆ તેણે ડાએ, ભાઈ હું તો તમારી
ધીરજ જોવા આવીયો છું હો રાએ. ૩૮
- ત્યારે હરે વું બલ રાજા મહા સતી મહા મુજણ, તમે બહુ કાન પુન કરી
કાઠયો નામ. ૩૯
- એવા વચન કહી સામીજી હી જાએ, ત્યાં બલ રાજા પંચુની આવીયો
જનનને ડાએ. ૪૦
- ત્યાં એસો બલ કરી નારાયણ આઠણુ રૂપજ ધરીયો, ત્યારે બોલીઆ દર્શત
મહા મન મોટા કરીયો. ૪૧
- ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવે બલને બલવાનો ધરીયો વીચાર, ત્યારે દેવે ધર્ષો
પાંચમે વાએમણુ રૂપ અવતાર. ૪૨
- બ્યારે પાંચમે દેવે ધર્ષો વાએમણુ રૂપ અવતાર, ત્યારે દેવ બાઈ હિલા રહીયા
રાજા બલને દુઆર. ૪૩
- ત્યારે દેવે ચાર વેદ મુખ માંહેથી કહીયા, ત્યારે નગરના લોક સરવે અચંબે થયા. ૪૪
- ત્યારે રાજા બલમું વાત કરે છે પ્રતીહાર જાએ, આપણે દુઆરે એક વિમ્ર
હિલો છે હો રાએ. ૪૫
- તે પીંડત હીસે છે એક મહા મુપાત્ર, તે ચાર વેદની વાણ બંધે છે મુખ પાટ. ૪૬
- ત્યારે તે હીસે છે વાએમણુ સ્વરૂપ અવતાર, તે મુણે બલ રાજા એસો એક
મહા મુપાત્ર આવીયો છે આપણે દુઆર. ૪૭
- ત્યારે મુણી વાત બલ રાજા સનમુખ આલીઆ જાએ, ત્યાં એક પ્રતીહાર
સાથ તેડીઆ જાએ. ૪૮
- ત્યારે સામીજીએ કરી પ્રજ્ઞામ બલ હિલો છે આહે, ત્યાં વીમ્ર બોલીઆ છે
સતજ બાએ. ૪૯
- ત્યારે મુણે બલ રાજા તારો જરા નવ ખંડમા હોએ, તે કારણુ હું ભયવા
આએ છું તોએ. ૫૦

ત્યારે દેવના વચન સુણી રાજા બલ હિંમત રહે, હારે તું માન માન મેમ

બલ રાજા કહે. ૫૧

એ સામીલ એ કાંઈ ઇચ્છા તમારા મનમાં હોય, કહો તો મન વસે આહુ' તોયે. ૫૨
તમે મુલો હો બલ રાજા અજ વસેની ઇચ્છા નહીં મેયે, એ સામીલ કહો

તો સોવન દાન આહુ' તોયે. ૫૩

હારે રાજા સોવન તો હું શુ' કરું, કહો તો સામી હસ્તી ધોડા લઈ આગલ ધરું. ૫૪

હારે રાજા હસ્તી ધોડાસુ' મારે નહીં કાજ, કહો તો સામી આહુ' પૃથ્વીનું' સજ. ૫૫

હારે રાજા મારે રાજપ્રાદ ભોગવવાનું' નથી કોયે, અઉં કરમ પૃથ્વી આલો મેયે. ૫૬

ત્યારે બલ રાજા કહે સામી સાંભલ મોરી વાત, કેટલોક છે તમારે સાથ. ૫૭

હારે રાજા ઇચ્છા લોક કુટમ મારે નથી કોયે, ઇચ્છા હું એકલો ભથવા
આવીયો છું તોયે. ૫૮

ત્યારે કહે બલ રાજા મુલો સામીલ એ વાત અમજ તણી, ઇચ્છા બહોત
પૃથ્વી છે મારી ધણી. ૫૯

એ સામીલ ઇચ્છા તારા મનમાં થાય, તો સામીલ પ્રતીહાર પાસે લીધો ભયે. ૬૦

ત્યારે બોલીઆ વીર મુલો હો બલ રાજા, અમથી વણમાપી પૃથ્વી કેમ લેવાયે. ૬૧

હારે રાજા તમે ઉધક મેલો મારે હાથ, તો એક મંદી બાંધી રહું ચતુર માસ. ૬૨

ત્યારે બોલીઆ શુકરાચાર્ય મુલો બલ રાજા વાત, એ વીર તમને કેસે સહી ઘાત. ૬૩

ત્યારે પ્રતીહાર બોલીઆ તમે મુલો બલ રાજા, એ વિર નહીં એ મી હરી આયે. ૬૪

ત્યારે શુકરાચાર્ય વચન બોલીયો છે આયે, એ વધકુંડ નાથ આવીયો છે હો રાજા. ૬૫

એતો વાએમણુ ૩૫ આવો દીસે છે ઇચ્છા, પણ એતો ત્રન જીવન મુધી
વાધસે ત્યાં. ૬૬

તેની તું સેવા કર મંનજ મેયે, એ વિર છલ પાડવા આવીયો છે તોયે. ૬૭

હારે બલ રાજા તું મેલ ઉધક મારે હાથ, એવા છલવાના વચન બોલોઆ નાથ. ૬૮

ત્યારે બલ રાજા ઉધક મેલીયો શુકરાચાર્ય આડો થયો, તેણે ત્યાં બોધ નેત-

રને કાંણો ભયો. ૬૯

હું બલ રાજા મેં દીધા છે બહુ દાન, પણ મુજ આગલ મી હરી માંગે છે દાન. ૭૦

ત્યારે બલ બોલીઆ છે મારા ભેદા છે સહી, આ વીરને ચાંપી રખએ તહી. ૭૧

ત્યારે બલ રાજાએ મેલીયો ઉધક વીરે હાથે લીઆ, ત્યારે સામી ધ્રુવ મંડલ

મુધી વાધીઆ. ૭૨

ત્યારે દેવને હંધત બાધ ચરણે લાગો છે બ્યાં, તેને સતગુરુએ જીતવાનું' સોંપીયા. ૭૩

ત્યારે દેવે એસો ૩૫ એક બજામાં કીધો સહી, તે દેવને ત્રન કરમ પૃથ્વી થઈ. ૭૪

ત્યારે અરધો કરમ પૃથ્વી વીરને દેવી રહી, ત્યારે દેવે હંધતના મુસ્તકે પગ

હંધત ચાંપીયો સહી. ૭૫

- ત્યારે મામે મામ બલને દેવે કહીયો, સાગીલ હું દીવલ સત પીરણો રહો. ૭૬
ત્યારે એસો વચન બલ બોલયો સહી, ત્યારે સાગીલ ચલીત્ર કરી તેવું
જગન ૨૬ કીધો ભંધ. ૭૭
- ત્યારે પાંચમું રૂપ હરીએ ધરીયો સાર, ત્યાં દઈત કારણ ધરીયો વાઝેમણ અવતાર. ૭૮
ત્યારે બલ દાણવ દેવે મારીયો જોણી વાર, પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મોરાર. ૭૯
તે બલ રાજા બહોત દાન પુન આલીયો, અને બ્રાહ્મણને દીધી સોવનની ગાયે;
પણ બ્યારે તેને હરીએ ચાંપીયો, ત્યારે દાન પુન સરવે એરે ભાએ. ૮૦
તમે સુણો હો સતી લોક તમને સતગુર કહે, તમે કેટલુંક દાન પુન દેશો
બ્રાહ્મણને હાથ;
એ રાજા બલ સરીખો ૨લી ગીઆ તો તમારી કોણુ છે વાત. ૮૧
તમે સુણો સહુ લોક, તેણે ગુર વીજેશઠણ વ્યાસને નહી બોલખીયા આહે;
તે દાન પુન દીધો ૭ દરસણને ભાએ. ૮૨
પણ આજ તેણેથી કામ ન નીપજે આહે, જેમ ગીરધવા ખેતજ ખાએ. ૮૩
બ્યારે પાંચમે વાઝેમણ સ્વરૂપ માહે દઈત બલ રાજાને મારીયો, ત્યારે ભગત
કમલાધેનને ડિગારીયો. ૮૪
- ત્યારે પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે સરવે સંસાર બોલખીયો નીરવાણ. ૮૫
ત્યારે શ્રી વાઝેમણની માતા લીલાવતી કહીએ, અને પીતા તો કેસવરખ કહીએ. ૮૬
ત્યારે ગુર તો બહુ લોચન ભણુ, સખતી નો કોએલાદેવી પ્રમાણુ. ૮૭
ત્યારે સ્વસ્થાન તો કોએલાપુર પાટણુ ભણુ, ખેત તો વણુથરી જીન ગઠ પ્રમાણુ. ૮૮
ત્યારે નરે દારીયો દાણવ તો દઈત બલ રાજા ભણુ, ત્યારે ભગત કમલાધેન
તારીઆ નીરવાણુ. ૮૯
- ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર શ્રી વાઝેમણ રૂપે ભણુ, ત્યારે જીજ્ઞસ વેદ
હોતા પ્રમાણુ. ૯૦
- ત્યારે શ્રી વાઝેમણ રૂપે સંપુરણુ ભવસતો સાચ, એવી ગુર પીર ઇમામ
શાહા બોલીઆ વાચ. ૯૧

—:૦:—

અવતાર છઠો.

—:—:—

- શ્રી સતગુર બ્રહ્મા વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરજીએ બોલી વાચ. ૧
બ્યારે છઠું રૂપ ફડસીરામ રૂપ અવતરીયો, ત્યારે ધનકબાણુ દેવે હાથે ધરીયો. ૨
તે જીગ માહે બહુ વ્યાપક ભરપુર, તે સરવે ફડસીરામે મારી કીધા દુર. ૩
ત્યારે દેવે ક્ષત્રી મારી પૃથ્વી નક્ષત્રી કરી, ત્યાં દેવે મહા બેધા હણીઆ શ્રી હરી. ૪

- સહસ્ર (૧૦૦૦) અરજણ (હાથ) મહા બલીઆ આહો, તેણેથી કાઠે બુધ કરીયો નવ બાએ. ૫
- ત્યારે તે દઈત મનમાં એસો ધરીયો, જે શ્રી કૃષ્ણીરામ કારણે લોહો પાંજર કરીયો. ૬
- ત્યારે દઈત પાંજર લકને શ્રી નારાયણ દેવને ગાતવા ગયો, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કપટ કરી ઘરડો વિષ થયો. ૭
- હારે જજમાન તમે માથે પાંજર કેમ લીધો જેહ, તે આગલ તારી પાંચ પેઢી સંધારી છેહ. ૮
- હારે સહસ્રા અરજણ જે તું રાબ બલના વંશનું હોએ, તો નારાયણ દેવનું બુધ કરજો બેએ. ૯
- તેણે તારી પાંચ પેઢી સંધારી ધરી, એના વચન બોલીઆ શ્રી હરી. ૧૦
- ત્યારે દઈત કહે ગુરુ હું તો તમને પુણું વાત, એ નારાયણ દેવ કેમ આવે મારે હાથ. ૧૧
- હારે સામીજ મેં તો લોહ પાંજર કીધો તેને કાજ, હું તો જીવતો ઝાલી લાવું તેનેરે બાજ. ૧૨
- હારે જજમાન જે તું કહું અમારું માને આજ, તો સહી સરસે તારા કાજ. ૧૩
- જે આ પીંજરો તમને પુરો હોએ, તો હરી પ્રમાણે છે તું પેસીને બેએ. ૧૪
- ત્યારે ત્યાં દેવે દઈતને માંહે પેસાડીને દીધો દુઆર, ત્યાં દેવે દઈતને સંગા-રીઓ નીરવાર. ૧૫
- ત્યારે દેવે કપટ કરીને દઈતને લોહો પાંજરે દીધો, ત્યાં દઈત મારવાને શ્રી કૃષ્ણીરામ રૂપે અવતરોયો. ૧૬
- ત્યાં ઇહો હરીએ અવતાર ધરોયો સાર, ત્યાં હરીએ ધરીયો કૃષ્ણીરામ રૂપે અવતાર. ૧૭
- જ્યારે સહસ્ર અરજણ દઈત દેવે મારીયો જેણી વાર, પછે સંસારમાં પ્રગટ થયા મુરાર. ૧૮
- જ્યારે કૃષ્ણીરામ રૂપે દઈત સહસ્રા અરજણ મારીયો, ત્યારે ત્યાં ભગત કમલા પતીને તારીયો. ૧૯
- ત્યારે પછે સંસારમા પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે પછે સંસારે ઝાલખીયો બાણ. ૨૦
- ત્યારે શ્રી કૃષ્ણીરામની માતા તો રણકાવતી કહીએ, અને પીતા તો જવ-લગણ કહીએ. ૨૧
- ગુરુતો આકાસ યુદ્ધ બણ, સખતી તો તુજલા ભવાની પ્રમાણ. ૨૨
- ત્યારે સ્વસ્થાન તો મુજપુર નગરી બણ, ખેત્ર તો કાએલાપુર પાટણ નીરવાણ. ૨૩
- ત્યાં નરે કારીયો દાણવં તો સહસ્રા અરજણ બણ, ત્યારે ભગત કમલાપતીને ઉધારીયો નીરવાણ. ૨૪
- આર લાખને બત્રીસ સહસ્રે શ્રી કૃષ્ણીરામ રૂપે બણ, ત્યારે બુજર વેઠ હોતા પ્રમાણ. ૨૫

ત્યારે શ્રી કૃષ્ણસામ રૂપ તો સમાસ ભવસતો સાચ, એવી ગુરુ પ્રજ્ઞા પીર
ધમામ શાહા બોલીઆ છે વાચ. ૨૬

અવતાર સાતમો.

- શ્રી સતગુરુ પ્રજ્ઞા હો વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુરુ બોલીઆ વાચ. ૧
- શ્રી ગુરુ વીજેસકુ બ્યાસ વાચા આહે, ત્યારે શ્રી સાતમા રૂપ અવતરીઆ શાહે. ૨
- ત્યારે ત્યાં દઈત રાવણ પ્રગર થયો, તે નારા બલતાઈ વનમાં વણુવાઈ તપ
કરવા ગયો. ૩
- ત્યારે ત્યાં વનમાએસીને તપ કીધો કાજ, તેણે દેવ કને દસ મુસ્તકનુ* માગી લીધો રાજ. ૪
- તો સામીજી હુ* સેહસ બેધાથી લડુ* ને માર* નીરવાણુ, તો સામીજી હુ* ન
મર* કેને રે બાણુ. ૫
- તો મુને એવો વર આલો સહી, તો મુખ માંહેથી કાંઈ બોલુ* નહી. ૬
- તો મુને એવું કહો મારા ગુર, જો કોઈ હાર ન કહે એવું માંગી લેઉ* વર. ૭
- ત્યારે દઈતે દેવ કને મહા તપ કરીને વર લીધો સહી, ત્યાં દઈતે આવી સરવે
દેવ સલા કવજ કીધા તાંહી. ૮
- ત્યારે સરવે દેવ કહે જે ભાઈ વીધાતા લખીયા હોતો જેહ, તે દઈતને ધરે
નવ ગ્રહ સેવા કરે છે તેહ. ૯
- ત્યારે દઈતને ધરે સરવે દેવતા કુદરણા બરે છે જેહ, તે ઘેર પવન આંગણુ
બોહારે છે તેહ. ૧૦
- તે દઈતને ધરે બારો મેધ પાણી બરે છે નીર, તે ઘેર ચાંદો સુરજ સેવા
કરે છે મુધીર. ૧૧
- તે દઈતને ધરે સરવે દેવતા ઉધક લીધો નીરવાણુ, ત્યાં અગ્રે સતગુરુ આગલ
પામીએ માન. ૧૨
- ત્યારે દઈતને ધરે પનાતી બારણે બાંધી છે જેહ, અને દેવ હુતાસણુ રાંધણુ
રાંધે છે તેહ. ૧૩
- તે સરવે દેવતા સતગુરુ વચને કીધો કાજ, તે દઈતને તપ કરતા દેવે એવો
આલીધો રાજ. ૧૪
- આગલ પેલા જુગ માંહે મુખી મેધ દેવતા છત કીધી છે ત્યાં, તે તે મુખી
વોર હોચન તુજ ઘેર ભગત જન આવીઆ બ્યાં. ૧૫
- જે મુખી સરવે જુગ માંહે આવીઆ ભગતને કાળે સહી, પણ તે મુખીની
દુઆએ તપસી સતગુરુની આંચ વીના કોઈ સીધા નહી. ૧૬

- ત્યારે મુખી વીર લોચન તે રાજા હરીચંદ્રને ઘરને ઉગમણે રહે, તે મુખી વીર
લોચનને ધરે દેવ સભા ત્યાં ગુપ્તજી મીલે. ૧૭
- ત્યારે દેવ સભામાં વાજ્રંત્ર વળાડે ઢોલ જેહ, ત્યાં જુગત કરીને કલસ થપાવે
ત્યાંથી તારા રાણી કલ ઉપની તેહ. ૧૮
- તે સતીની રાજા હરીચંદ્ર પરખા કીધી છે આહે, તે સતીએ પેરી ચીર
પટોરી ધોતી તાંહે. ૧૯
- ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર તેડાવીયો પુત્રીનો બાપ, ભાઈ અમે તમારી પુત્રી વરસુ' આપ. ૨૦
- હારે રાજા તમે પરજ બે અમારો મરમ, તમે મીલીઆ ક્ષત્રી તમારો કાણુ છે ધરમ. ૨૧
- ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર બોલીઆ એવો વચન, ભાઈ ક્ષત્રી ઉકરોથી લીધો રતન. ૨૨
- ભાઈ અમે એક નાર બણી તેને પરણીએ જેહ, તેને અમે પટરાણી કરસુ' તેહ. ૨૩
- તે રાજા પરણીયા તારાજે રાણી નાર, ભાઈ એને ધર માંહેથી નહી કાડુ' બહાર. ૨૪
- ત્યારે રાણી કહે ગુરજી તમ આગલ ધણીક સ્તુતી કરી માગુ' એમ, તો સામી
તમે સરવે દરવાજાના તાડા છુ'ગર ભાંગએ તેમ. ૨૫
- તે રાણીએ બ્યારે હંસલો રેવત પલાણીયો બ્યાં, ત્યારે સતગુર વચનેથી હજરત
અંતરીક્ષ ઉતરીઆ ત્યાં. ૨૬
- ત્યાં રાજા હરીચંદ્રની રાણી બહુ સેવા કરે આપ, પણ સતગુરની સેવા કરવા
પુત્રી ભવે ધર આપ. ૨૭
- તે રાણી ત્યાં દેવ સભા માંહે જાતા કરતા થાલ, પણ તે રાણીને દાસીઉં
સગલીઉં બોલતી આલ. ૨૮
- ત્યારે સરવે દાસી મીલી રાજાને બાણુ કીધો જે રાણી બએ બીજે રથાન, તો
રાજા તમે એ રાણીને શુ' દીધો છે માન. ૨૯
- તે દાસીને વચને રાજા હરીચંદ્ર સ્ત્રી ચલીત્ર એવા રાણી સાથે થયા, ત્યાં
હંસલા ઘોડાને પુછડે વલગી રાજા દેવ સભામાં ગયા. ૩૦
- ત્યાં સભા માંહે સરવે નાના મોટા મી સતગુરની સેવા કરે છે બાલ, તે રાણીયું
હંસલો ઘોડો વીરોધીને ગત માંહે કરતા થાલ. ૩૧
- ત્યારે તે ઘોડાના હાઠ આમ એકઠા મેડીને સરવે ગત મુખી વેનતી કરે સરવે
દેવ, ત્યાં હંસલો ઘોડો બેઠો થાએ સતીને વચને તતખેવ. ૩૨
- ત્યાં રાણીને સરવે દેવ રખીસર સરવે બોલાવીને થયા અબલા માત, તે થાલ
ભાણુજને કાળે બાંધી આપીયો સાથ. ૩૩
- ત્યારે થાલ રાણી સાથે બાંધીયો અને હંસલો રેવત પલાણીઆ, ત્યારે રાજા
હરીચંદ્ર પાછો ફરી પુછડે વલગીયો છે ત્યાં. ૩૪
- ત્યારે રાણી થાલ ભાવીઆ અપણે ધર, ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર કહે કે આ
રાણીના જીવની રી થાએસે ધર. ૩૫

રાજા હરીચંદ્રના હાથમાં લોહા ખણુંગ ત્યાં રાજા હરીચંદ્ર ખેલીઆ આલે,
એ રાણી તું કાચો કહે જે આતે સેતું લાવી છે થાલ. ૩૬
હારે કાસી જો તું બહાર પગ કાઢે તો મુસ્તક વાડું તેહ, આજ અમે સરવે
દીઠા જે કાસીએ કહ્યો જેહ. ૩૭

ત્યાં અહાર વરણ એકા મલે છે જેહ, તે મલી જીવ હયા કરો છો ઉપગાત તેહ. ૩૮
સામીજી તમે કાસીના વચને શું ખોલો છો આલ પંપાલ, તમે ખણુંગ મેલો
અમ અબલા સ્ત્રી ઉપર તમે શું કરો છો પ્રાણ. ૩૯

જ્યારે રાજા હરીચંદ્ર મહા કોપ કરીને ઉઠીઆ, ત્યારે રાણીએ થાલ દેખાડીયા આપ;
જ્યાં સુધી અમને જુઠો કહો છો, તે સરવે મીલીયો છે પાપ. ૪૦

ત્યારે રાણીએ થાલ લાવીઆ રાજા આપ દ્રષ્ટે દેખે જેહ, તે સરવે સતગુર
વચને નીપના રાજા હરીચંદ્ર મહા અચરત થયા તેહ. ૪૧

ત્યારે સતગુર પ્રસાદે ગુગરી મોતીડા ફુલ નીપના જાણુ, ત્યારે લાડુડા સતગુરે
કરીઆ બીજેરા નારંગી નીરવાણુ. ૪૨

ત્યારે પુરીઉંના થયા છે નાગરવેલના પાન, ત્યારે માંસ નીપનું દ્રાવની જાત. ૪૩

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર મનમાં અચંચે થયા આપ, આતો છે સતની વાત. ૪૪

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર ખણુંગ મેલી ઉભા રહીઆ, હવે રાણી અમને ધરમનું
પરજાવજો મરમ;

કહો તો રાણી અમે આવીએ જો તમે દેખાડો સત ધરમ. ૪૫

એ રાજા તમે તો રાજ કરો છો પણ આ સતપંથ છે ખંડા કેરી ધાર, ખરો
ખોટી બંધ લાગશે આ સતપંથ આવો છે જે શીરને સાટે ચાલવું નીરધાર. ૪૬

હો રાજાજી તમને રાજ વાણું ને શીંગાસણ વાણું તે સરવે અંદર બાંધી છે આસ,
કાંઈ તમને વાલો ઘોડો હંસલો તમને વાલો કુંવર રોહીંકાસ. ૪૭

ત્યાં સતગુરજી સરવે માંગશે જો તમારો સતગુર ઉપર ધમાન પુરો હોએ, તો
સતગુરજી તમારો રાજપાટ સરવે માંગશે અને તમારા કાળજી માંગશે સોએ. ૪૮

એ રાણી અમે રાજપાટ સરવે ચાલસું જો સતગુરજી કહે તો અમે ચાલસું વન,
અમે સતપંથ પ્રમાણે ચાલસું પછે ગુરનરને દેસું તન. ૪૯

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર સતગુર વચને સવા લાખ સાજન મેલીઆ અને છપન
૨૬ મેલીઆ તેહ,

તેના ધરે સવા લાખ ભટ જાય છે, તે સતગુર વચને મેલીઆ છેહ. ૫૦

ત્યારે રાજા હરીચંદ્રના ઘરે ખેતાલીસ લાખ રાજા સલામે આવે અને પોતાને
પાંહેથી છતું લાખ ઘોડા પુઠે ચડે જેહ,

તે રાજા હરીચંદ્ર સરવે છાડીયા તેના ધન કેમડીનું પાર ન છેહ. ૫૧

તે જગત હરીચંદ્ર સતગુર સીરેવીઆ સતસું તે જેમ વૃત પારીઆ જેહ,

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર હુવારને ઘરે ઘણુ કુટી કરી ખરી કસોટી કરી કાંકણુ

અધાવીઆ તેહ. ૫૨

તે રાજા દેવ સલા ધરે લાવીઆ અને ચેકની ફેરતા તાજ કરી ધીઅમન, તે

પણુ રાત દીવસ ગતની સેવા કરીને આવીઆ તે સતગુરજીને ફરજાન. ૫૩

ત્યારે ભગતને કારણે સાતમું ૩૫ હરીએ ધરીયો, ત્યારે દઈત દસાસર કારણુ

શ્રી રામ અવતરીયો. ૫૪

ત્યારે રામ લક્ષ્મણ રાજ કરે છે જોહ, તે કેકધને નજરે ન સુહાવે તેહ. ૫૫

તે લક્ષ્મણના મન માંહે એમજ કરે, તે ભગત બહુ સેવા શ્રી રામની કરે. ૫૬

ત્યારે કેકધના મનમાં એસો ધરે, તે રામ લક્ષ્મણ બે રાજ કેમ કરે. ૫૭

કેકધના મનમાં કપટજ થાએ, તે વચન છત્રવા રાજા દસરથ પાસે જાએ. ૫૮

તમે સુણો સામી વચન માંગુ આજ, તમે ભરથ રાત્રુધને આપો રાજ. ૫૯

રામ લક્ષ્મણને દીયો વનવાસ, આજ એવી વાચા માગુ તમારે પાસ. ૬૦

જ્યારે રામ લક્ષ્મણને એસી રજા રાજા દસરથની થાએ, ત્યારે રામ લક્ષ્મણ

ઉઠીઆ આએડે જાએ. ૬૧

ત્યારે રામ લક્ષ્મણે છોડીયા રાજ અજોધા તણા, ત્યારે અધવ ભાઈ રોયા છે ઘણા. ૬૨

ત્યાં રોયા ભગત સરવે અજોધા તણા, ત્યાં પશુ પંખી રોયા છે ઘણા. ૬૩

ત્યાં રોયા નકર કુટુંબ પરીવાર, ત્યાં રોયા હસ્તી ઘોડા તુરંગ તુખાર. ૬૪

ત્યાં રોયા મીરગ પંખી જંગલજ તણા, ત્યાં રખીસર લોક રોયા છે ઘણા. ૬૫

ત્યારે સરવે રખીસર મલી દુઃખજ ધરીયો, હારે બાઈ કેકધ તમે આ શું કરીયો. ૬૬

હારે બાઈ તમે કાહી ન જાણીયા શ્રી રામના પ્રતાપના પાર, એ દેવ છે ચઉદ

ભવનનું સીરજણુહાર. ૬૭

ત્યાં સરવે રખીસરે મલી કીધી એક વાત, આપણે સરવે જાઈસું શ્રી રામને સાથ. ૬૮

ત્યારે સરવે રખીસરે એવો દુઃખજ ધરી, ત્યારે પાછા ફીરી બોલીઆ ઓ હરી. ૬૯

હારે ભાઈ તમે સરવે વલો પાછા તમે સીદ આવો છો અમ ભણી, અમને

રજા થઈ છે રાજા દસરથ તણી. ૭૦

ત્યાં શ્રી રામે સરવે રખીસરને સમજાવી કહીયો મરમ, અમે ભોગવસું

અમારો કરમ. ૭૧

ત્યાં તમારે આવીઆનું કાંઈ નથી કાજ, તમે સરવે પાછા જાવો ફીરી અજોધા આજ. ૭૨

ત્યારે ગુર વિજેશઠણુ વ્યાસને શ્રી રામ જાઈ બેઠા એક ઠામ આહે, ત્યારે શ્રી

રામની રજા લઈ ગુર તપ કરવા જાહે. ૭૩

ત્યાં ગુરની રજા લઈ શ્રી રામ નીસરીઆ, તે દેવ પંચવટી વનમાં જાઈ સંચરીઆ. ૭૪

જ્યાં દીકું જંગલ ઉતમજ ઠામ, ત્યાં બાંધી મલીને બેઠા શ્રી રામ. ૭૫

ત્યારે દેવ બાર વરસ વનમાં રહીઆ સહી, તેની દઈત રાવણુ સુધજ લહી. ૭૬

ત્યારે પંચવટી વનમાં ગુર દેવ પધારીઆ ત્યાં પુછે મી રામ આપ, હવે કઈત
 વ્યાપક પ્રગટ થયો તે કહેા ગુર એ દેવ સલા કોણજ વાત. ૭૭
 ત્યારે નગરમાં નારદ રખીસર આવીઆ છે જેહ, તેને દેવ બહુ માન દીધા છે તેહ. ૭૮
 સામીલ તે સહુ સતવાદી લોકજ છેહ, ત્યારે દેવ સલામાં બોલીઆ તેહ. ૭૯
 ત્યારે વીધામીત્ર મહા રૂશી બોલીઆ એમજ સહી, અમે છત્રીસ જુગ અગુ-
 ૪ ભર તપ કીધા છે જાઈ. ૮૦
 તેથી ભગત આદના થયા છે જોહે, હવે હું એને છલ પાડીસ સોહે. ૮૧
 ત્યારે મી સતગુર વીજેરાંણુ વ્યાસે એમ કહીધો છે જાહે, તારા રાણી હરી-
 ચંદ્ર વીધામીત્ર માગે તે કહેએ હાએ. ૮૨
 જો અમરાપુરી લેવાનું અરથજ હોએ, તો મુખ માંહેથી ના મ કહેજો કોએ. ૮૩
 જે ગુર દેવજી તમે ભલે પધારીઆ નહી તો અમારો જીવ નરજે પડતો જેહ,
 આજ સામીજો તમને મુસ્તક કાપી આપીએ તોએ ગુણ એસીગણ ન થાઇએ તેહ. ૮૪
 ત્યાં વીધામીત્ર પાતે પધારીઆ અને સુવરનું રૂપ લીધો છે જેહ, જે રાજની
 વાડી વાલી છે તેના પુલ ગટ કલેસે ચડે છે તેહ. ૮૫
 તે વાડીના જાંઘ વન ઝાખાડીઆ ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર કહે એતો વીધામીત્રનું
 છે કામ, એ રાજના અસ્વ હેઠેથી નીસરીયો બીજા કોઈનું ન લીધો નામ. ૮૬
 ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર સુવર સાથે રીકારે ચાલીઆ, ત્યાં નદીએ વીધામીત્ર જેહ;
 ત્યાં વીધામીત્ર બ્રાહ્મણ રૂપ થઇને ઉભા રહીઆ, અને રાજને ઉભો રાખીયો તેહ. ૮૭
 ત્યારે વીધામીત્ર બાલક બે નીપાવીને લાવીઆ, એ રાજ એ વર કન્યા છે જોડ;
 જો રાજ હરીચંદ્ર તમે નાહા કહીને ઉભા રહેા, તો અમારા પુરણહાર કરોડ. ૮૮
 ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર કન્યા દાન દેઇને પરણાવીઆ, અને ન દીએ વીધામીત્ર જેહ;
 ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર રાજ પાટ હસ્તી ઘોડા સરવે આલીઆ, મંગલ ચાર
 વરતીયા તેહ. ૮૯
 હારે રાજ હરીચંદ્ર તમે કન્યા દાન દેહી રહીઆ, વર વઉ પરણાવીયા જોડ;
 હવે બ્રાહ્મણ એમ કહે અમને કાંઇક આપો, અમે સવા ભાર સોવન માંગીએ જાણ. ૯૦
 સામીલ અમે તમને આપસું, નહીં તો હાથ જોડી આગલ ધરસું દેહ;
 અમે અન પાણી તારે આરોગસું, જ્યારે તમારો બ્રહ્મ રણુ છુટસું તેહ. ૯૧
 ત્યારે રાજ હરીચંદ્ર તારા રાણી લોચના કુંવર રોહીતાસ, એ જણ ત્રણુ વેચાવા
 આલીઆ સતમું;
 તો ગુર દેવજી અમે તમને ધણીક સ્તુતી કરીને કહું, સામી અમારે મને આસ
 તમારી અમે કીરીઆ વોણા સહુ. ૯૨
 સામીલ એ ભાર દીઆ તે રીર ઉપર લીઆ, તેતો લેવા અમરાપુરીના કાજ;
 સામીલ અમે કોઠ પાટણુ ગઠ મેલીઆ, સતગુરજી તમારે વચને રાજ. ૯૩

ત્યારે રામ હરોચંદ્ર કહે તારા રાણી સંભવો, આપણે સામીજી મી સતગુર
છને પુછીએ ઇઆં;

અવર કોઈ અધકી કસણી કમાવીએ આપણને મ કહેશે ત્યાં. ૯૪

એ રામ સામીજી સતગુરના વચન શીર ચડાવીએ, આપણે વેચાવીએ આપ;
તો હંઝરત શાહાશુ" કયુલજ હોએ, સરવે જીમના બવે પાપ. ૯૫

ત્યારે ભગત હરીચંદ્ર તારા રાણી લોચના કુંવર રોહીદાસ એ જણ તણ કાસી
ખંડમા વેચાવીઆ સતસુ, તેણે માથે ખડના પુલા લીધા જેહ;
તે ભગતે એણી પેરે આપજ ગાલીઆ, ત્યારે અમરાપુરી લીધા છે તેહ. ૯૬

ત્યારે કુંવર રોહીદાસ ખડના પુલા લાવીઆ મુંદ્રકા આપી જ્યાં,
ભાઈ બાકી વધે તે હું શું કરું, સાત ગાહે નીરેપા ત્યાં. ૯૭

તેણે ભગતે પેલા સવા ભાર બ્રાહ્મણને આલીઆ, તે વેસા બ્રાહ્મણ ઝાંપડાને
ઘરે વેચાણા જ્યાં;

તેઓને વીચામિત્ર અનેક કસ કસીઆ, પણ સતી સત ન સુકા ત્યાં. ૯૮

ત્યારે ભગતને વર આપીયા સામીજીએ, ત્યારે ઈંતિ મન વસીયા જ્યાં;
ત્યારે પહેલી અઠોતેર બુદ્ધિ ઈંતિને સુજતી, પણ એક ન સુજ ત્યાં. ૯૯

ત્યારે એવો વાઢ વિરોધ કરતા ઈંતિ રહીયા, પણ જ્યારે સરવે સંધ પુરી થાએ;
તેણે શ્રી રામ લક્ષ્મણ સાથે ખેદેઓ, તે ત્યાં સીતાને હરવા બાએ. ૧૦૦

હારે ભાઈ રામ લક્ષ્મણ બે આવીઆ, તેતો આપણાં વન માંહે રહે;
હું તો લાવું સીતા શ્રી રામની, એમ રાવણ કહે. ૧૦૧

મેં તો સરવે દેવ વશ કરીઆ, અને હું છું લંકાનો ધણી;
હું મહા બલીયા ત્યારે, એ લાવું સીતા શ્રી રામજ તણી. ૧૦૨

ત્યારે ઈંતિ રાવણે એસો ગીરજા મનમાં ધરીયા, ત્યાં કારમું મૃગ સોવન
શીંગણી કરીયા. ૧૦૩

તે ગીયા મૃગ વન મીંબર, જ્યાં હતી સતી સીતા નાર. ૧૦૪

સામીજી તમે મારો મૃગ સીતા કહે આએ, ત્યારે રામ લક્ષ્મણ ઉઠી આએડે બાએ. ૧૦૫

ત્યાં ચોળી લજ્જત લેખ કરી રાવણ ઉભો છે મંદલીને બદાર, તે અતીતનું
ભેદ નહી કળીયા સીતા નાર. ૧૦૬

તે સતી સીતા રાક્ષસનું ભેદ નહી લીયા, તે સીતાને ઉપાડી રાવણ લઈ ગયા. ૧૦૭

ત્યારે રામ લક્ષ્મણ આવીઆ છે મંદીને ઠામ, ત્યાં નહી સીતા એમ કહે શ્રી રામ. ૧૦૮

ત્યારે મુની મઢી દીસે છે ઉદાસ, ત્યારે રામ લક્ષ્મણ થયા છે નીરાસ. ૧૦૯

ત્યારે કહે શ્રી રામ ભાઈ લક્ષ્મણ આપણે કેસી કરમું જુધ, સીતા તણી હવે
કેમ લઈએ મુધ. ૧૧૦

ત્યારે પંખીએ બેઠા શ્રી રામને કહીયો, સાગી સતી સીતાને તો રાવણ લઇ ગયો. ૧૧૧

ત્યારે શ્રી રામે હડમતને હોંકારી લીયો, દેવે મરમ સધલો હડમતને કહીયો. ૧૧૨

ત્યારે શ્રી રામ લક્ષ્મણ કહે હડમત સીતાને લઇ ગયો લંકાનું રાય, હવે

આપણે કેવો કરશું ઉપાય. ૧૧૩

ત્યારે શ્રી રામ હડમતને દીએ છે બુધ, સાંધ તમે સીતા તણી લઇ આવો સુધ. ૧૧૪

ત્યારે હડમત એક ફલાંગ ઉઠયો તે લંકા છાડી પરલંકા ગયો, ત્યાં રામ સમરી

પવન વેગે થયો. ૧૧૫

ત્યાં હડમતે પુછીયો જે કોણ છે ઠામ, ત્યારે કહીયો જે આ પરલંકા છે ગામ. ૧૧૬

ત્યાંથી હડમત પાછો ફરીયો, તે લંકાની વાડી માંહે આવી સંચરીયો. ૧૧૭

બ્યાં બેઠા હતા સીતા માત, તે વાડી માંહે જઇ કીધો ઉતપાત. ૧૧૮

ત્યારે માતા સીતા કહે હડમત જે તું વાડી માંહે જાએ, તો પડીઆ

ફળ વીણીને ખાએ. ૧૧૯

ત્યારે માતા કહે હડમતને જે તું શું કીધો બલ, જે તે ઉપાડીઆ ઝાડ

ને ખાધા ફલ. ૧૨૦

ત્યારે ત્યાં બહુ ફલ ખાધા મહાવીર, એક ફલ સોધી લાવીઆ રામ હતા

જંગલને તીર. ૧૨૧

જે વેલાએ શ્રી રામ બેઠા હતા નાવા જંગલ માંહે, તેને દેવે તેલ કટારો

દીધો છે ત્યાંએ. ૧૨૨

હારે હડમત સીતા તણી શી લાવીઆ સુધ, આપણે રાવણસું કેતું કરશું યુદ્ધ. ૧૨૩

ત્યારે સહી હડમત બોલીયોજ જેજેકાર, ત્યારે મલીયો સેહેન અણગણીયો અપાર. ૧૨૪

ત્યાં મલીઆ રીંછ વાનરા અણગણેઆ અપાર, ત્યાં મલીઆ બેધા મહા જીંઝાર. ૧૨૫

ત્યાં ચાલીયો સેહેન સાથે મહા બલ વીર, તે જઇ ઉતરીયા સમુદ્રને તીર. ૧૨૬

ત્યારે શ્રી રામનું સેહેન મલીયો તેની શું કંઈ વખાણ, ત્યાં શ્રી રામે પાણી

ઉપર તારીઆ પાખાણ. ૧૨૭

ત્યારે દેવે બાંધીયો છે સમુદ્ર મહા મન ધરી, ત્યાં પેલા રીંછ વાનરા ગયા

લંકા પર ઉતરી. ૧૨૮

ત્યારે કુંભ કરણ સુતો છે બ્યાં, તેને નિંદા માંહેથી જગાડીયો છે ત્યાં. ૧૨૯

ત્યારે જાગીયો બેધો જુખ્યો ઉઠીયો જેહ, તેણે છપન કરોડ સેહેન લીરખ

કરીયો તેહ. ૧૩૦

ત્યાં પુઠેથી હડમત ખોડા ગયો, ત્યારે તેના લીરખ પુરો થયો. ૧૩૧

ત્યારે હડમતે માંહેથી કરીયો વીકાસ, તે મારી દંધતને કર્યો નીરાસ. ૧૩૨

હારે હડમત તું મહા બલીયો આવીયો ધાર, બે તું કરે યુદ્ધ તો નીશરે બહાર. ૧૩૩

બે હડમત તું મહા બલવંત, તો કહો તારા મારવાનું અંત. ૧૩૪

ત્યારે રાવણે કહીયો જે હડમતનું મોત છે કાંઠી, તમે એને પુછડે ગોઠડા
તેલના ભરી બાંધા સહી. ૧૩૫
ને એનું પુછડે લગાડી દીધો તતકાર, તો સહી બરી મરસે નીરધાર. ૧૩૬
ત્યારે હડમતની લગાડી પુછડી ઠેકીયો મીંદર કોટ ઉપર જાએ, ત્યારે બારી
લંકા પરલે થાએ. ૧૩૭
હાંરે હડમત તમારે મોઢે લાંછણુ લાગે છે કાંઠે, તમે માતા સીતાનું વચન
હિથાપીયો છે આહું. ૧૩૮
જ્યારે લંકા બાળી હડમત આવીયા છે ઠામ, જતી પાછો સેહેન લાવીયો
જ્યાં હતા શ્રી રામ. ૧૩૯
વરી સેહેન ચડીયું શ્રી રામજ તણું, ત્યાં રખીસર સાથે યુદ્ધ થયું છે ઘણું. ૧૪૦
ત્યારે દ્યૌત ઇંદ્રજીત મહા બદીયો આહું, તેને બાણે જતી લક્ષ્મણુ મુરઝાઇ જાએ. ૧૪૧
ત્યારે શ્રી રામ હડમતને શીખ દીધી છે આહું, તમે દ્રોણાગર પરખતે રામ-
સલાતું દીવો ઝાડ લાવો જાએ. ૧૪૨
ત્યારે શ્રી રામની સીખ લઈને હડમત ગયા છે આહું, જ્યાં છે દ્રોણાગર
પરખત ગીઆ છે ત્યાએ. ૧૪૩
ત્યાં જતી હડમતે દ્રોણાગર પરખત લહીને દેવને કયો પરજામ, ત્યારે રાક્ષસ
જાણી ભરથે ખોડો કીધો તેણે ઠામ. ૧૪૪
ત્યારે જતી હડમત પુઠે ફીરી જયેઆ છે શ્રી રામ, તે જતી લાવીઆ દ્રોણા-
ગર પરખત તેણે ઠામ. ૧૪૫
ત્યારે જતી હડમત સલમ સલાતું દીવો લાવિઆ જ્યાં, તે દીવો લઈ ગયા
ત્યારે જતી લક્ષ્મણુ ખેડા થયા ત્યાં. ૧૪૬
ત્યારે શ્રી રામનું સેહેન ઝાસાઠ કરોડ દ્યૌત થું યુદ્ધજ કરે, ત્યારે જતી
લક્ષ્મણુને બાણે તે ઇંદ્રજીતજ પડે. ૧૪૭
ત્યારે દેવે મારીયો કુંભકરણુ વરી દશ મુરતકનું રાય લેડે, ત્યારે શ્રી રામને
બાણે રાવણુ પડે. ૧૪૮
ત્યારે દેવે મારીયો દ્યૌત રાવણુ પરવાર સમેત, તે સરવે દ્યૌત ચોદા પડીયા રણુ ખેત. ૧૪૯
ત્યારે દેવે ઊડાવી સીતા સરવે દેવતાના કીધા ઠાજ, ત્યાં દેવે વીલીક્ષણુ ભગ-
તને આલાયો રાજ. ૧૫૦
ત્યારે ઊડાવી સીતાને વળયા શ્રી રામ, ત્યાં ફરી આવીયા જ્યાં છે આપણો ઠામ. ૧૫૧
ત્યારે બાહ્યાત ખેલ યુદ્ધ શ્રી રામ રૂપે થયા, પણ સતગુરજી કહે અમે થોડા કહ્યા. ૧૫૨
ત્યારે ત્રેતા જુગ માંહે સીધા ભગત હરીચંદ્ર, અંપડાને ઘેર નીરજ ભરીયા;
અને તારા રાણી હર વહીસ આઠણુને ઘરે ઘસ, ત્યારે વિધિમિત્ર સર્વ થઈને
આવી ઠસીયો કુંવર રાહીઘસ. ૧૫૩

ત્યારે વિદ્યામિત્ર કાસી ખંડનગરમા ગયા, અને બ્રાહ્મણ લોજન વેલા થઈ છે જ્યાં;
હારે બાઈ તારા કુંવરને સર્પે ડસીયા, પણ સતી સત ન ચુકા ત્યાં. ૧૫૪

ત્યારે બ્રાહ્મણ લોજન વેલા વહી ગઇ, બ્રાહ્મણ અગર ચંદન તીક્ક ચોડે છે જ્યાં;
એ બાઈ અમારા કુંવરને સર્પે ડસ્યો, તે અમને સ્નાન ઉપલુ છે ત્યાં. ૧૫૫

ત્યારે સતીએ કુંવરને પોઠાડીયા, અને અગર ચંદન લીધા છે હાથ;
તમે દેવલ દેરે પધારજો, અમે સહી વન દાગ દેસુ નાથ. ૧૫૬

ત્યારે વિદ્યામિત્રે બાર મેગ બોલાવીયા, અને વનમાં વરસણ કીધા જ્યાં,
ત્યાં નદીએ પુરજ આવીઆ, જ્યાં સતી દાગ દેતી ત્યાં. ૧૫૭

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર મસાણ ખુલી થઈને આવીયો, એ રાણી તમે દાગ દેઓ.
તો અમને કાંઈક આપો ઇચ્છા;
ત્યારે રાણીએ અરધો ચીર ફાડીને આલીયા, પણ સતી સત ન ચુકા ત્યાં. ૧૫૮

ત્યાં કાસી ખંડમા વિદ્યામિત્રે રાજાનું કુંવર હણીયા, અને વરી પોતે પંડીત
થઈને રાજદ્વારે જાએ;
હારે બાઈ તારા કુંવરને મસાણમા, સીખોતરી ચંડાળ બેઠી ખાએ. ૧૫૯

ત્યારે રાજદ્વારેથી દલ આવીયા, બાઈ આ પડીતે કહ્યો તે સરવે સાચ;
હવે ચંડાલને ચોકરથી ઇંડ માર કરો, એવું મોંડું મું જુઓ આજ. ૧૬૦

ત્યારે હર વધસ ઓપડો બોલાવીયા, તેના સાથે હરીચંદ્ર લીધો સાથ;
હવે રાણી તમારે સમરનું હોય તે સમરજો, આપણા ગુરનર અંતકાલે પુરે આસ. ૧૬૧

હવે સામી સમરૂં શ્રી ગુરનર દેવને, અને બીજો સમરૂં શ્રી રામ;
ત્રીજો સમરૂં ગત ગંગા મુખીને, બે સમરે ગુરનર આપે અમરાપુરી ડામ. ૧૬૨

ત્યારે તે હીન રાવણ કંઈતેને મારી અને સીતાએ લોજન પુરીઆ, તે વેલાએ
તારા રાણીની ઘણીક વેનતી સ્તુતી થઈ ફરીયાદ;
ત્યાંથી શ્રી નારાયણ દેવ મન વેગે પધારીયા, તે ભગતુના કરવા કાજ. ૧૬૩

ત્યારે રાજા હરીચંદ્રના જમણા હાથ માંહે ખાંડને ડાળા હાથમાં ચોટલો, ત્યાં
સતીએ સમરીયા શ્રી રામ;
ત્યારે ખાંડું શ્રી રામ હાથે સાહી ઉભા રહીયા, ભગત માંગ માંગ વર આપું
સાફ તમારા કાજ. ૧૬૪

ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર કહે રાણી આપણે ગુરનર પુરા સીરેવીઆ, ભગતુને
કાજે આવીઆ તતખેવ;
હવે રાજા તમે ચતુર ખાણના ફેરા ઠોડાવજો, આપણે ગુરનર કહે છે દેવ. ૧૬૫

ત્યારે શ્રી ગુરનર કહે બે ભગત મુરનરની ગત માંહે નીત નીત મલે, બે
પુરો ઇમાન રાખે ઇચ્છા;
તે વધકુંડ ઘેર લલીઆતે, તેવું છવ અમરાપુરી માંએ ગયા. ૧૬૬

સામીજી અમારા ભાગ્ય જે વિદ્યામિત્ર અમ ઘેર આવીઆ, તો સામી તમે
પોતે પધારીઆ આપ;

વિદ્યામિત્ર પુઠે અમે પુરણ પુગાવીઆ, સામી એને તમે પેલા કરમે માફ. ૧૬૭
જ્યારે સાતમું રૂપ શ્રી હરી આવીઆ, ત્યાં ધરીયાં રામ રૂપે અવતાર;
ત્યારે દઈત રાવણને મારીને ભગતુને વર આપીઆ, પછે સંસાર માંહે પ્રગટ
થયા મોરાર. ૧૬૮

ત્યારે ત્રેતા જુગમાં હરી ત્રણ રૂપજ લીઆ, શ્રી રામ દશરથ કેરો નંદ;
ત્રણ દાણવ દેવે એણી પેરે સંગારીઆ, અને તારીઆ ભગત હરીચંદ્ર. ૧૬૯
રાજા હરીચંદ્ર ત્યાં સતપંથ પુરો સીરેવીઆ, તે ભગતે બહુ કસણી કરી
સહ્યા શરીર,

તે રાજા હરીચંદ્ર રાજપાટ સરવે છોડીઆ. હરવર્ધશ ઝાપડાને ઘરે ભર્યા નીર. ૧૭૦
ત્યારે રાજા હરીચંદ્ર સતગુર વિજેશઠણ વ્યાસ પુરા સીરેવીઆ, અને ત્રેતા
જુગ માંહે સતપંથ પુરા પ્રમાણેઆ જોહ;

તે જણા ત્રણ સ્ત્રી બાલક પોતે હરવર્ધશ બ્રાહ્મણ જાણી ઝાપડાને ઘરે વેચા-
વ્યા ત્યાં પાછા પગ ન દીધા નેહ. ૧૭૧

ત્યારે ત્રેતા જુગ માંહે ગુર વોજેશઠણ વ્યાસને ઘરે એકવીસ કરોડીઉં
નીમીઆ, તે માંહેથી સાત સાચી જાણ;

સાતે કરોડે વીંધવાસ એાછો આણીયો, તે ફરી ફરી પડીયા ચારે ખાણ. ૧૭૨

તે માંહેથી સાત કરોડ પરલે ગીયા, તેણે ગુરનર ઉપર પુરો નહી આણીયો નેહ;

તે જાણી જુથ જુલા ગાફતા, ભાઈ દોજકે પડીઆ તેહ. ૧૭૩

ત્યારે તે ભગત હરીચંદ્ર તારા જાણી લોચના કુંવર રોહીદાસ સતપંથ પુરા
સીરેવીઆ, અને ગુરનરની પુરી પ્રમાણી વાંચ;

તે દેવ સાત કરોડસું નીપના, તેની જુગ માંહે ચાલી સાંખ. ૧૭૪

તો મુનીવરભાઈ આજ એસા સતજ કીજ્યે, જેસા સતપંથ ધ્યાવીઆ
રાજા હરિચંદ્ર મન;

તેણે તન મન ધન સરવે સોંપીયા, તે આવ્યા સનગુરને વચન. ૧૭૫

ત્યારે સાતમું રૂપ હરી દેવ મુરર ત્યાં હરીએ ધરીયો શ્રી રામ અવતાર. ૧૭૬

ત્યારે દઈત રાવણને દેવે મારીયો જોણીવાર, પછે સંસારમા પ્રગટ થયા છે મુરાર. ૧૭૭

દેવે સાતમે રૂપે દઈત રાવણને મારીયો, ત્યારે દેવે ભગન હરીચંદ્રને તારીયો. ૧૭૮

પછે સંસારમા પ્રગટ થયો મુરાર, યારે સરવે સંસારે એ લખીયો સાર. ૧૭૯

ત્યારે શ્રી રામચંદ્રની માતા તો કૃતિશદ્યાવતી કહીએ, અને પીતા તો રાજા

દશરથ કહીએ. ૧૮૦

ત્યારે ગુર તો ભક્ષમણ કુંવર જાણ, સખતી તો સીતા સતી પ્રમાણ. ૧૮૧

ત્યારે સ્વસથાન તો અબોધાપુરી નગરી જાણુ, ખેત્ર તો લંકા પુરી નગરી પ્રમાણુ. ૧૮૨
 નરે દારીયો દાણુવ દસ માથાણું રાજા રાવણુ, ત્યારે ભગત હરીચંદ્રને ઉગા-
 રીયો નીરવાણુ. ૧૮૩
 ત્યારે આરણ્યને બત્રીસ સહસ્ર શ્રી રામ રૂપે જાણુ, ત્યારે બુજરવેદ હોતા પ્રમાણુ. ૧૮૪
 ત્યારે આરણ્યને છતું સહસ્ર જુગ ત્રેતાતું પ્રમાણુ, ત્યારે ભગત હરીચંદ્ર
 પોતા વધકુંઠ નીરવાણુ. ૧૮૫
 તેણે ગુપ્ત પંથ આરાધીઆ જાણુ, તેણે અમરાપુરીનો વાસો પામીઆ નીરવાણુ. ૧૮૬
 ત્યારે રામ અવતાર સંપુર્ણ ભવસતો સાચ, એવી ગુરુ બ્રહ્મા પીર ઇમામ
 શાહા બોલીઆ વાચ. ૧૮૭

અવતાર આઠમો.

શ્રી સતગુરુ બ્રહ્મા વાચા સાચી સાચ, એવી ગુરુ બોલીઆ વાચ. ૧
 શ્રી સતગુરુ વિદુર વ્યાસ વાચા સાચી જાણુ, તે ગુરુ વાણી બોલીઆ
 સહી પ્રમાણુ. ૨
 જ્યારે આઠમો અવતાર હરીએ ધરીયો, ત્યારે માતા દેવકીને કુખે શ્રી કરસ-
 નજી ભલે અવતરીયો. ૩
 તે દેવકીને કુખે અવતરીયો છે આહો, પણ દુઃખ દીધો તે જશોદા માએ. ૪
 ત્યારે માતા જશોદાને ઘરે મંગલ વરતેઆ ચાર, ત્યારે વાજાંત્ર વાજ્યા અપાર. ૫
 ત્યારે બોહોત આનંદ ગોકલ માંહે ભયા, ત્યારે કંસાસરને ખખરજ થયા. ૬
 ત્યારે જેમ જેમ કલા શ્રી કણુજીની ચડે, તેમ તેમ કંસાસરના મનમા સોંસો પડે. ૭
 ત્યારે કંસ વચન બોલીયા સહી, કોઈ એવો છે જે એ બાલકને મારે જઈ. ૮
 ત્યારે પુતના કંસને કહયો છે આહો, ભાર્ષકહો તો હું એ બાલકને મારું જાએ. ૯
 ત્યારે દાસાએ ટોપી કણુફર લીધો છે પાલણુ, તેણે થાન માહો વીખ લગા-
 ડીયો છે ધણુ. ૧૦
 ત્યારે મનસુ કપર ભાવ કરીને ગોકલ માંહે જાયે, ત્યાં બેન જશોદાને મલો છે આયે. ૧૧
 ત્યારે મુખ માંહેથી હીરખ બોલી અને પેર માંહે છે કાલ, કહો તો બાઈ હીર
 ખેમુ તેડું તારો બાલ. ૧૨
 હાંરે બાઈ ઘણી હેત પ્રીત છે મારે મન, કહો તો એ બાળકને ધવરાણું થાન. ૧૩
 ત્યારે દારીએ હૃદયથી બાલક લીધો ઉગ્રએ, તે માંડી પગને બેઠી આએ. ૧૪
 તેણે થાન માંહે વીખ લગાડીયું ધણું, તેણે મનમા જાણીયું જે હું જસો-
 દાણું બાળક હણું. ૧૫

ત્યાં દેવ પુતના તણા સોંસી લીધા પ્રાણ, એણે દેવ બહુ દાણુવ મારીયા જાણ. ૧૬
જે દેવ એકવીસ ભરમંડણની સુધ લીધે અને ચઉંઠ ભમણુનું રાય, તે દેવ

પુતનાનું છલીયો કેમ જાણે. ૧૭

તે દેવ જ મનાને તીરે ખેલે નાના બાલ, ત્યાં મલીયા ગોવાલીઆ અનત અપાર. ૧૮
ત્યારે દેવ ખેલ માંડીયો મહા મન ધરી, ત્યારે કરે (હાથે) ગોવરધન તોરીયો શ્રી હરી. ૧૯
તે દેવ તોરાયો ગોવરધન કુંગર કારણ એહ, તે માટે દેવ ગાંધ્યું વાછડા

રાખીઆ તેહ. ૨૦

ત્યારે એ દેવ સોલ સહસ્ર ગોપીએ વર સહી, એ દેવ સવા લાખ ધેનની

ઢોડે છે મહી. ૨૧

જે ગોકુલમાં ગાંધ્યું ચારીયું બહુ ખેલજ કરી, તે દેવ એક ડડા કારણે જલ

જમનામાં ઝપલાણા શ્રી હરી. ૨૨

ત્યારે જમના ઝપલાવી શ્રી કૃષ્ણ પાતાલે જાણે, ત્યાં જઈ ઉભો જ્યાં

સુતો વાસોંગ રાય, ૨૩

ત્યાં બેઠી પગ ચાપે નાગણી, તે રખી બાલકને અચંખે ઘણી. ૨૪

હારે બાલક તું શું ભુલો છે વાટ, તું કેમ આવીયો વીસમે ઘાટ. ૨૫

હારે બાળક તું વળ પાછો વચન સુણજો મુજ, નહીંકા મારો સામી જાગશે

તો સહી મારસે તુજ. ૨૬

તો તું સુણ નાગણી હું કહું એક વાત; હું કંઈ નથી ભુલો વીસમી ગાટ. ૨૭

જે કંસ રાય છે મથુરા તણા, તાંસું મેં ખેલ માંડીયો છે ઘણા. ૨૮

ત્યાં હારીયો નારા વાસોંગનું શીશજ નીરવાણ, ત્યાં નાગણી નાગ જગાડીયો

ને કરીયો જાણ. ૨૯

ત્યારે શ્રીકૃષ્ણ સાથે મચી ધુમસાણ, તેના વીખે સાવરાકેવાણા શ્રી સારંગ પ્રાણ. ૩૦

ત્યારે કોપીઆ શ્રી કૃષ્ણ ધરીયો હુજ બલ, ત્યાં શ્રી કૃષ્ણએ નાથીઆ

નાગ દેહી પગ તલ. ૩૧

જ્યારે પધ્યારથી નાગ નાથી લાવીઆ શ્રી કૃષ્ણ રાય, ત્યારે ગોકુલ મથુરા

માંહે ઠાઠ વરતાઅ. ૩૨

ત્યારે ગોકુલ મથુરામા વરત્યો જ્ય જ્યકાર, પણ કંસ આગલ પડી છે પુકાર. ૩૩

હારે કંસ શ્રી કૃષ્ણ ગયાતા પાતાલ, ત્યાંથી લાવીયો એક મહા વીકરાલ. ૩૪

જ્યારે આઠમું અવતાર શ્રી કૃષ્ણ સહી, ત્યારે દેવ દાણુવ એકઠા હુઆ તહી. ૩૫

ત્યારે અરજણ દીવો પાંડુ મોહ સહી, અને મુખી ધર્મ પુત થાપીયો તહી. ૩૬

જ્યારે આઠમે દંઈત મારીયો સહી, ત્યારે ગુર વીદુર વ્યાસે અમર પદ વાંચીયા તહી. ૩૭

ત્યારે રાજા થયા રહીઆત તેણીવાર, જ્યારે રાજા મહાધનની વાત સાંસલી

ત્યારે ચિંતા મનમા મધ અપાર. ૩૮

- સામીજી તે દેશ મ્હાક કોણ છે, જે મહાધન ભોગવશે સહી;
તે અમને વાંચીને સંભલાવજો, પછે અમથી વેઠાસે નહી. ૩૯
- એ ભાઈ પાંડવો મહાધન તો તમ પાસે છે, અને હું પણ છું એહ,
આખર વેલા આવશે, સહિ મહાધન ખેસસે તેહ. ૪૦
- ત્યારે રાજ ધર્મ રોયા જીવસું, જે અમ પાંડવાનું પુણું મન માનીયો આજ;
ભાઈ પાંડવો તમે હાથથી હથીઆર નાંખજો, જે તમોને હોવે અમરાપુરીનું કાજ. ૪૧
- ભાઈ પાંડવો આપણે રાજ કુલ માંહે અવતરીયા, પણ ઇચ્છાં છે શ્રી સત ધર્મ;
તમે લોકુને દુવીને જીવ હિંચા કરો છો, તે કેમ ભોગવસો કર્મ. ૪૨
- ત્યારે સતગુરવચને પાંડવે હાથથી હથીયાર નાંખયા, ત્યારે કૌરવ બલ ભાંખયો જેહ;
ત્યારે કૌરવ પાંડવ માંહે વેર પડીયો, જે પેલા રમીઆ આમલી પીપલી તેહ. ૪૩
- ત્યાં પાંડવ કૌરવસું દેશ હાર જીત પરઠીને રમત રમીઆ, તે સારસ પાસે જેહ;
એ રમત રમતા હારસે, સહી વન જાઈસે તેહ. ૪૪
- ત્યારે લીમસેનને ખોલાવીઆ, સહદેવ, નકુલ, અર્જુન કીધો મંત્ર;
સારસ પાસે ખેલસું, ભાઈ વાદ વદીયો એક ધર્મ પુત્ર. ૪૫
- ત્યારે પાંડવે અર્ધ રથ ઠારે વદીઆ, અને વદીયા દેશ મુલકનું રાજ;
નહીકા ખાર વરસ વન ભોગવીએ, ત્યાં ગુરનરના સેવક થઈને કરીએ કાજ. ૪૬
- એવો વાદ વદીને સારસ પાસા ઢાલીઆ, લીમસેન ખોલીઆ જેહ;
તેતો પાશા સવલા પડે, પણ અવલા પડે ન તેહ. ૪૭
- ભગત પાંડવ સારસ પાસા ખેલીઆ, અને હસનાપુરીમા ત્યાં;
ત્યારે પાંચ ાંડવ હારીઆ, ત્યારે લીમનો મુસમલ હરતી છુટા જ્યાં. ૪૮
- ત્યારે રાજ જજેશણ નીચે જોઈ રહીયા, ભાઈ અમને પુરો વીધાસ હતો જેહ;
જે સભા માંહે શ્રી કૃષ્ણજી પોતે પધારશે, અમારા સવલા પડશે તેહ. ૪૯
- સામી ભગતુને વેલા પડી, તમે સાર કીધી તત્કાલ;
તે કેસો વાંક અમારો પડીયો, હો સામી દીન ક્યાળ. ૫૦
- ભાઈ પાંડવો એવો જીવ માંહે વિમાસણ કાંહે કરો કહે સતગુર મુણુ ધર્મ વચન,
એ રમત રમતા હારીઆ તો દુઃખ મ ધરજો મન. ૫૧
- ભાઈ પાંડવો તમે નીર્મળ મન કરી દેવની શ્રેવા કરો, અને તમે નીસી-
જલ રાખો મન;
જો દેવની સેવા કરતા જીતસો, તો દેવ આપે અર્ધ ગજ રથ બહુ ધન. ૫૨
- ત્યારે દુત સભાથી ઉઠીયો, તે મુખટ દુર્યોધન;
તે હસી કરી તાલી દધ રહીયો, તેતો દુશાશણ. ૫૩
- ભાઈ આપણે માત પીતાને પાંહે લાગીએ, અને ગુરનરને નામીએ શીશ;
જો આજ આપણા ખોલ ઉપર થયો, તો જીત્યારે જગદીશ. ૫૪

ભાઈ ભીખ કોણ કીરપાચાર્ય કરે વીચાર, અને અસ્વસ્થામાં બેહ;
તે સહુ માંએથી વિદુર અલગા રહીઆ, બાકી સરવે સમા મલી કીધો તેહ. ૫૫
ત્યારે સતગુરજી કહે એ ભગત પાંડવ છે તમ તણા, આજ સામીજી તે તમ
ઘેર આવીયા જાણ;

તે તમે આખર વેલાએ આવસો, તમે છો સમરથ સારંગ પ્રાણ. ૫૬
ત્યારે દંઈત દુર્યોધન એમ બોલીયો જે, દુશાસનની ન રહે છે ધીર;
પાંડવો તમે મલીને વન જાવો, નહીં તો નાર પંચાલીના કહાડયું ચીર. ૫૭
ત્યારે દંઈત દુશાપણને પાંડવાને ઘરે મોકલીઆ, તે જાઈ પોતા નાર પંચા-
વલીને ઘર બહાર;

તે સતીએ પર પુરૂષ દીઠો આવતો, ત્યારે નાસી પેઠી મહોલ મીંજર. ૫૮
તે દુત દાસીએ પાછો વારીયો, ભાઈ આજ રાણી છે શ્રી ધર્મ;
તેનું આભડવાનું અધીકાર નહી, બ્રહ્મ, ક્ષત્રી, વધરથ એ ધર્મ. ૫૯
તે દુત દાસીના વચને પાછો વળીયો, તે આવતા દીઠો દુર્યોધન રાય;
એ જુઠું માણસથી કામ ન નીપજે, ત્યાંથી દુશાપણ તે પાછો જાય. ૬૦

તે દંઈત દુશાપણ ત્યાંથી કોપીયો, તે મનમાં કરે છે મત;
તેને હું મારતો મારતો લાઉં સભામાં, જેમ એના કેમે પાચે કંથ. ૬૧
તે સુભટ ત્યાંથી સંચરીયો, તે જાઈ પોતો નાર પંચાવલીને ઘેર;
તે સતીએ જમ સરીખો દીઠો આવતો, ભાઈ હવે શી થાય સે પેર. ૬૨

ત્યારે દાસીએ દુશાપણને પાછો વારીયો, ભાઈ એમ અબલા ઉપર શું કરો છો પ્રાણ.
તે આજ રાણી છે શ્રી ધર્મમા, તે તુજ મુખથી ન બોલે વાણ. ૬૩
તે ઘેર દ્રષ્ટે નારી પીઆને ચરણે પડી, હો સામી આજ હમારા કીયા
આચાર હીણા થાય;

ત્યાં નારી હિંડે નાસતી, અને દંઈત દુશાપણ તે પુડે થાય. ૬૪
તે ઘરમા અબલા આખડી, તેણે ધસીને જૂહીઆ કેસ.
તે કેસ સાંહીઆ કામની બોલી, જે આજ અમે છું અબલા વેશ. ૬૫
જે વીરા અમારે આવીઆનું અવસર નથી, અમને સીધે લઈ જાવો છો
સભા મીંજર;

તે નાના મોટા સભા માંહે સહુ કેખસે, વીરા એવો જાણે તો મારો આણે ઠાર. ૬૬
તે દંઈત કેસ સાદા કામની બોલે નહી, તેને બલે મીંજર છોડાવીયા કર્મ;
ત્યાં લોક સહુ જોવા મીલીઆ, ભાઈ એવું ધણી છે રાજ ધર્મ. ૬૭
ત્યાં ગુરુનરની ધણીક સ્તુતી કરે કામની, હરી તમે છો કીરપાર નીદાન;
સામી મારા તમે છો આ વેલામાંહે સખાઈઆ, તમે ભગત વીજોયા મો ભગવાન. ૬૮
સામીજી મારા આજ તમે છો માત ને તમે છો તાત, તમે છો સજા સાજન મેસાર;

આજ મધ્યર બંધવ તમે છે, તમે છે સાસરા માંહે સંસાર. ૬૬
 સામી આગલ સતી એવા વીલાપ કરે, અને વેનતી કરતી ચાલે સલા મીંજર;
 ત્યાં સલા માંહે કંથ દીઠા અનમના, અને બેઠા તે અવગે ઠાર. ૭૦
 ત્યાં સામ ભર સહુ ટાલે મલીઆ, અને ત્યાં જુએ છે સતીનું રૂપ;
 ત્યાં સતી અંગ ડિઘાડો નહી કરે, ત્યાં બલ કરે મહા ભુપ. ૭૧
 ભાઈ સતી સલામા આણી ઉભી કરી, ત્યાં નીરખી સગલે ભુપ;
 ભાઈ કેણે અમારો પહેલો મુખ નીરખીયો નથી, હવે પર પુરુષ દેખસે રૂપ. ૭૨
 તે સતી સલા માહે ઉભા રહ્યા, ત્યાં શીર પડે બહુ ત્રાસ;
 હવે હું વાટજેઉં મારા નાથની, જો ક્યારે દારેથી ચડશે મારી વાર પુરવા આશ. ૭૩
 સામીજી પાંડવ અમને વનમાંહેથી લાવીયા, તે તમારા ચરણના પ્રતાપ;
 જ્યાં અજુને મચ્છ વેધ કરીયો, ત્યાં સામી મને સોંપી તમને મારે બાપ. ૭૪
 આગે શ્રી કૃષ્ણજી કહેતા હતા રે બાઈ દ્રોપદી, તું તો ભગત પંચાવતી નાર;
 તો તમ સરીખો મારો વાલો કોઈ નહી, એ બાઈ આણે જુગ સંસાર. ૭૫
 એ વાલાજી તે વહાલ પણ ક્યાં ગયો, તમે કમલા કેરા કંથ;
 આ કેરવ કેસ ગ્રહી રહ્યા, તો વાલાજી તમે કેમ બેઠા છે નીચીત. ૭૬
 હવે સામીજી તમે ઇયાંથી છોડાવો તો છુટીએ, અને જો તમે પડાવો બ્રહ્મ જ્ઞાન;
 જો એવું જણો મારા નાથજી, તો તમે સાર કરો ભગવાન. ૭૭
 સામીજી હવે વીનતી સુણો મુજ રાંકની, તમે પરજી સગળો મરમ;
 હવે ધર્મ આચાર કીયાહીણુ થાય છે, હવે વેગે પધારો તમે શ્રો બ્રહ્મ. ૭૮
 સામીજી તમે જુગ માંહે ભગતુંને કાજે આવીઆ, તમે પહેલા તારીઆ
 ભગત અનત કરોડ;
 તમારા ભગતુંને કષ્ટ પડે તમે આવી ઉભા રહો, તમે ભગતુંના મહા બંધ
 છોડા શ્રી રણછોડ. ૭૯
 હવે સામી દાસી ભગત પંડવા કંથ નાર તે તણી, તેની વાર કરવા પ્રગટ
 થાઓ દયાળ;
 તમે હડંબા બાંધીને ભગત ઉઘારીઆ, તમે ભગતુંની સાર કરોની સંભાળ. ૮૦
 ત્યારે કોપ કરીને કારવ ઉઠીયો, તેનું મોહો દીસે મહા વીકાળ;
 એ અબળાની લાજ અમે ગમાવીએ, એનું પેરણુ લેસું તાણ. ૮૧
 હારે તું પડકોલ મેલરે કામની, તમારો ભાઈ બંધવ નથી કોઈ અવસર આજ,
 હવે સામી તમે પેર પધારણી કરો, નહીંકા સામી જશે તમારી લાજ. ૮૨
 હો મારા નાથજી તમે શું નથી લાજતા, તમે એવડી શું કરો છે વીલંબ;
 તમે દુવારકા નગરી સોવનની કરી, તમે રમીયા સોલ સહજ ગામીએ વર ગાવોંદ. ૮૩
 સામીજી તમે સોળ સહજ માંહે રંગે રમીઆ, સામીજી તમારો સવા લાખ
 સાજન પરીવાર;

તે કારણ અમને વીસારીઆ, પ્રભુ તમે છે જગજીવન આધાર. ૮૪
 સામીજ હવે ભગતને વીપત પડે મ વીસારજો, તમે મુજને લીધો ઉગાર;
 એતું જાણો મારા નાથજી, તો થાઓ વચને બલીઆ પ્રતીપાળ. ૮૫
 સામીજ ઈંદિ દુશાપન પટકોલ ગ્રહી રહીયો, તે ઉઘાડે અંગ ને શીશ;
 એતું જાણી વેલા પધારો મારા નાથજી, તમે કૃપા કરો જગદીશ. ૮૬
 હો સામી પટકોલ અબલાનું રાખીએ, અમે છું અખોજ અજ્ઞાન;
 એતું જાણી મારા નાથજી, તમે વેલા વળો ભગવાન. ૮૭
 ત્યારે શ્રી કૃષ્ણજી હોતા નિંદ્રા માંહે, વાસદેવ પોઢીયા ઉપર કમલા ઢોલે છે વાય;
 તે દેવ નિંદ્રા માંહેથી જાગીને જાગીઆ, તે દુવારકા કેરા રાય. ૮૮
 ત્યારે ગુર વીદુર વ્યાસને બોલાવીઆ, ગુરજી તમે ગરડને કરો તક્યાર;
 આજ દાસી આપણી ઈંદિતને વશ પડી, તેને રખે સમે વીલંબ થાય વાર. ૮૯
 ત્યારે દવન રાણી રૂખમણી લાગી પુછવા, સામીજ તમારી એવી તે કોણુ છે દાસ;
 તે કારણુ તમે જાગી ઉઠીયા, તેના સમરથ કરવા કાજ. ૯૦
 હારે તમે દાસીને શું આલખો, જે ભગત પંચાવલી નાર;
 જેમ ત્રેતા જુગ માંહે તારા રાણી લોચના, તેમ દુઆપુર માંહે સતી દ્રોપદી
 પાંચ પ્રતીપાળ. ૯૧
 તે નાર પંચાવલીના પટકોલ હારીઆ, તેના સાથે હારીઆ અરથ અંધ ભંડાર;
 મહા પાપી પટકોલ ગ્રહી રહીયો, તે અબલા મુંદરી નાર. ૯૨
 સામીજ પાંડવ ભગત મોટા છે તમતણા, તેની તમે સાર કરો તતખેવ;
 જે દેવને પરખીએ, તેને પ્રથમ સાથે લીજો દેવ. ૯૩
 સામીજ તે ભગતને દુઃખ પડે તો એ ન દીજીએ, પ્રથમ તેની કીજીએ સાર;
 તે સેવકને સામાનું નથી પદ્મંતરો, તેની સાર કરો તતકાળ. ૯૪
 સામીજ ખરા ભગતને છેહે દેતા દુઃખ ઉપજે, તેના મનમા ઉપજે તાપ;
 જ્યારે સાચા સાજનને દુઃખ ઉપજે, તે દુઃખ ઉપજે ગુરનરને આપ. ૯૫
 ત્યાં ભગત સહુ ટોલે મલીયા, ત્યાં દેવ ગરડે ચડી થયા અસવાર;
 જે પાંડવાની પટરાણી કહીએ, તેને મહા દુઃખ દીએ છે ભુપાલ. ૯૬
 તે પટકોલ મેલરે કામની, હવે તારો કોઈ નથી સાર કરણુહાર;
 જે સહી પાંડવ હારીયા, બાઈ વન જાયસે તે તારા ભરથાર. ૯૭
 તમે આગલ કહેતા જે અંધ કરો અંધ, પુત્ર દુર્યોધન;
 તમે હસતાને સરવે દેખતા, હવે અમે કરસું મન ભાવન. ૯૮
 એ વીરા મારા વેલા પડે તો આલ ન બોલીએ, તમે દુષ્ટ વચન ન બોલો
 અખુજ અજ્ઞાન; -
 પણ મોટી લોભઈ માતા થાનક છે, એમ દેવે લખીયા વેદ પુરાણ. ૯૯

કોરવ કહે વીધીઅરને છ'છીએ, તો મુખથી નાએ કુંકાર;
 હવે દુશાપણુ તું સેસો મ કર, એનું વાગે પેરણુ લે કાઢ. ૧૦૦
 તે સસામાં નારી વિલાપ કરીને વલ વલે, ભાઈ એવા ન થાઈએ વીર;
 ત્યાં દુશાપણુ વલી સતીને પાસે ગયો, ત્યાં સતીનું તાણીયો ચીર. ૧૦૧
 ત્યારે ધર્મ પુત્ર કહે લાજણુહારા લાજશે, નહીં તો પ્રગટ થાય છે એમ કહી;
 ત્યાં પનઈ નાંખી ભીમ થયા રવ રાતડા, પણુ ધર્મ પુત્ર વારીઆ સહી. ૧૦૨
 ત્યાં ગુરનર દેવ મન વેગે આવી ઉભા રહીઆ, તે સતીના પુરવા ચીર;
 ત્યાં ભગત સરવે વેનતી કરીને એમ રોય છે, ભાઈ જેમ નદીએ આવે નીર. ૧૦૩
 ત્યાં પાંડવ દેસ મ્હલક સરવે હારીઆ, અને હારીઆ હરતી ઘોડા અરથ
 મંથ ભંડાર;

તેણે કોરવે તાણા કુંચી સરવે કવજ કરી, અને ચીર કાઢીઆ પંચાવલી નાર. ૧૦૪
 ત્યાં દેવે પુરણુહારે પુરીઆ, તે ભગત પાંડવાના કીધા કાજ;
 તે સંસાર સરવે દેખતા, દેવે આપે રાખી લાજ. ૧૦૫
 ત્યાં દર્પત દુશાપણુ ચીર એક કર સાહીને અલગો કરીયો, તે સતી કેરો ચીર;
 ત્યાં બીજે દેવે પુરીયો, ત્રીજે પુરયો જગદીશ તે સરવે હીર. ૧૦૬
 ત્યાં કોરવ કહે એ બાઈએ કપટ કરીયો, જે બીજે અંગ ન દેખે ભાત;
 તે વલી કાઢીને જોષ લીઆ, તો ત્રણુ વરણુ છે રંગી ભાત. ૧૦૭
 ત્યાં ચોથો ચતુરણુજે પુરીયો, પાંચમો પુરીયો શ્રી બ્રહ્મ જાણુ;
 છઠો કયાળજીએ કયા કરી, સાતમો પુરીયો સારંગ પ્રાણુ. ૧૦૮
 તેના વરણુ સફેદ લાલ લીલા પીલા પાંદડીઆ, ત્યાં શ્રી કૃષ્ણજી રામ પુરીઆ સાર;
 ત્યાં દેવે પુરીઆ અકેક પટકોલ અણુગણીઆ, તેનું વરણુ કંથતા ન આવે પાર. ૧૦૯
 ત્યારે પ્રણુ પૃથ્વી માંહે પ્રગટ થયા. ત્યાં સરવે દેવ દાણુવ જોવા ભય;
 ત્યાં નવ ખંડના જુપાલ આવી મલીઆ, તે કહે એ દેવ ચઉદ ભમણુનું રાય. ૧૧૦
 ત્યારે હીર તે હરણુ થયા તે જાણુજો, અને વણુકર તે વાસુદેવજ જાણુ;
 ત્યાં વજ્ર સરવે એક તારના રૂપવંતા, તેની વાત વાગી નવખંડ માંએ જાણુ. ૧૧૧
 ત્યાં દેવે નવસો નવાણુ ચીર સતી પાસે ખરા કરીઆ, તે સતીએ પેરીઆ સાર;
 આ સતગુર વિદુરવ્યાસ એમ જોલીઆ, જે સતીની મુકરીતે ઉતરીઆ પાર. ૧૧૨
 તે દેવે સતીને તારવા પટકોલ પુરીઆ, તે પાતે પુરીઆ ગુરનર જેહ;
 એક ત્રાગડાના પટકોલ પુરીઆ, તે નવસો નવાણુ પુરીઆ ચીર તેહ. ૧૧૩
 તે પટકોલ પેરીઆ કામની, તે પાતે પુરીઆ ગુરનર ભાત;
 આ ગુર કહે અમે ઘોડા વરણુ કહિઆ, પણુ પટકોલના વરણુ બહુ રંગી ભાત. ૧૧૪
 બૃહં ભીષ્મ, દ્રોણાચાર્ય ને કૃપાચાર્ય, અશ્વત્થામા જોધ;
 એ કોરવની સલાનું ઉંધો વળ્યો, બ્યારે પાંડવોનો કીધો વીરોધ. ૧૧૫

બાઇ એ પાંડવાનું સમરથ પાસે શેઠ છે તે કેના ગાંજ્યા નવ જાય;
જેણે દેવે નવસો નવાણું ચીર ગંભીર પુરીઆ, પુરીઆ વધકુંઠ કરે રાય. ૧૧૬

તે વધકુંઠ નાથે ચીર પુરીઆ, તે નાર પંચાવલીની રાખી લાજ;
તે દેવ અંતે આવી ઉભા રહીઆ, તે ભગતુંના કરવા કાજ. ૧૧૭

ત્યારે રાજ દુર્યોધન એમ બોલીઆ, એ બાઇ અમે છું અંધા અજ્ઞાન;
હવે સતી તમે અમારો તલ વચન મ સંચએ, અમે માયું એ વરદાન. ૧૧૮

હાથ તમે સાસરા ને અમે વવારું છું, તમે એવડી શું કરો છો વાત;
એ લખ્યું થયું અમારા કર્મનું, તે અમે કેને ન હાથે ઉપગાત. ૧૧૯

એ રમત હારણત ખત્રી વટ પાળવા, અમે રાજની પટકોલ દાસી નાર;
અમે પાંડવા ભગતની સેવા કરવા વન ચાલસું, જ્યાંથી પાસું વધકુંઠ દેવ મોરાર. ૧૨૦

એ અહીં નવસો નવાણું ચીર દેવે પુરીઆ, તે અહીં જાણે જગ સંસાર;
ત્યાં પાંડવાને વન ચલાવીઆ, દુર્યોધન જઈ બેઠો રાજપર. ૧૨૧

તે પાંડવ સતગુરને વચને વન ચાલીઆ, સાચા સતપંથ પ્રમાણે થયા છે નીર;
તોએ પગ પાછો નહી માંડીયો, એ દઈત દુરાપણે નાર પંચાવલીના કાઠીઆ ચીર. ૧૨૨

ત્યારે પાંડવ તો વન ચાલીઆ, ત્યાં કોરવ કહે અમે રાજ કરસું બહુ કાજ;
બાર વરસ લગણ વન ભોગવશે, ત્યારે પછે અમે આપસું રાજ. ૧૨૩

એ પાંડવ બાર વરસ વન માંહે રહીઆ, ત્યાં સીરેવીઆ શ્રી મહારાજ સાર;
ત્યાં એક મને દેવને આરાધીઆ, ત્યાં વન પાનના કીધા અહાર. ૧૨૪

ત્યારે દુર્યોધને દુરવાપા રૂપી મોકલીઆ, તેના સાથે વિદ્યાથી શાસ્ત્રી દીસે
દશ હજાર સાથ;
ત્યારે પાંડવે કબ્જ કીધી એકઠી, પણ નાર પંચાવલી વેનતી કીધી બેડી હાથ. ૧૨૫

ત્યારે અબલા વેનતી કરીને વલ વલે, સામી તમે પોતે પધારો આપ;
દુર્વાસા વિદ્યાથી શાસ્ત્રી સાથે આશીર્વાદ દઈ ગયો, તે આવી દેસે આપ. ૧૨૬

સામીજી તમે પેલા ગુર બ્રહ્માજીના વેદ વારીઆ, તમે શાહુર મધીઆ જેહ;
તમે ત્યાં ચહિદ રતન કાઠીને પ્રગટ થયા, અને ભગતુંને અમૃત પાયા તેહ. ૧૨૭

સામી તમે ધંણી ધરીને તુઠા હરી, તમે હુઆ થંભથી પ્રગટ થયા ભગતુંને કાજ;
ત્યારે પાંચ કરાડસું પહેલાજ તારીઆ, તેને દેવે આલીચો અવિચલ રાજ. ૧૨૮

સામીજી તમે બલ રાજ બાંધીને છલીયો, તમે ઈંદ્રનું ઈંદ્રાણુ રાખીયો જેહ;
તમે પોતાનું બીરદ પાલી રાંક બેઠો કરીયો, અને સહસ્ર અર્જુન લોહા
પાંજરે લીધા તેહ. ૧૨૯

સામીજી તમે શાહુરની પાજ બાંધીને પખાણુ તારીઆ, અને દસ મુસ્તકનું
રાવણુ રોળ્યો જેહ;
તમે દસમતને દ્રોણાગર પર્વતે ભઈ પ્રગટ થયા, અને સતી સીતાને લાગ્યા તેહ. ૧૩૦

સામીજી તમે ભગત હરિચંદ્રના લોહા ખજુંગ હેઠેથી ઉગારીઆ સતી તારા
રાણી, અને ત્યાં જઈ તતખણ કીધા તેના કાજ;
તે સાત કરોડસું ભગત હરિચંદ્ર નીપના, તેને આલીચો વધકુંઠમા અવીચલ રાજ. ૧૩૧
સામીજી તમે દુઆ ફલપીને મોકુલ રાખીએ, તમે કરે ગોવરધન કુંગર તોર્યો બેહ;
તમે પયારેથી પેસીને નાગ નાથીને કમલ લાવીઆ, આજ મુજ અખલાના
પુરીઆ પરકોલ તેહ. ૧૩૨

સામીજી ત્યાં તમે તમારા ભગતની વેનતી સાંભળી, ત્યાં અનત બહુ મળ્યા જાત;
હવે પાંડવે તે કષ્ટ કીધા એકઠા, તે દુર્વાસા ભોજન તે કોણુ માત્ર. ૧૩૩
ત્યારે સતીએ દેવને એવી વીનતી મોકલી, જ્યારે રૂખમણીએ થાલ પીરસ્યા જ્યાં;
ત્યાંથી સામી મન વેગે પોતે પધારીયા; તે દુર્વાસાના ભોજન કાજે આવ્યા ત્યાં. ૧૩૪
અમે જુખીઆ બેની આજ ખું, કાંહીક ભોજન હોવે તો આલો તત્કાર;
ત્યાં દેવે પાંદડા પીરસી, સંડુને ભાત ભાતના આલીઆ અહાર. ૧૩૫
ત્યારે ત્યાં પાંડવોને ખાર વરસ પુરા થયા, ત્યાં વરી ગયા છે બોહોળે વન જ્યાં;
તે સમે ગુરનર પોતે પધારીઆ, તે સમે ધર્મ રાય હોતા ત્યાં. ૧૩૬

ત્યારે ત્યાં કાયા કંઠી છે અતી ઘણી, અને વન પાનના કીધા છે ભોગ;
આ ગુરનરને સાત દિવસ એણી પરે રાખ્યા, ત્યાં થયા છે દરશણ સાંહીયા-ભોગ. ૧૩૭
ત્યાં ભગતે પાંડવે દેવને કાજે નીશાની કલ્પ વૃક્ષની લાવીઆ, ત્યારે ત્રેના
પાસે કાંઈ ન હતું અન;
ભાઈ જો વનફળ આયા આરોગીઆ, તો શ્રી કૃષ્ણજી કહું ખાર વરસના
ખમણા ભોગવીએ વન. ૧૩૮

ત્યારે દેવ હરી કહે ભાઈ પાંડવો તમે ધીરજ ધરો, અને આપે રહો આધીન,
જો રોપા આંખ ફલ પુરા ફલે, તો ત્યાં ભાજે ભીન. ૧૩૯
ત્યારે સાત સેવકને ધીરજ આવી, તે લેવા અમરાપુરી કાજ;
તેણે એણી તરે ગુરનરને પુછ્યા, તેના ખણુ એકના રાખી લાજ. ૧૪૦
ત્યાં દેવની વીનતી કરી દુર્યોધન પાંડવાને ધરે તેડી લાવીઆ, તેને જઈ ઉતારા
દીધા લાખના મીંદર માંહે જ્યાં;

ત્યારે પાંડવાને વીજ ભોજન પીરસ્યા, પણ સતી સત્તન ચુક્યા ત્યાં. ૧૪૧
ત્યારે દુર્યોધન લાખના મીંદર અગન લગાડીઆ, અને કીધું વીધાસધાતલું કર્મ;
ત્યાં પાંડવ લાગા ધ્રુજવા, ત્યારે જોષી સોહોદેવને પુછીયો મરમ. ૧૪૨
ત્યારે પાંડવ સુરંગે ચાલીઆ, તે જઈ પોતા વેરાટ નગરી મીંજર;
તેણે ત્યાં એણી પરે આપજ ગાલીઆ, ત્યાં સેવક થઈને કરોઆ કાજ. ૧૪૩
ત્યારે ભગત રાજ દુઆરે જઈ ઉભા રહ્યા, એ રાજ વેરાટ અમે તમસું એમજ કહું;
ભાઈ અમને તો વેણા વીખમ આજ છે, અમે પાંડવાના વીરતાગરા ખું. ૧૪૪

એણે પાપી કારવે પોતાની કુલ નીખેડ કરે, અને જુગમાં ખોયો પોતાનું નામ;
એણે લાખના મીંદર માંહે પર જાણીને હોમીઆ, અમે તાંમુ કરતા કામ. ૧૪૫
ત્યારે રાજ વેરાટની પાસે રાજ જીજેશઝણને બેસાડીઆ, ત્યાં સરવે લાઇ પર-
જીમ કરીને દેવે માન;

ત્યાં જોષી સહેદેવ શાસ્ત્ર વાંચીયા, લીમ મધસુધન સંધે થાન. ૧૪૬

ત્યારે રાજ વેરાટને ઘરે પાંચે પાંડવે સેવા કરી, ત્યાં નકુલને છાડીઆ દરવાજે સહી;
અજીને અલીમાન ગાલી કરી, છાગર લીધી જઇ. ૧૪૭

ત્યારે રાજ વેરાટ પાંડવાને પુછે વીચાર, લાઇ તમારી સોને મોકલો બોલમાં
જ્યાં છે અમારી નાર. ૧૪૮

જ્યારે દ્રોપદી આવી મીંદર અવાસ, તેતો જઇ ઉલી પદરાણીને પાસ. ૧૪૯

ત્યારે રાણી દ્રોપદીને દેખી કરે વીચાર, લાઇ એવિ મુંદરી અમે કોઇ ન દીડી નાર. ૧૫૦

ત્યારે આવો બાઈ સહુ રાણી ઉપર કયા કરે અપાર, હવે બાઈ તમને અમે
પહેરાવીએ સાળ શણગાર. ૧૫૧

ત્યાં કહીયો કચક રાણીના બંધવ આવીયો તેણે ઠાર, તેણે દ્રોપદાનું રૂપ
દીડું તેણીજ વાર. ૧૫૨

તે એમ બોલ્યો જે સતી દ્રોપદી તું અમ સામું જોય, હારં દાસી તું મુજ
પાસે આવો જોય. ૧૫૩

હું નો તુંને તેડાવીસ દેરામા મુણ નાર, કહીયો કચક બોલ્યો તેણે ઠાર. ૧૫૪

ત્યારે સતીએ આવા કઠણ વચન મુણી ગયા પાંડવાને દુઆર, ત્યાં જઇ ઉભા
રહીઆ પંચાવસી નાર. ૧૫૫

ત્યાં સતીએ દંઈતનું લાવ સરવે કહીયો આહે, જે દંઈત કહીયા એ અમને
બાલાવીયા છે દેરા માંહ. ૧૫૬

તે પાંડવો તમ તમારા કરજો દાજ, નહીં તો પાંડવ કુળની જાતસે લાજ. ૧૫૭

ત્યારે પાંચ પાંડવ મલીને લીમમું વીચારજ કરીઆ, ત્યારે લીમસેન નારીનું
રૂપ ધરીને દેરા માંહ સંચરીઆ. ૧૫૮

ત્યાં લીમે દંઈત કહીયાને લીધો બોલાય, તે બેહુ જણા ચાલ્યા દેરા આય. ૧૫૯

ત્યાં દેરા માંહે બેઠા જઈ બેઠે જણા, ત્યારે દંઈતે ખસ હસરત માંડીઆ ધણા. ૧૬૦

ત્યાં લીમસેનના મનમા ઉઠી છે જાળ, ત્યાં લીમે કહીયો દંઈત માર્યો મહા વીકાળ. ૧૬૧

તે દંઈતને લીમે દેરાની કુલી તલ ચાંપી ધરીયો, ત્યાં લખી અંકર લીમ
બાહર નીસરીયો. ૧૬૨

ત્યાં વાણું વાણું લોક જાયા સરવે કોય, ત્યાં રાજ વેરાટની સલામાં ચર્ચા હાય. ૧૬૩

ત્યાં સરવે સલાના મનમાં ઉપનું કોય, જે આ સારું મુઓ મોટો જોય. ૧૬૪

ત્યારે જે કોઈ રાજ વીરાટ પાસે ઉભો રહે, તે યે મારીયો મેં મારીયો
સહુ કોઈ કહુ. ૧૬૫

ત્યારે અગન દાગ દેવાને યોદ્ધાને કાઢ્યો તીર્થ માંહેથી બહાર, ત્યારે લીમ-
સેનને સાથે તેડીયો તેણીજવાર. ૧૬૬

ત્યારે હર્ષિતને દાગ દેવા સાથે લીમને લીધો તેણેજ કાજ, ત્યારે લીમે આર
વનના લાકડા લાવીઆ ક્ષણ એકમા ત્યાંજ. ૧૬૭

તે કાજ લગાડી ઉઠી ત્રાટી જળ, ત્યારે લીમે સો (૧૦૦) ભાઈ સમેત કહીયો
દિધો અગન માંએ ઘાલ. ૧૬૮

ત્યાં સરવે એકસો ભાઈ પરવાર; તે સહુજ લીમે વારીયો સંગાર. ૧૬૯

ત્યારે લીમે કહીયો કચક મારીયો સો ભાઈ સમેત, ત્યાં જીલ કાડી અનામત
રાખીયો એક અચેત. ૧૭૦

ત્યારે ભગત પાંડવ આર વરસ ગુપ્ત રહીઆ, તે દાસપણામા હોય;
ત્યારે દુર્યોધન જેમત મલ મોકલીઆ, લીમ ત્યારે છતાં થયા સોય. ૧૭૧

ત્યારે લીમ ભોજન માગીઆ, અહુ ઢગલા જેહ;
ત્યારે સતીએ સમર્યા શ્રી કૃષ્ણજીને, ત્યાં ભોજન પુરીઆ તેહ. ૧૭૨

ત્યારે જેમત મલ તે સરવે દેસના રાજા જીતીયા, તે વેરાટ નગરે આવીયા જેહ;
ત્યારે લીમે ભોજન પીરસીને આકાસે ઉડાડીયા, જેમત મલ બેધાને તેહ. ૧૭૩

ત્યારે જેમત વલતો વ્રન દાડે આવીયા, તેની ખબર ગઈ દુર્યોધન હતો ન્યાં;
આપણે ફોગટ લાખના મીંદર લગાડીઆ, પાંડવ જીવતા છે ત્યાં. ૧૭૪

ત્યારે દુર્યોધનના આથમણેથી ફલ આવીઆ, ત્યારે રાજા વેરાટ પાસે ઠાલી
બોલ જેહ;

એક ઉતરા કુંવર ઘરે અલગો રહીયો, બાકી સરવે ફળ સાથે તેહ. ૧૭૫

ત્યારે સમર ફળ વારીઆ, અને ઉગમણા ગયા જેહ;

ત્યારે અરજણે ઉતરા કુંવરને ઉઠાડી, રથે બેસાડીઆ તેહ. ૧૭૬

ત્યારે અરજણે બોલીઆ સતસુ, ભાઈ આપણે ક્ષત્રી ધર્મ તે જાય;

ત્યારે ઉતરા કુંવર બોલીઆ અનમના, ભાઈ મુજથી તે કાંહી નવ થાય. ૧૭૭

ત્યારે અરજણે ઉતરા કુંવરને બાંધીઆ છે અંગસુ, અને સમરીને ગાડેથી
હથીઆર લીધા હાથ;

ત્યારે અરજણે વેગે રથ પલાણીઆ, સમર્યા શ્રી કૃષ્ણજીને લીધા સાથ. ૧૭૮

ત્યારે જેમ દીન ઉગેને સુરજ ચડે, તેમ બાણ એકના સહસ્ર લાખજ હોય;

ગામ ધેને એમ થઈ ફળ વારીયા, તે રાજા વેરાટ પુરીઆ સોય. ૧૭૯

ત્યારે ઉતરા કુંવર ધણ વારીને લાવીયા, ત્યાં દુર્યોધન પટ્ટતરો બેય;

ત્યારે પાંડવે રાજા વેરાટને ઘરે આર વરસ સેવા કરી, ત્યારે સંધ સરવે પુરી હોય. ૧૮૦

ત્યારે તે સંધ પાંડવ પ્રગટ થયા, એ શામી અમથી બહુ અપરાધ થયા આહે;

ત્યારે રાજા વેરાટ એક પગલે ઉભા રહિઆ, તે અમને માફ કરજો રાય. ૧૮૧

ભાઈ એ ક્ષત્રીવર ધર્મ પાળવો; અમને દેવે લખીધો હશે જેહ; તે અમે તમારા અન પાણી આરોગીયો, તે પેલા અમને માફ કરજો તેહ. ૧૮૨

ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશજીને બાર વરસ પુરા થયા, ત્યારે ગયા હસનાપુરી હોતી જ્યાં; એક રાતમાં આવી મેલીઆ, ભાઈ સાત ક્ષોણ ફળ જોધા ત્યાં. ૧૮૩

ત્યારે તે સાંભલીને શ્રી કૃષ્ણજી, અને પોતે પધારીયા છે જ્યાં; ભાઈ એ પાસે રહીને તમે શુ આરોગસો, એ પાંડવ પોતે જીજ્ઞેશ આવ્યા છે ઈયાં. ૧૮૪

ત્યારે શ્રી કૃષ્ણજી જોલીઆ ભાઈ કારવો, આ પાંડવ ભાઈ તમારા સોય; તે પાંડવે રાજપાટ સરવે મુકીઆ, તમે એને પાંચ ગામ આપો જોય ૧૮૫

જો અમે સો ભાઈ જીવતા, તો મુર્ધના નાકા જેટલો ન આલીએ અમે; પણ અમે જાણતા જે તમે ડાહ્યા છો, પણ જોળા ભરવાડ છો તમે. ૧૮૬

જે યુદ્ધ કરતા જીતસે, ભાઈ તે ત્યાં લેસે રાજ; ચોવીસ વરસ મુધી મુખ જોગવીઆ, વળી તે મુ લઈ આવ્યા છો આજ. ૧૮૭

અમે અઢાર ક્ષોણ ફળ ને સો ભાઈ છીએ, અને એના તે પાંચઈ વીર; એની તે મુરાતજી ત્યારે પરખ્યા, જ્યારે પંચાવલીના કાઢયા ચીર. ૧૮૮

એ ભાઈ પાંડવો તમે જળીઆ હોતો આવજો અમ સામું, તે યુદ્ધ કરવાને કાજ; અમે સો ભાઈ અઢાર ક્ષોણ ફળ આવડશું, ત્યારે પછે લેજો રાજ. ૧૮૯

ત્યારે જોષી સોહોદેવ શાસ્ત્ર વાંચીયા, ભાઈ એવા શામ વેદ કહે જેહ; આજ વેદના માંડીયા તે પુરા પડયા, આજ જીવ કરન પાસે છેહ. ૧૯૦

અમે ત્યાં પાસે પાંચ પ્રાણી ચાલસું, ત્યાં શ્રી કૃષ્ણજીને લેસું સાથ; જેણે દેવે ડાખા કરથી ગોવર્ધન તોળીઆ, તો અઢાર ક્ષોણ કોણજ માત્ર. ૧૯૧

ત્યાં શ્રી ગુર વીદુર વ્યાસે મુરત જોઈને આલીયો, ત્યારે કુલ ક્ષેત્ર જોવા ગયા તતખેવ;

ત્યાં દીટાડીના ઈંડા આપ દ્રષ્ટે પડીઆ, તે તમે રાખજો હો દેવ. ૧૯૨

ભાઈ અઢાર ક્ષોણ ફળ ઈ આવડશે, અનેક રાજા ગોત્ર; ત્યાં હસ્તીના તો લાખો ટોળા પડે, એ દીટાડીના ઈંડા તે કોણ માત્ર. ૧૯૩

ત્યાં દેવે લખ્યો હશે તે થાયસે, પણ દીટાડીના ઈંડા ઉપર કેવો મેટ વીર; તે સામીજી ઈંડા રાખજો, ભાઈ પાંડવો તમે જીવ કરજો ધીર. ૧૯૪

ત્યારે કુલ ક્ષેત્ર જોઈને ઘર આવ્યા. ત્યારે ગુર વિદુર વ્યાસે શાસ્ત્ર વાંચ્યા જેહ; જે રજુ થ'લ આગલથી રોપશે, ભાઈ યુદ્ધ જીતસ તેહ. ૧૯૫

ત્યારે કારવે આગલથી રજુ થ'લ રોપીયો, અને ચોડી મેલી જ્યાં; તે રજુ થ'લ લીમ વાંકો કર્યો. તે કુલ ક્ષેત્રમા ત્યાં. ૧૯૬

ત્યારે કુંવર ગડી ગટકો આવીયો, હું તો કુલ ક્ષેત્ર જોવાને ગઈ; જે યુદ્ધ કરતા હારસે, હું તેના પાસે થાઉં. ૧૯૭

ત્યારે તે કુંવરના હાથમા ત્રન તીરને એક કાંમઠો, તેના પાસે બીજે દીસે ન કાઢ;
એક આલખીને બીજે મારસે, ભાઈ સગામ છતસે સોય. ૧૯૮

ત્યારે દેવે જાણીયો જે કુંવર તો બત્રીસ લક્ષણો છે, તે કહે શામી મુજને
બુધ જોવાનું કાડ;

તો તેને દેવે અરધો મુસ્તક ઉઠાવિયો, તો ત્યાં બેઠા જોય હોડ. ૧૯૯

ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશાણુ કહે સામી તમે રથે બેસજો, ને યુદ્ધ કરવાને કાજ;

તો શું પાંડવો મુજ સાડ છતસો, તમે રથેથી નીસરી જાઓ આજ. ૨૦૦

ત્યારે ગુર ત્રિદુર વ્યાસે શાસ્ત્ર વાંચીયા, અને શાસ્ત્ર બોલીઆ તતબેવ;

તે વેદના માંડીયા શામી તમે પુરા પાડયા, હવે સામી તમે પ્રગટ થાવોની દેવ. ૨૦૧

સામીછ તમે પહેલા આઠ દાણુવ પરલે કર્યા, સર્વે દેવોના સાર્યા કાજ;

હવે અમે પ્રાણુ ઝાલીને પાસે ઉભા રહેસુ, શામીછ તમે રથે બેસજો આજ. ૨૦૨

ભાઈ હું તો હવે ધરડો ધૂક થયો, હવે મને મોહોકમ થાજે નીરવાણ;

પેલા આઠ દંઈન અમે મારીઆ, ત્યારે હું હતો જીવાન. ૨૦૩

ત્યારે સામા દળ આવી આથડીઆ, ત્યારે ભીમ દુશાપણુ હોય;

ત્યારે ભીમે દુશાપણુના દશ સહસ્ર હસ્તી ગગનમા ઉડાડીયા, ભાઈ પહેલા

જગડો છતીઆ સોય. ૨૦૪

ત્યારે દેવની રજા લગ્નને અરજણે બાણ પુરીઆ, તેના એકના દસ સહસ્ર

લાખજ થાય;

ત્યારે અઢાર ક્ષોણુ દળ ઉડી ગયા, ત્યારે દંઈત દુર્યોધન નાસી જાય. ૨૦૫

ત્યારે ભીમે દંઈત દુશાપણુને મારીઆ, અને પાંડવ જગડો છત્યા આય;

દુશાપણુ જેણે હાથ ચીર કાઢીયા, તે હાથ ભીમે છાટી કાઢીયા તાય. ૨૦૬

ત્યારે દુર્યોધન માન સરોવરમા જાઈ નાસીયો, ત્યાં ભીમે જાઈ કહયો ભાઈ

આ તે સું કીધો કાજ;

તેં સો ભાઈ અઢાર ક્ષોણુ દળ મરાવિઆ, તોએ તુને ન આવી લાજ. ૨૦૭

ભાઈ ભીમ દીસે છે એકલો, હવે હું બહાર નીસડું છક;

અમારો વેર સગલો તો વસે, જો ભીમને માડું એક. ૨૦૮

ત્યારે ભીમે જીજ્ઞેશ્વરીને રાખીઆ, અને પાટું દીધી બ્યાં;

ત્યાં દેવે શ્રી બુધ રૂપ ધરીને બલ મુઃમુ, ભાઈ તેનું મરતક લખ્યું ત્યાં. ૨૦૯

ત્યારે ગાંધારીએ સુગી પાળ્યો, જે મારી દેહ કરું ત્યાંજ;

જો સો પુત્ર મારો ગયા, તો અન પાણીસું લઉં આજ. ૨૧૦

ત્યારે દેવે ચીનગી મુકી ખુદયા તણી, અને સો પુત્રને ચેહેમા સીચાવ્યા બ્યાં;

ત્યારે દેવે કારમું આંખો પથદા કર્યો, અને જીખની ચીનગી મુકી ત્યાં. ૨૧૧

ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશાણુ પુછીઆ, હવે સામી અઢાર ક્ષોણુ દળનું પાપ ઉતાર;

- હવે ભાઈ જમન માંહેથી દેવ ઉડીયા, તેણે લીધો બુદ્ધ અવતાર. ૨૧૨
ત્યારે પાંડવ પ્રગટ થયા, ભાઈ રાજકુલ બહુ ગોત્ર;
જે આપણા પાસે શ્રી કૃષ્ણજી આવી બેસતા, તે થયા ગુપ્ત અવતાર. ૨૧૩
ત્યારે રાજા બુજેશઃણ વેગે વખાણીયા, તેણે માથે લીધો કર્મ;
ત્યાં ગુર કહે પાંડવો તમે બાર વરસ વનમા રહીયા, ત્યાં સેતુ સમરીયો વર્મ. ૨૧૪
ત્યારે ગુર વીહુર વ્યાસે વેલા આલખી, અને ખુદારથી બેઐ જીવ મોકલ્યા જેહ;
ત્યારે રાજા બુજેશઃણ મહાધન ભાગા નાસતા, હવે આગલ થઈ છે એહ. ૨૧૫
ભાઈ એ તો કુદરતી જીવ છે, રાજા તમ પાસે રાખજો તેહ;
જે વેલાએ શ્રી નારાયણ દેવ માગશે, ભાઈ ત્યારે હજુર કરજો એહ. ૨૧૬
ત્યારે રાજા બુજેશઃણ છ માસ સુધી જીવ બે રાખીયા, ત્યારે દેવે લીધો ઇવ;
તે મહા કષ્ટ કસ ભોગવીઆ, ત્યારે સાર કીધી જીવ. ૨૧૭
ત્યારે રાજા બુજેશઃણે આઠાણને તેડાવીઆ, ભાઈ અમારે અઢાર ફોણ ફળ
મારીઆતું કેમ ઉતરે પાપ;
રાજા તમે જગત રચાવો આઠાણ વરો, જગત મોટો મંડાવો આપ. ૨૧૮
ત્યારે પુત્ર તે પાપને છેડસ, અને ઘણીક આઠાણની સંવા કરજો જેહ;
એવા સુવર્ણના થાલ આઠાણને પુરજો, આઠાણ સહુને નોતરજો તેહ. ૨૧૯
ત્યારે રાજા બુજેશઃણે જગતજ માંડીયો, અને સહુ સંતોખીયા જેહ;
તે વેલાએ આઠાણતું કહું કરીયું, પણ જોષી સોહોદિવને ન પુછીયું તેહ. ૨૨૦
હારે રાજા તમે હીમને પીરોલ મોકલજો, કોઈ ચંડાલ આવશે સીધ;
તેની આભડ છોત જગનમા ઉપજશે, તેથી જગત થાયસે રહ. ૨૨૧
ત્યારે ત્યાં દેવે આઠમું રૂપ શ્રી કૃષ્ણજી સંપુર્ણ કીધો સુધ, ત્યારે પછી જગ-
નમાં પ્રગટ થયા શ્રી બુધ. ૨૨૨
ત્યારે શ્રી કૃષ્ણજીએ ધરીયો બુધ અવતાર, ત્યારે પેસો શ્રી કૃષ્ણજીએ દર્શત
કંસાસર મારીયો જેહ;
ત્યારે પછે શ્રી બુધ રૂપ ધરી ગુપ્ત, દુર્યોધન સંગારીયો તેહ. ૨૨૩
ત્યારે આઠમું રૂપ હરી દેવ મુરાર, ત્યાં શ્રી હરીએ ધરીયો શ્રી કૃષ્ણજી
રૂપે અવતાર. ૨૨૪
ત્યારે દર્શત કંસાસરને મારીયો જેણીવાર, પછી સંસારમા પ્રગટ થયા મોરાર. ૨૨૫
ત્યારે આઠમે શ્રી કૃષ્ણજી રૂપે દર્શત કંસાસરને માર્યો, ત્યારે ભગત સોદેવને તાર્યો. ૨૨૬
ત્યારે પછે સંસારમા પ્રગટ થયા મુરાર, ત્યારે સરવે સંસારે આલખ્યો જાણ;
ત્યારે શ્રી કૃષ્ણજીની માતા તો દેવકી કહીએ, અને પીતા તો વાસુદેવજી કહીએ. ૨૨૭
ત્યારે ગુર તો વીહુર વ્યાસજી જાણ, અને સખતી તો રાણી રૂપમણી પ્રમાણ. ૨૨૮

ત્યારે સ્વસથાન તો ગોકુલપુર નગરી જાણુ, ક્ષેત્ર તો મજુરાપુરી નગરી પ્રમાણુ. ૨૨૯
 ત્યારે નરે દારીયો ઠાણુવ તો આમે કંસાસર જાણુ, ત્યારે ભગત સોહોદિવ
 ઉધારીયો નીરવાણુ. ૨૩૦
 ત્યારે ચાર જાખને બત્રીસ સહસ્ત્ર શ્રી કૃષ્ણજી રૂપે જાણુ, ત્યારે શામ વેદ
 હોતા પ્રમાણુ. ૨૩૧
 જ્યારે આઠમું અવતાર શ્રી કૃષ્ણજી રૂપ સંપૂર્ણ સહી, એવી ગુર અક્ષા પીર
 ઈશામ શાહા વાણી કહી. ૨૩૨

અવતાર નવમો.

શ્રી સતગુર અક્ષાજી વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુરજી બોલીઆ વાચ. ૧
 જ્યારે નવમું અવતાર હરીએ ધરીયો સહી ત્યારે શ્રી યુધ રૂપે કેવે કારસી
 વાણી કહિ. ૨
 ત્યારે શ્રી યુધ રૂપે કારસી બોલ્યા મીર, તે કેવે કેડે બાંધી તરવાર ને તીર. ૩
 ત્યારે મુખ ચંચા પગ વંકા જાણુ, પગે કોશ પેરે દિવાન. ૪
 ત્યારે કારસી મુખે શ્રી હરી કહે, તેના પાસે કોઈ ઉભો નવ રહે. ૫
 જ્યારે મહાવીર રૂપ હરીનો દીકો છે આય, તે પાંડવાને દ્વારે ઉભા છે જાય. ૬
 ત્યારે દ્વારમાં ભીમ ઉભો છે આગેવાન, તે દ્વારમાં ભલો યુરો કોઈ ન પામે કામ. ૭
 ત્યારે મહા વીકાળ રૂપ ભીમે દીકો છે નારાણુ, ત્યારે ભીમસેન બોલ્યો વાણુ. ૮
 ત્યારે ત્યાં ભીમે સત બોલીને વાણી કહી, ભાઈ ક્રીયા પાલે તે ધર્મી સહી. ૯
 ત્યારે ટુજ કાયા મધે જીવ છે તે કોણુ મર્મ, તમને કીઆ પાપનું લાગો છે કર્મ. ૧૦
 બાઈ તારા જગનમા આસા કરી આવ્યો છું હું, મહા પુદારથી જુખ્યો છું હું. ૧૧
 ભાઈ તમારે હાજર હોય આપો જોહ, ત્યાં શ્રી હરી કહે મુજ દુબલાને
 આપો તેહ. ૧૨
 ત્યારે ભીમ કહે ભાઈ હું ધ્યાં રખવાલી પરેજો છું, તે સત કહું છું સહી
 માનજો તું. ૧૩
 ભાઈ ભોજન વેલા થઈ છે આય, બાઈ સુતક કર્મ એજો જાય. ૧૪
 ત્યારે હરી કહે મારે ભોજનમું નહી કામ, મુને જાવા દે જ્યાં રાજા જુએ-
 રાઝજી બેઠા કામ. ૧૫
 જો આવા રૂપની શંકા આણુ છે તું, તો તારી સંકા ટાલવા આવ્યો છું હું. ૧૬
 ત્યારે ભીમ કહે ચંડાલ વચનમુજી તું મેય, અને આગે જાણેકી રજા નહી તોય. ૧૭
 જ્યાં રાજા જુએરાઝજી હોમ જગનજ કરે, ત્યાં બેઠા આજણુ વેદ આચરે. ૧૮

ત્યાં હોમ જગન તણા આરંભજ હોય, ત્યાં ચંડાલ તારો મુખ દેખે ન કોય. ૧૯
ત્યારે હરી કહેલીમ સરવે વચન મુણે મોય, તો ચંડાલની વાત કહું છું તોય. ૨૦
અહીં બ્રાહ્મણ સર્વે છે અશુદ્ધ, તે આજ અવતાર પાત્રકી ન જણે સુદ્ધ. ૨૧
તે આજ સર્વે પેદને કારણે વાંચે ઠાલા વેદ, તેણે કરી આજ તે અમને કરે નીચે. ૨૨
હવે બ્રાહ્મણ માંહેથી બ્રહ્મજ ગયા, તે ગુરુબ્રહ્માણકા રૂપ તે નખી મડુમદ લીયા. ૨૩
હારે ભાઈ બ્રાહ્મણ આગલ એસા હોય, તે મહા લપટી કપટી સોય. ૨૪
તે હરી ઉપર હેતજ આણે નહી, તે અથર વેદને ન માને સહી. ૨૫
તે ગયા વેદની જણે વાણ, તેને ટું સહી ચંડાલ કરીને જણ. ૨૬
જે બહોત વેદ વાંચેને અડસઠ તીર્થે જાય, નીત નીત સ્નાન ગંગાનું નાય. ૨૭
આજ પતથર મુસ્તની પુખ કરે જો જાય, તે ચંડાલ પાક કેમ થાય. ૨૮
ત્યારે સુણારે ચંડાલ લીમ કહે છે આય, જગનને ઠોરે ભલા બ્રાહ્મણ ક્ષત્રી

બેઠા છે આય. ૨૯

તે ત્યાં અચરત વાત દીસે છે બ્રહ્મ, તે ત્યાં વેદ મુણે છે બ્રાહ્મણ તણું. ૩૦
ત્યાં સર્વે વેદની સ્થના મુણે છે એક મનજ હોય, ત્યાં તારો ચંડાલ મુખ
ન દેખે કોય. ૩૧

હરે લીમ હરી કહે છે મુણ ટું વચન મોય, સર્વે ચંડાલ તણી વાત કહું તોય. ૩૨
જે ક્ષત્રી માજન બ્રાહ્મણ હોઈને ડયા નવ ધરે, અને ઉપર આવી બ્રહ્મ
જ્ઞાનની નીંદા કરે. ૩૩

તે વાછડા વોણી વારે ગાય, તે પર પ્રાણુ મારતા ડયા નવ થાય. ૩૪
જે આપણા જીવને કારણે પર જીવની હીંસા કરે, તે આવા બ્રહ્મ જ્ઞાનને દીલ
માંહે નહી ધરે. ૩૫

જે લોક મનમાં કુડ કપટી કોધીજ હોય, તે તમે લીમ ચંડાલ કરી લેજો જોય. ૩૬
જે બહોત નાય ધોય આચાર વીચાર કરી અડસઠ તીર્થે નાવે જઈ, આજ
નારાયણ દેવ દશમા અવતારને ઓલખે નહી. ૩૭

તેટું જન્મ જન્મ એરે જાય, તે ચંડાલ લીમ તે પાખંડમા જાય. ૩૮
જીભ સતપંથમા હોઈને નહી પારે સત ધર્મ, અને ઉપર ચોર દઈતના કરશે કમ. ૩૯
દસોંદ ન આણે અને બ્રહ્મ કુળનું ખાય, તે હાલ નહી ગુજારે ગતમાંહે ન જાય. ૪૦

અમીરસ ન ખીવે ન સીખે આવા બ્રહ્મ જ્ઞાનની વાણ, લીમ તેને ટું ચંડાલ
તે સહિ કરી જણ. ૪૧
આવા સત ધર્મ લઈને પર હરી જાય, ઉપર મુખી મતની નીંદા કરીને

ચેર દસોંદજ ખાય. ૪૨

વરી નીશાની વેળા હાજર નહી થાય, તે ચંડાલ લીમ પાક નહી થાય. ૪૩

એકા વચન મુણી લીમ અચંબે થાય, એ તો અવતાર પાત્ર દીસે છે આય. ૪૪

- તે તો કહે છે સર્વે અગમ નીગમની વાત, એની કાયા એવી દીસે છે પણ
કોઇક મહા વીખ્યાત. ૪૫
- ત્યારે લીમ કહે સામી તમે અહીં ઉભા રહો સહી, જે હું રાજા જીજ્ઞે-
શાંભુને પુછું જઇ. ૪૬
- ત્યારે ગયા લીમ ને લાગી વાર, પરોળે દેવ શ્રી બુધ રૂપે ઉભા છે બહાર. ૪૭
- ત્યારે લીમ કહે સુભો રાજા કહું અચરત વાત, દ્વારે એક ઉભા છે પુરુષ
મહા વીખ્યાત. ૪૮
- એ તો સર્વે વાત અગમ નીગમની કહે છે હો આથે, એવો મહા પાત્ર દ્વારે
ઉભા છે હો રાથે. ૪૯
- ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશાંભુ સાથે પાંચે વીર વીચારે જ્યાં, એ કોણ સરપ છે કહેાને
હો લીમ ત્યાં. ૫૦
- સામીજી તે પાત્રના પગ વાંકા મુખ ચંચા ગળત કોડ શરીરે વહે છે જ્યાં,
ને પાત્ર વાણી અમરત ઓચરે તે ધોળે બેઠા છે ત્યાં. ૫૧
- ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશાંભુ ભાઈચું ને પુછે ભેવ, એ કોણ પાત્ર છે હો સોહોદેવ. ૫૨
- ત્યારે વાંચી વેદને સોહોદેવજ કહ્યા, આજ શ્રી બુધ અવતાર તે શ્રી કૃષ્ણજ થયા. ૫૩
- તમે મુકી જગન હરિને મલવા જાવો, આવો પ્રસંગ હવે દેરી નહી પાવો. ૫૪
- ત્યારે સગલા આદ્યજ રાજા જીજ્ઞેશાંભુને કહે છે આય, હારે રાજા એ ચંડાલનું
મુખ કેમ જોવાય. ૫૫
- ત્યારે આદ્યજે જગનમા ગલીના પડકા બંધાવ્યા સાત, તેણે તો માંહે માંહે
આધી છે ધાત. ૫૬
- જ્યારે આદ્યજે વચન બોલ્યા છે જ્યાંએ, ત્યારે દેવે શ્રાપ દેધને ઉઘાડ્યા ત્યાંએ. ૫૭
- ત્યારે પાંડવ દેવનું દર્શન કરવા પોતે ચાલ્યા જાય, ત્યારે લીમ કાંડા ઝાલી
આદ્યજોને બહાર કાઢ્યા ત્યાં. ૫૮
- ત્યારે ગલીના પડકા બંધાવી આદ્યજને વચને રાજા ગયા, ત્યારે હરીને દ્રષ્ટે
ગલીના પડકા ઉજલા થયા. ૫૯
- ત્યારે બુલા આદ્યજ ઉતમ દેવનું દર્શન ઓલાખ્યો નહી જેહ, હવે કલજુગ
માંહે તમે લીખ માંગી ખાજે તેહ. ૬૦
- હવે સર્વે બુલા આદ્યજે જોધી સોહોદેવજ કહે, આવા અવતાર પાત્રની
ખખર નવ લહે. ૬૧
- ત્યારે પાંચે પાંડવ દેરી પાસે દર્શણ કરવા જાય, તે જાળને લાગા પાય. ૬૨
- ત્યારે રાજા જીજ્ઞેશાંભુ દેવનું વિનતી કરે મનમા હરખજ ધરી, આજ અમ
ઉપર ભલે કૃપા કરી શ્રી હરી. ૬૩
- આજ સર્વે જુગકા પાપ હમારાં ગયા, જળ જગદીશકું નંધણે દખીયા. ૬૪

હવે શામી હમારો જગન પુરો થયો આજ, જ્યારે ઘેર પધારીઆ શ્રી મહારાજ. ૬૫
ત્યારે પાંચે પાંડવ કરે જોડી રહ્યા, જે સામીજી તમારા આણી લોભે ચરણ

ભલે પધારીયા. ૬૬

એ પાંડવો તમે જગન મંડાવ્યો કાંય, જો હું તમોને વારી ગયો હતો હો રાય. ૬૭
એ સામી અમે આઠાણને વચને છુલા જોય, અમે દેવનું વચન છુધો સોય. ૬૮
એ ભાઈ જો તમે વેધો ગાય ને રાખો ઈમાન, તો વધકુંઠમા પામે કામ. ૬૯
શામીજી અમે તમારો કહ્યો કરસું દેવ કીરતાર, પણ એ ગાય વિરેધ્યાનું

કોણ વિચાર. ૭૦

ત્યારે ભગત પાંડવાસું શ્રી યુદ્ધ યોધ્યા ધરીને હેન, સુલોને પાંડવા તમે અઠાર

ક્ષોણ માર્યા રણક્ષેત્ર. ૭૧

ત્યારે તેનું પાપ તમ સીર રહ્યો છે સહી, તે પાપ નીંદા કરાવ્યા વીના

કંઈ ઉતરે નહી. ૭૨

જેમ જેમ લોક તમારી નીંદા કરે, તેમ તેમ આવા મહા પાપ ઉતરે. ૭૩

ત્યાં એસા વચન શ્રી યુધ્ધજી યોધ્યા ભગત કરે વીચાર, ત્યારે જગનમાં કામ-

ધન આણી તેણીવાર. ૭૪

ત્યારે શ્રી યુધ્ધજી વીકર રૂપ દેખીને કામધેન એમ ઓચરે, ભાઈ એ ચંડા-

લનું વચન તે પાપી પાંડવ કરે. ૭૫

ભાઈ આજ ગાય આઠાણને ઘેર પુજે છે સખ કોય, પણ એ ચંડાલને વચને

પાપી પાંડવ મારે છે મોય. ૭૬

ત્યારે શ્રી યુધ્ધજીનો રૂપ જોઈને ગાય કામધેન કરી અલીમાન, ત્યારે શ્રી

યુધ્ધજી ફારસી યોધ્યા નીરવાણ. ૭૭

ત્યારે શ્રી યુધ્ધજી ફારસી યોધ્યા કામધેન ગાયને કીધો ભાંડ, હવે તું કલજીગમાં

ગણું કપાવીને વીણા ખાળે હો રાંડ. ૭૮

ત્યારે પાંડવે હરીના વચન સીર ચડાવ્યાને વારેધી ગાય, ત્યારે તેનું મુસ્તક

રાજા જીજેશઠણે લીધો સીર ચડામ. ૭૯

ત્યારે ચાર ચરણ ચાર બંધવે સીર ચડાવ્યા, ત્યાં આમ દ્રોપદીએ ઓઠયા ત્યાં. ૮૦

ત્યારે શ્રી યુધ્ધજી કહે ભાઈ પાંડવો જો તમે કહ્યો અમારો કરો, તો હસના-

પુરીની બજાર વચેથી ગાય મુસ્તકે લઈને નીસરો. ૮૧

ત્યારે ભગત પાંડવોને ચોતરફથી રગત ઉતરે, સહુ કોય જાપ મુખેથી મા

યુધ્ધજીનું આચર. ૮૨

જ્યારે હસનાપુરીના ચોવારમાંથી પાંડવ ચાલ્યા જેણીવાર, ત્યાં સરવ નગર

માંહે પડી પુકાર. ૮૩

ત્યારે સર્વે નગરના લોકે પાંડવાની નીંદા કરી જેણીવાર, તંતજી પાપ ઉત-

રીયા તેણીજ વાર. ૮૪

- ત્યાં નમરના લોક સર્વે જોવાને જાય, ભાઈ આ ચડાવને વચને પાપી
પાંડવે મારી ગાય. ૮૫
- એ પાંડવે કહિયા કચક એ ભાઈ સમેત માર્યા, અને અનાહુત કીધા આજ;
અઠાર દોષ્ટુ દળ સો ભાઈ સંગાર્યા, હવે પાંડવ કુળનું છુડા રાજ. ૮૬
- ત્યારે સર્વે લોક પાંડવાની નિંદા કરવા મળ્યા કાજ, ભાઈ હવે પાંડવાનું
મુખ શું જોઈએ આજ. ૮૭
- જેમ જેમ સર્વે લોક મળીને નીંદા ઘણી ઘણી કરે, તેમ તેમ પાંડવાનું પાપ ઉતરે. ૮૮
- ત્યારે સર્વે પાપ ઉતારીને દાય દીસ જાય, ત્યારે ભગત પાંડવ વર પામ્યા
તેણે ઠાંય. ૮૯
- ભગત પાંડવ વર પામ્યા લોક નીંદા કરે સંસારજ તણા, તેને મુસ્તકે મુગટ
સોવન હીરા રતન ઝલકે છે ઘણા. ૯૦
- ત્યારે ભગત વળતા ફરી આવ્યા હસનાપુરીના ચઢિયા ચોકજ માંહે, ત્યારે
ભગત પાંડવે શ્રી યુધ રૂપે વર પામ્યા ત્યાંજે. ૯૧
- ત્યારે ભગત પાંડવાનું રૂપ ફેર્યો છે જાદુ રાય, ત્યારે સર્વે લોક મનમાં અચંબે થાય. ૯૨
- એ ભાઈ પાંડવ જોતા ગઈ મુસ્તક ચડાવી લહીને ગયા, તેના વળતા મુવર્ણના
મુગટ માથે જડતા રહ્યા. ૯૩
- તે ભગતને સંસાર દેખતા શ્રી યુધ રૂપે વર આપ્યા, ત્યાં સર્વે લોક જ્યાં
વીરોધી ગાય ત્યાં પેલા બ્રાહ્મણ ગયા. ૯૪
- જ્યાં પડી ગાયની આંતરડી દીઠી, તે બ્રાહ્મણે આંતરડી લાવીઆ ગામ;
તે બ્રાહ્મણે આંતરડીની જનોઈ, ગલામાં ઘાલી તેણે ઠામ. ૯૫
- તે કલબુગ માંહે બ્રાહ્મણની જનોઈ આંતરડાની જણે સહી, હવે બ્રાહ્મણ
દર્શનની વેલા તો આજ વહી ગઈ. ૯૬
- ત્યાં સર્વે જોગી દોડ્યા મનને ભાય, તેને શીંગડા હાથે લાગા તેણે ઠાય. ૯૭
- ભાઈ આજ કલબુગ માંહે જોગીની વેલા વહી ગઈ, તે ફેકટ સીંગી ગળામાં
નાખી સહી. ૯૮
- ત્યાં દોડ્યા અબઢાલ તેને લાગી વાર, તેને ગઈ આમ હાથ લાગા તેણે ઠાર. ૯૯
- ત્યાં સર્વે અબઢાલની યુદ્ધિ જો ગઈ, તે આજ ફેકટ આમ કેડે બાંધે સહી. ૧૦૦
- ત્યાં દોડ્યા વરત્યા મનકે ભાય, તેને પુછડી આંચલ હાથ લાગા તેણે ઠાય. ૧૦૧
- ભાઈ આજ સર્વે વરત્યાના વૃતની વેલા વહી ગઈ, તે આજ ફેકટ ગાયનું
પુછડું આંચલ દેવરાવે સહી. ૧૦૨
- ત્યાં સર્વે લોક બ્રાહ્મણ કણ્ઠીની બેટી દોડી જાય, તેને ગાયનું ગાંધર હાથ
લાગા તેણે ઠાય. ૧૦૩
- તે આજ ગાંધરાણી વેલા તો વહી ગઈ, તે નીજ આજ ફેકટ જુએ
મરે છે સહી. ૧૦૪

ત્યાં રાડયા મધરથ કાંચી સહુ લોક જોહ, તે આજ ફાકટ ગાયની પુખ કરે
 છે સંસારજ તેહ. ૧૦૫
 જે આજ ગાયની પુખ કરે છે તે આજ પાછલાને ભરમે ભુલે છે સંસાર,
 જો તમે આજ અથર વેદમા ખોજો તો મલે દેવ દશમે અવતાર. ૧૦૬
 જ્યારે દુઆપુર ઉતર્યો ભગત પાંડવાને કરેહ નવસુ' વર થયા,
 ત્યાં ભગત સર્વે દેવની વીનતી કરે છે સહુ કર જોડીને રદ્યા. ૧૦૭
 ત્યારે દેવને કર જોડીને રાજ જીજ્ઞેશઠણ વીનવે છે શેવ, હવે સામીજ કાંઈ
 આગમ ચલીત્ર અમને સંભલાવો હો દેવ. ૧૦૮
 ત્યારે ત્યાં શ્રી બુધજી ફરસી બોલ્યા વાણ, ભાઈ પાંડવો હું' તમોને દેવા
 આપ્યો છું એક રજા જાણ. ૧૦૯
 હવે ભાઈ વીરો દુઆપુર ને કલજીગ બેઠો છે આય, હવે તમે હેમાચલે
 સીજો જાય. ૧૧૦
 ત્યારે એવા વચન સુણી લીમ કાન ઈઈ રહ્યા, હો સામીજ અમને તમે
 આગમ કેમ ન કહ્યા. ૧૧૧
 જ્યારે અમે મારીધો ગુર દ્રોણ ને ગંગેવ જોહ, તેના બલિનું નહીં કોઈ છેહ. ૧૧૨
 અમે મારીઆ મામેરા દુશાપણના ભાગ્યા દંત, તેના બલિનું નહીં આવે અંત. ૧૧૩
 તે સર્વે (૧૦૦) સો બંધવને અઠાર દોણ કળ મારીને લીધો રાજ, તો સામીજ
 તમે કલજીગ કેમ આપ્યો આજ. ૧૧૪
 જો દેવ તમે અમસુ' આગલ કરતા મુધ, તો અમે કુલ ક્ષેત્ર નહીં કરતા મુદ્ધ. ૧૧૫
 ત્યારે રાજ જીજ્ઞેશઠણ કહે તમે મુણે લીમસેન રાય, તમસુ' હરી સામે ઉતર
 દેવો કેમ જાય. ૧૧૬
 જો દેવ કહે છે તે તમે વીંધાસજ કરો, અને વચન હરીના શીર ડિપર ધરો. ૧૧૭
 ત્યારે કહે શ્રી નારાયણ દેવ મુણે જીજ્ઞેશઠણ રાય, જે હું' કહું' આગલ તમને
 કલજીગના મુલાય. ૧૧૮
 જે કલજીગમા સાડી ઓગણીરા વેશવા પાપ વતેં સોય, અને અરધો વીરવો
 સત ધર્મનું હોય. ૧૧૯
 કલજીગ માંહે વૃક્ષો ઘટસે જોય, શ્રી ગુરનરના ધર્મે ધરતી પાક સોય. ૧૨૦
 ત્યાં કલજીગના રાજ કપટી હોય, ત્યાં સર્વે લોક રંધયત કુતારા સોય. ૧૨૧
 તેમા કોઈક કુતારાનું કર્મજ કરે, આવા બ્રહ્મ જ્ઞાનને મનમાંહે નવ ધરે. ૧૨૨
 જે હરીના નામ મેલીને ઓર માને પત્થરને છુત, ત્યાં માઆપને નહીં માને કુત. ૧૨૩
 તે કલજીગના છુલા લોક બ્રાહ્મણ વાંચે ઠાલા વેદ, તે અથર વેદને કરે નિવેધ. ૧૨૪
 કલજીગના બ્રાહ્મણને લાલચ ધણી, તેની ગધ છે બુધ;
 તે આજ ચતુર સેઠિદેવને નહિ ઓળખે, દશમા અવતારની ન જાણે મુધ. ૧૨૫

તે કલજુગમાં ગાય કામધેન કરકૂતી ખાય, તેતો સાધના ધરે પુબય; ૧૨૬
 તે ગાય કામધેન ગલો કપાવી ભય. ૧૨૬
 તે કલજુગના લોક તે મનમા હયા નવ ધરે, તે જીવ હીંસા તેતો બહુ કરે. ૧૨૭
 જે કલજુગ માંહે સહુ લોક કપરસુ કરે કાજ, તે પાંડવોતમે ત્યાં કેમ કરશે રાજ. ૧૨૮
 સુષો જીજ્ઞેશઃકુ હું તમસુ કહુ, અને હું તે કલજુગ માંહે પ્રગટ નહી રહુ. ૧૨૯
 ત્યારે પછે રાજ જીજ્ઞેશઃકુ કહે સુષો મુરાર, પણ સામીજી તમ વિન્યા
 કેમ ચાલે સંસાર. ૧૩૦
 ત્યારે કહે શ્રી નારાયણ દેવ હું તમસુ રાજ જીજ્ઞેશઃકુ કહુ, હું તેણે ઠામે
 ગુપ્ત હોઈ રહુ. ૧૩૧
 ત્યારે રાજ જીજ્ઞેશઃકુ કહે સામી અમને કહો તમારા ગુપ્તનો ઠાર, જે સર્વે
 દેવ રક્ષીસર પુજે તમારો દીદાર. ૧૩૨
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કહે તમે સુષો જીજ્ઞેશઃકુ રાય, તે હું કહુ છું કલ-
 જુગ માંહે અમારો ગુપ્તનું ઠાય. ૧૩૩
 જ્યાં પશ્ચિમ દીશમાં આર્ય દેશ, ત્યાં દશમો અવતાર ધરે માનખા વેશ. ૧૩૪
 ત્યાં નારાયણ દેવ કહે સેતર દીપમાં ઠામ અમારો કહે, તે કલ અમારીમાં
 ગુર અક્ષાજી રહે. ૧૩૫
 ત્યારે રાજ જીજ્ઞેશઃકુ પુછે છે શીરનામ, એ સામીજી કહો અમને ગુર
 અક્ષાજીકો ઠામ. ૧૩૬
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવે કહ્યા કલજુગમાં ગુર અક્ષાજીકો ઠાય, તમે વચન અમારો
 સુણજો સતજ ભાય. ૧૩૭
 ત્યારે જપુઅ દિપમાં ભરતખંડ જે નામ, અને કુમારકા ક્ષેત્રમાં ઉતમ ઠામ. ૧૩૮
 જે ઇમામપુરી નગરીમાં ગુર અક્ષાજી રહે, તે કલજુગ માંહે ગુર અક્ષાજી
 અથર વેદની વાણી કહે. ૧૩૯
 તે કલજુગમાં ગુર અક્ષાજી નામ નળી મહમદ હોય, તે ગુરને ગાફલ દુનીયા
 લોક ન બાણે કોઇ. ૧૪૦
 ત્યારે ગુર અક્ષા, વિજુ, મહિષ એ ત્રણ કલા લઈ ગુર ફરસે સહી, તે ગુરનરને
 ગાફલ દુનીયા ન બાણે કોઇ. ૧૪૧
 જ્યારે હરીએ કહ્યા ગુરનરના ઠામ, ત્યારે પાંચે પાંડવે હરીને ક્યાં પ્રણામ. ૧૪૨
 તમે રાજ જીજ્ઞેશઃકુ વચન સુણજો ભાય, તે ત્રીજો ઠામ અમારો કહુ કુ તોય. ૧૪૩
 જ્યાં મલે ગત એકાંતજ હોય, નીત નીત અમી પીવે સખ કેય. ૧૪૪
 જે એક મન છકર કરે પાળે આવા અક્ષ જ્ઞાનની વાણ, તે ઘેર વાસો અમારો
 સહી કરી બણ. ૧૪૫
 જે મુનીવર પાળે અક્ષ જ્ઞાન મહરથ બંધનમાં રહે, તે ધર વાસો જીજ્ઞેશઃકુ છે. ૧૪૬

તમે મુઝેા જુજેશઁશુ હું તમમું કહું, એણી પેરે કલજુગમા ગુપ્ત હોઈ રહું. ૧૪૭
ત્યારે પાંડવ વીનતી કરીને વીનવે છે સેવ, હવે સામી અમને કેસી રજ

દીયો છે હો દેવ. ૧૪૮

ત્યારે હરીએ કહ્યા એવા મોક્ષ મુગતકા ઠામ, પણ પાંડવો હેમાજળ સીન્યા

વીના નહી થાય તમારું કામ. ૧૪૯

જ્યારે એવો વચન હરીએ બોલ્યા, ત્યારે પાંચે પાંડવે શીર ચડાવ્યા. ૧૫૦

શામીલ આજ તમે કહો તે નિષ્ટે કરું, તો તમારો રમરણ કેમ વીસરું. ૧૫૧

મુઝેા જુજેશઁશુ હું તમમું કહું, ત્યાં હું તમ પાસે રહું. ૧૫૨

ભગતો મન નિષ્ટ કરી રાખજો વીધાસ, તમે જ્યાં રમરણ કરશો હું ત્યાં

હું તમારા પાસ. ૧૫૩

જ્યારે એવા વચન કહી હરી બેઠા આય, ત્યારે પાંચે પાંડવ હરીને લાગા પાય. ૧૫૪

ત્યારે હરી આગલ વિનતી કરી રહ્યા પાંચે વીર, હવે શામી તમે અમારો

સત રાખજો હો ધીર. ૧૫૫

હવે શામી બોલું વીનતી તે મુજબે હમજ તણી, અમને અંતકાલે મ વીસા-

રજો હો ધણી. ૧૫૬

ત્યાં ધણીક વીનતી કરી ભગત હરીને પહોંચાડવા ગયા, ત્યાં પાંડવ વળી

આપણે ધાનકે આવ્યા. ૧૫૭

ત્યારે ભગત પાંડવાને વર આપી હરી ભય, ત્યાં અડશઁ તીર્થ હરીને

મલ્યા છે આય. ૧૫૮

જ્યારે તીર્થે હરીને આગલ આવતા દીઠા સહી, ત્યારે ગંગાજીએ ભેદ સર્વે

તીર્થને કહી. ૧૫૯

ત્યારે તીર્થોન ભેદ સર્વે ગંગાજીએ કહ્યા, જે બુધ અવતાર તે શ્રી કૃષ્ણજી થયા. ૧૬૦

તખ લગી શ્રી બુધજી પોતા છે આય, ત્યારે અડશઁ તીર્થ જઈ લાગા હરીને પાંચ. ૧૬૧

ત્યાં બહોત વીનતી કરિને વીનવે છે સેવ, હવે અમને રજા કેસી કયો છે હો દેવ. ૧૬૨

ત્યારે શ્રી બુધજી વચને બોલ્યા એમ, કહો ગંગાજી તમે તમારા ઠામ છેડયા કેમ. ૧૬૩

ત્યારે અડશઁ તિર્થ શ્રી બુધજીને કહ્યા છે આય, શામીલ હવે અમથી કલ-

જુગમા રહયો નવ ભય. ૧૬૪

શામીલ હવે વિચો દુઆપુરે કલજુગ બેઠાનું મુજીયો નામ, ત્યારે સર્વે રખી-

સરે છેડયો ઠામ. ૧૬૫

ત્યારે ગંગાજીએ શ્રી બુધજીમું એસો કહયો, સામીલ અમે તો રહીયે જો

તમે કલજુગમા પ્રગટ હોઈ રહો. ૧૬૬

જો દેવ તમે કલજુગમા પ્રગટ થઈ ફરો નીરવાણ, તો દેવ અમે ન છોડીએ

અમારા ઠામ. ૧૬૭

જ્યારે એવા વચન શ્રી નારાયણ દેવને સર્વે તીર્થે કહ્યા, ત્યારે શ્રી બુધજી
 ચિત દર્શન રહ્યા. ૧૬૮
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કહે સુણા ગંગાજી હું તમનું કહું, હવે કલબુગ
 માંહે હું પ્રગટ નહી રહું. ૧૬૯
 શામીજી અમે તમને પુછીએ કેશ બુલક તમારા ગામ, તે તમે કહો અમોને
 તમારો ઠામ. ૧૭૦
 તો અમે પાશ્ચિમ દીશ એરાક ખડ કહું, ત્યાં અમે દશમે અવતાર માનખા
 રૂપે ગુપ્ત હોઈ રહું. ૧૭૧
 ત્યારે અડસઠ તીર્થે સામીજીને પુછે ત્યાંય, સામી અમથી કલબુગમા ગુરનર
 વીના રહ્યો નવ જાય. ૧૭૨
 એ કલબુગના લોક જીવ હીંસા કરીને કપટનું કરે કામ, તે કુડ કપટનું જોડે દામ. ૧૭૩
 તે દામ લઇને પુજા અમારી કરે, તેનું પાપ તે અમ શીર ચડે. ૧૭૪
 તે લોક મહા વીકરમ કરીને અમ માંહે નાય, એવા મહા પાપીનું મુખ
 દેખીયો નવ જાય. ૧૭૫
 હવે શામીજી મહા પાપ કલબુગ માંહે થાય, તો શામીજી અમથી કલબુગમા
 તમ ગુરનર વીન્યા રહ્યો નવ જાય. ૧૭૬
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ એસા વચન સર્વે તીર્થને કહ્યા, તો સુણા ગંગાજી
 તમે ગુર બ્રહ્માજીના કુલ માંહેથી પયદા થયા. ૧૭૭
 તમે શ્રી બ્રહ્માજીના થાપીયા અડસઠ તીર્થે આય, હવે તમે શ્રી ગુર બ્રહ્માજીના
 કલા માંહે રહેજો જાય. ૧૭૮
 જ્યારે એસા વચન શ્રી નારાયણ દેવજી કહ્યા, ત્યારે સકલ તીર્થના મનમા
 હરખજ થયા. ૧૭૯
 ત્યારે અડસઠ તીર્થે નારાયણ દેવને કહ્યો શીરનામ, તો શામી કહો અમને
 કલબુગમા ગુર બ્રહ્માજીકો ઠામ. ૧૮૦
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કલબુગ માંહે ગુર બ્રહ્માજીકો ઠામજી કહ્યા, ત્યારે સકલ
 તીર્થ ચીત દષ રહ્યા. ૧૮૧
 જ્યાં જપુ દીપ નગરી કહીએ ગામ, ત્યાં પ્રગટ જોડા ગુર બ્રહ્માજી તેજી ઠામ. ૧૮૨
 તે જપુદીપ નગરીમા ગુર હશનશાહા રહે, તે ગુરનું નામ અંતે નખી
 મહમદ કહે. ૧૮૩
 જે ગુરના ઘરમા તપસી ફકીરી તે ગુરને લેજો જોય, તે ગુરને કલબુગમા
 ગાફલ દુન્યા ન જાણે કોય. ૧૮૪
 જ્યારે કહ્યા શ્રી નારાયણ દેવ ગુર બ્રહ્માજીકો ઠામ, ત્યારે સકલ તીર્થે તે
 દિસને કરે પ્રણામ. ૧૮૫

ત્યારે સકળ તીર્થ હરીને કરે પ્રણામ, શામી કહો અમને કલજુગમાં તમારા ઠામ. ૧૮૬
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવે ગંગાજીને કહ્યો અનંત, તે પશ્ચિમ દીશ સેતરદીપ
 એસાં જાડમા અવતાર ધરે અહીં મહા બળવંત. ૧૮૭
 જ્યારે એસા વચન બુધજીએ કહ્યા છે આય, ત્યારે સકળ તીર્થના મનમા
 હરખ ન માય. ૧૮૮
 જ્યારે શ્રી બુધજીએ એસો ભેદ કહી અડસઠ તીર્થને દીધા પરકાય, ત્યારે
 સર્વે તીર્થ નળી મહામહના કળામાં બેઠા છે જાય. ૧૮૯
 કલજુગમાં નળી મહામહ પાસે અડસઠ તીર્થ ઉઠી ગયા, તે તીર્થના ધર
 સર્વે ઠાલા થયા. ૧૯૦
 તે ત્રણ વેદને અડસઠ તીર્થનું મહિમા ત્રણ જુગમાં જોડ, તે કલજુગના જુલા
 લોક ઠાલા વેદ લલિ અડસઠ તીર્થના માથું કુટીને મરે તેહ. ૧૯૧
 તે કલજુગના જુલા લોક ઠાલા ધરસું લાવે ચીત, તે ભાઈ માંહે હોવે તો
 લાવે વીત. ૧૯૨
 ત્યારે શ્રી ગુરુ બ્રહ્મા પાસે અડસઠ તીર્થને વોળાવી શામીજી વળ્યા, ત્યાં ભેરવ
 જીત પ્રેત આવી શામીજીને પાય પડ્યા. ૧૯૩
 ત્યારે હરીને પાયે લાગી સર્વે ભેરવ જીતે વિનતી કરી, હવે અમને કેસી
 રજા દીયો છો હો શ્રી હરી. ૧૯૪
 શામીજી જો તમે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહિષ જુગમાં પ્રગટ નહિ રહો ક્યાળ, તો
 તમ વીના અમારી કોણ કરશે પ્રતીપાળ. ૧૯૫
 જ્યારે દેવને એસા વચન ભેરવ, જીત, પ્રેતે કહ્યા, ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ
 ચીત ઢકને રહ્યા. ૧૯૬
 ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવે સકળ ભેરવ, જીત, પ્રેતને કહ્યો વીચાર, ભાઈ તમે
 તો મત છોડો આ સંસાર. ૧૯૭
 આ કલજુગનું મધ માસ તે આહાર છે તમ તણે, એ કલજુગના જુલા લોક
 તમને માનશે ઘણે. ૧૯૮
 જ્યારે ત્યાં એવા વચન શ્રી હરીએ કહ્યા, ત્યારે સકળ ભેરવ, જીત, પ્રેતના
 મનમા હરખજ થયા. ૧૯૯
 ત્યારે ભેરવ, જીત, પ્રેત કર્ણોડીને કહો છે શીરનામ, શામીજી અમે કલજુગમાં
 રહીએ તે કેણે ઠામ. ૨૦૦
 હવે શામીજી તમે જ્યાં રાખો ત્યાં રહીએ જાય, એવો ભેરવ, જીત, પ્રેત
 કહ્યો છે ત્યાંય. ૨૦૧
 ત્યારે કલજુગમાં ઠામ નારાયણ દેવે ભેરવ, જીત પ્રેતને કહ્યા છે આજે, આજ
 અડસઠ તીર્થના ધર ઠાલા છે તેમા રહો જાય. ૨૦૨

તે સર્વે તીર્થ ઉઠી ગયા ગુર બ્રહ્માણને ધર, તે તિર્થના ધરમા તમે
 રહેજો નીરધાર. ૨૦૩
 ત્યાં તમે જામિ કરજો ચક્ષીત્ર દેખાડજો પ્રતાપ, તે કલબ્ધુગના જુલા લોક
 તમને માનશે તેને આયસે સંતાપ. ૨૦૪
 જેમ જેમ ચક્ષીત્ર ધણા કરશે તેમ તેમ તીર્થે લોક ધણા જાય, તેની પુજા
 સર્વે ભેરવ, ભુત, પ્રેત લઈ જાય. ૨૦૫
 ત્યાં કલબ્ધુગના જુલા લોક સર્વે તીર્થે જાય, તે લોક કંઈ મુંઠ દેવરાવી ઠાલા
 ધર માંહે જઈ આવે ત્યાંય. ૨૦૬
 ત્યારે જ્યાં લગી કલબ્ધુગમા પત્થર મુરતની દેવલ દેરામા પુજા થાય, તે સર્વે
 થાને ભેરવ ભુત, પ્રેત રહેજો જાય. ૨૦૭
 તમે ત્યાં જાઈ કરજો ચક્ષીત્ર તે કલબ્ધુગના જુલા લોકોને પ્રતીગ્રહ પડે, તે
 તમોને નીત નીત પુજા તેમ ધણેરી ચડે. ૨૦૮
 જે અડશઠ તીર્થના મુના ધર તે હરીએ ભેરવ ભુત પ્રેતને આલ્યો ઠામ,
 ત્યારે સર્વે ભેરવ, ભુત, પ્રેત કરીયો છે પ્રણામ. ૨૦૯
 ત્યાં હરી કહે મુલક ચોવીસ નવખંડ ત્યાં તમે વ્યાપક સર્વે થાને રહેજો ભેરવ,
 ભુત, પ્રેત, ત્યાં તમે સર્વે ગાફલ દુનીયાને ખાયજો કુત. ૨૧૦
 કલબ્ધુગ માંહે જે અથર વેદની રચના વિન્યા જે પુજા થાય, તે સર્વે પુજા
 ભેરવ, ભુત, પ્રેત લઈ ખાય. ૨૧૧
 આજ કલબ્ધુગમા ગુર નખી મહમદ હાજર ઇમામને ગાફલ દુનીયા નવ જાણે
 કોય, આજ કલ માંહે દેરામા અવતારની પુજા નવ કરે સોય. ૨૧૨
 આજ કલબ્ધુગમા ગુપ્ત અથર વેદની પુજા સોય, તે પુજા ગુર નખી મહમદ
 ગુર સોહોદેવના ધર માંહે હોય. ૨૧૩
 ત્યાં હરીએ એસો કહીને સર્વે ભેરવ, ભુત, પ્રેતને દીધી તે ઠાય, ત્યારે સકળ
 પૃથ્વીમા દેવલ દેરા પત્થરની મુરત માંહે બેઠા છે જાય. ૨૧૪
 ત્યાં કલબ્ધુગમા સકળ ઠામે વ્યાપક તમે રહેજો ભેરવ ભુત, ત્યાં તમે છલ કરી
 દુનીયાને ખાજો કુત. ૨૧૫
 તે કલબ્ધુગ માંહે પત્થર મુરતના ધર તીર્થે માંહે જે પુજા થાય, તે સર્વે બેલ
 ભેરવ, ભુત, પ્રેતના ચક્ષીત્ર આવે. ૨૧૬
 આજ સર્વે ગાફલ દુનીયા નહી જાણે સતગુર દેવના ઠાય, તે સર્વે લોક
 પત્થર મુરતને જાઈ લાગે પાંચ. ૨૧૭
 ત્યાં જઈ રાચીયા સર્વે સંસાર, તે આજ કોઈ ન જાણે સતગુરના ધરનું ઠાર. ૨૧૮
 ત્યારે એસો ભેરવ, ભુત, પ્રેતને કહી મી નાશાયજુ દેવ ચાલ્યા જાય, ત્યારે પત્થર
 પાથરીઆ સામીજીને મલ્યા છે આય. ૨૧૯

તેણે ત્યાં હરીને પાય લાગીને વીનતી કરી, શામી અમોને કેસી રત્ન લીધો.

ૐ શ્રી હરી. ૧૨૦

ત્યારે પાથર પાથરીઆને હરી પુછે છે આહો, તમે અહીં આવ્યા તે કશું કાઢે. ૧૨૧

શામીજી અમને વળ અપરાધે ચુટે કુટે પુછે શ્રી હરિ કરી, તે લોકનો અમારો

ન્યાય કરો શ્રી હરી. ૧૨૨

ૐ શામીજી તમારો નામ લઈ પુજા અમારી કરે, તેનું પાપ તે અમ શીર ચડે. ૧૨૩

તે પુજા ચડે તે સર્વે ભેરવ, જીત, પ્રેત છળ કરીને ખાય, તે સર્વે ચડાવે

પાથરીઆને ચોખા પુછે અમારા પાય. ૧૨૪

તમે મુલો પાથર પાથરીઆ ઐમ હરી બોલ્યા તક્ષણ, તે તમને સર્વે કલ-

બુગના લોક ચુટી કુટી દુઃખ દેસે ઘણા. ૧૨૫

તે તમોને ચુટે કુટે તેની રોશ મ કરશે કોઈ, અમે પુછશું ન્યારે ગુરનર

તખ્તે બેસાસે સોય. ૧૨૬

ત્યાં દુનીયા સર્વે આઠ અંગના લોક એકઠા થાય, ત્યાં પાથરીઆ પાથર

અમે તમારો ન્યાય કરશું આહો. ૧૨૭

ત્યાં અમે અદલ ન્યાય કરી તેને પુછશું આહો, જે તમને ચુટી કુટી મહા દુઃખ

દેષ લાગે છે તમારે પાય. ૧૨૮

તે તમારો ન્યાય લોઢી અમરાપુરીમા કરશું સોય મુલો, તમે પાથરીઆ

પાથર વચન માનો અમ તણો. ૧૨૯

ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ એસા વચન પાથર પાથરીઆને કહ્યો, ત્યાર શ્રી

બુધજીના વચને કલબુગમા આવા દુઃખ જો સહ્ય. ૧૩૦

જાણ ૐ દેવની બેલ રમત સવા પોરની જેહ, ત્યાં શ્રી બુધજીએ આગમકથી

સહુને સંભલાવ્યા તેહ. ૧૩૧

તમે શ્રી ગુરનરના વચન સહી કરી પ્રમાણજે જેહ, તે શ્રી બુધજીના વચન

સહી કરી માનજે તેહ. ૧૩૨

ત્યારે ભુગ દુઆપુરમા નવમું રૂપ ધરીયો મુરાર, ત્યાં દેવે ધરીયો શ્રી બુધ અવતાર. ૧૩૩

ત્યારે દેવે દઈત દુર્થેધિનને મારીઆ જેણીવાર, પછી સંસારમા પ્રગટ થયા મુરાર. ૧૩૪

ત્યારે લહાવ લીધો ભગત પાંડવે જેહા, આપે ગયા બહોળે વનજ ત્યાં. ૧૩૫

ત્યારે શ્રી નારાયણ દેવ કેવલાસ પોતે પધાર્યા જ્યાં, લાઈ પાંડવોને કુશળ

પુછીયો છે ત્યાં. ૧૩૬

ન્યારે પાંડવે કાંયા કેસી અતી ધણી, ત્યાં વન પાનનો લીધો ભોગ;

શ્રી ગુર છ માસ લગણુ એણી પેરે રાખ્યા, ત્યાં દર્શણ થયા સાંહીયા ભોગ. ૧૩૭

ત્યારે પાંડવ હેમાજલે સીંબ્યા, ત્યારે રાજા ભુજેશજીની દહી નહી ગલી જેહા;

તે રાજા જન્મ મધે ભુટો બોલ્યો, અચૂત ભાખ્યો જે નર કુંજરા તેહ. ૧૩૮

તે ભગત પાંડવ હેમાન્તમા સીલ્યા, તે બર્ષ પાતા સતાવીસ કરોડ હતીયું જ્યાં; ...
તેમાંથી તવ કરોડ છવ નીપના, તે અમરાપુરી લીધી ત્યાં. ૨૩૯

જ્યારે નવમું રૂપ હરી અવતર્યા, તેણે દેવે ધરીયો શ્રી યુધ્ધ અવતાર;
જ્યારે દેવે દર્શત દુર્યોધનને મારી ભગત પાંડવાને તાર્યા, પછી સંસારમા
પ્રગટ થયા મોરાર. ૨૪૦

તે દુઆપુર જુગ માંહે હરીએ હાય રૂપ ધરીયા, ત્યાં અનત રચીયો માંડવ;
તે જુગ માંહે દેવે હાથગુણવ સંગાર્યા, ત્યારે તાર્યા ભગત પાંડવ. ૨૪૧

તે ભગતે પાંડવે સતપથ ધીયાઈયા, તેણે બહુ કસ કરીને મેલ્યા અન;
તે પાંડવ રાજપાટ સર્વે છોડકર, સતગુરના વચને ચાલ્યા વન. ૨૪૨

તે ભગત પાંડવે સતગુર વીદુર વ્યાસને પુરા સીરેવ્યા, તેણે ગુર ઉપર પુરો
આજીયો નેહ; ૨૪૩

તે બાર વરસ વનમા રહ્યા, ત્યાં શીર ઉપર સહ્યા વેહ.
ત્યારે દુઆપુર જુગમા ગુર વિદુર વ્યાસે સતાવીસ કરોડ નીઆ, તેમાંથી શ્રી
કૃષ્ણ યુધ્ધ દેવ નવ કરોડ કર્યો પ્રમાણ; ૨૪૪

તેમાંથી નવ કરોડીયું વીધાસ ઓછા આણ્યો, તે ફરી ફરી પડયા ચારેહી ખાણ. ૨૪૫

તે માંહેથી નવ કરોડ પરલે ગયા, જેણે આ ગુરનર ઉપર પુરો નહી આણ્યો નેહ;
જાણી કરી જુલા ગાફસા, બાઇ દોઝકે ગયા તેહ. ૨૪૫

તે પાંડવે સતપથ પુરા સીરેવ્યા, તેણે સતગુરની વાચા પારી સાચ;
તે નવ કરોડયું નીપના, તેની જુગમા ચાલી સાચી સાંખ. ૨૪૬

તો મુનીવરભાઈ બાજ એસા સતજ કીજીએ, જેસા સત ધીઆવ્યા પાંડવ તોલ;
ભાઈ તન મન ધન તેણે સર્વે સોંપ્યા, તે સતગુર સામીજીને યોલ. ૨૪૭

ત્યારે પુર્ણ પ્રેમસું પાંડવ ચાલ્યા, અને જો શ્રી યુધ્ધ દેવ રૂપ પ્રમાણ કીધો ત્યાં;
અહીંથી દેવના નવ રૂપ ધીયાવીને રાખ્યા, બાઈ તે અમરાપુરી લીધી ત્યાં. ૨૪૮

ત્યારે નવમું રૂપ હરી દેવ મોરાર, ત્યાં દેવે લીધો શ્રી યુધ્ધ અવતાર. ૨૪૯

ત્યારે દર્શત દુર્યોધનને માર્યો જેણીવાર, પછે સંસારમા પ્રગટ થયા મોરાર. ૨૫૦

જ્યારે નવમે શ્રી યુધ્ધ રૂપે દર્શત દુર્યોધનને માર્યો, ત્યારે ભગત પાંડવાને ઉધાર્યો. ૨૫૧

ત્યારે પછે સંસારમા પ્રગટ થયા મોરાર, ત્યારે સર્વે સંસારે ઓળખ્યો જાણ. ૨૫૨

ત્યારે શ્રી યુધ્ધની માતા તો કરુણાવંતી કહીએ, અને પીતા તો વીજ
વીજરાજ કહીએ. ૨૫૩

ત્યારે ગુરતો હંસરાજ જાણ, સખતી તો હીરસા દેવી પ્રમાણ. ૨૫૪

ત્યારે સ્વસ્થાન તો ઉજેણુપુર નગરી જાણ, ક્ષેત્ર તો કુરુક્ષેત્ર દીલ્લી પ્રમાણ. ૨૫૫

ત્યારે નરે દારીયો દાણવ તો દર્શત દુર્યોધન જાણ, ત્યારે નવે કરોડયું ભગત
જુજેરાણુ ઉધર્યા નીરવાણ. ૨૫૬

ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર ઓ બુધ રૂપે બાણ. ત્યારે સાત વેદ હોતા પ્રમાણ. ૨૫૭
ત્યારે આઠ લાખને ચોરાસ સહસ્ર જીગ દુઆપુરનું પ્રમાણ. ત્યારે ભગત પાંડવ
પોતા વધકુંડમા નીરવાણ. ૨૫૮
તેણે ગુપ્ત પંચ આરાધ્યા બાણ. તેતો સહિ અમરાપુરી પોતા નીરવાણ. ૨૫૯
ત્યારે શ્રી બુધ અવતાર સંપૂર્ણ સાચ, એવી ગુર બ્રહ્મા પીર ઇમામશાહા
બોલ્યા વાચ. ૨૬૦

અવતાર દશમો.

શ્રી સતગુર બ્રહ્મા હો વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુરજીએ બોલી વાચ. ૧
શ્રી સતગુર નખી મહમદ હો વાચા સાચીરે સાચ, એવી ગુર હશનશાહ સુત
બોલ્યા પીર ઇમામ શાહા વાચ. ૨
બ્યારે કલજીગ બેઠો ને દુઆપુર ઉતર્યો, ત્યારે દઈત કાલીંગા ચીણ મહા
ચીણ અવતર્યો. ૩
તે ચીણ મહા ચીણ બેઠો આજ, તે દઈત કાલીંગા કલજીગ લંગતે બેઠો રાજ. ૪
તે દઈત આજ નવખંડમા ભરપુર વ્યાપક રહી કરે છે કામ, તે કાશી
વીનાશીનાથ જપાવે છે નામ. ૫
તો મુનીવરલાઈ આજ કલજીગમા તમે સહી કરો અથર વેદ પ્રમાણ, આજ
ગુર બ્રહ્મા તે સહી નખી મહમદ ધરાવ્યા નામ. ૬
આજ ઇથર તે આદમ કલજીગમાંહે સાર, આજ કલજીગમા હરીજી દશમું અવતાર. ૭
તે આજ દશમે હરી પાત્ર નકલકી અવતાર, તે આજ બેઠા છે આરબ દેશ મોંજર. ૮
તે કેટલાક ચરિત્ર હરીના કહું, તે દેવ આજ કલજીગ માંહે ગુપ્ત હોઈને રહું. ૯
આજ કલજીગમા ગુર બ્રહ્મા પીર શમશ અવતાર, તે ગુર ફકીરી વેશે કર્યા
મુલક ચોવીસ મોંજર. ૧૦
તે ચોવીસ મુલક પીર શમશ પ્રત બોધી રહ્યા, તે ફરતા ફરતા પીર શમશ
ચીણ મહા ચીણ આવ્યા. ૧૧
તે ગુર પોતે દઈત કાલીંગાને દ્વારે જઈ ઉભા રહ્યા, તે પોપટ રૂપે પીર શમશ થયા. ૧૨
તે પોપટ રૂપે પીર શમશ થયા ત્યાં, સુરજ રાણી હતી તત્ક્ષણ જઈ બેઠા છે ત્યાં. ૧૩
જ્યાં સુરજ રાણી બેઠા છે તત્ક્ષણ, ત્યાં પોપટ રૂપે પીર શમશ ભણ્યા. ૧૪
તમે મુજેરે સુરજ રાણી આજ અથર વેદ ને બ્રહ્મ જ્ઞાન, જેથી આગળ પામે
તમે અમરાપુરીનું ઠામ. ૧૫

- આજ તું રાણી રાજદ્વારે દઈત ઘર આપે, પણ હવે રાણી તારો જન્મ
અવસાથે જાયે. ૧૬
- એસા વચન સુણી સુરજ રાણી અચળે થાય, રાણી પોપટ રૂપે પીર
શમશને જઈ લાગા પાય. ૧૭
- ત્યારે પીર શમશ બોલ્યા વીજ્યાત, તમે સુણોરે સુરજ રાણી આજ અથર
વેદની વાત. ૧૮
- એ રાણી અમારા કરતા જુગ માંહે રૂગ વેદના વીસ્તાર, ત્યાં પાંચે કરોડસું
સીધા લગત પેલાજ સાર. ૧૯
- તે જુગ માંહે ચાર રૂપ તો હરીએ ધર્યા, ત્યાં ચાર દાણુવ દેવે આપ સંધાર્યા. ૨૦
- રાણી તું બીજા ત્રેના જુગતું સૈન્યજ જાણુ, ત્યારે જુગર વેદ હોતા પ્રમાણુ. ૨૧
- ત્યારે સાત કરોડસું લગત હરીચંદ્ર ઉધર્યા, તે જુગ માંહે ત્રણ દાણુવ દેવે
આપે સંધાર્યા. ૨૨
- એ રાણી તું ત્રીજા દુઆપુર જુગતું સૈન્યજ જાણુ, ત્યારે સાત વેદ હોતા પ્રમાણુ. ૨૩
- ત્યારે નવે કરોડસું સીધા જુજેશણુ રાયે, તે જુગ માંહે દોઢ દાણુવ સંધાર્યા રાયે. ૨૪
- ત્યારે નવે કરોડીસું સીધા પાંડવ રાય, તેતો પાખ્યા અમરાપુરીના ઠાય. ૨૫
- આજ કલજુગ માંહે હરીતું અથર વેદ માંહે ઠાર, આજ કલજુગ માંહે હરીતું
કશમું અવતાર. ૨૬
- તે વળી નકલ'કી રૂપ ધર્યા મોરાર, તે તુજ ભરથારને મારશે હો નાર. ૨૭
- જે અથર વેદમા દેવતું એસો વિચાર, તે તુજ આગળ ભાખણે આવ્યો
કું હો નાર. ૨૮
- પણ રાણી તમે તો ન જાણો અમારા દવસાવજ સાર, અમે તો ગુર બ્રહ્મા
પીર શમશ અવતાર. ૨૯
- એ રાણી તુને સતવતી અમે જાણી નાર, ત્યારે હું પોપટ રૂપે થઈ આવ્યો
તમારે દ્વાર. ૩૦
- ત્યારે તે ગુરને છડા છોડી રાણી લાગા પાય, હવે શામીજ અમને મોખ
મુગતના દેખાડો ઠાય. ૩૧
- તમે સુણોરે સુરજ રાણી પીર શમશ કહે વીચાર, જે તમે આજ જુગ માંહે
સત વધાવો સાર. ૩૨
- તો આગલ સતપથ વીના સીધા નવ કોય, તેમ આજ સતગુર વીના મોખ
મુગત ન હોય. ૩૩
- એ રાણી તમે આજ જુગ માંહે સત વધાવો સાર, તો તમે સુરજ રાણી
હિતરો પહેલે પાર. ૩૪
- એ રાણી તમે પાળજો સતપથ જેમ ગુપ્તજ હોઈ, જેમ દઈત દાણુવ નવ
જાણે કોઈ. ૩૫

ત્યારે સુરજ રાણી બોલ્યા પીર શમશને હજુર, તમે વચન અમારા સુણો સતગુર. ૩૬
જે અમે એક ધરમાંહે આઠ પ્રાણી મલી બેસીએ એક વીચાર, તો શામીલ

અમને સતપંથ દેખાડજે સાર. ૩૭

શામી અમે આઠ જણ મલીએ એકાંત, ત્યાં અમે સુણુસુ સતપંથની વાત. ૩૮

ત્યારે સુરજ રાણી કમલા કુંવર ઉભા કરજોડ, અવલ ચવલ ઉભા તેની બેડ. ૩૯

ત્યારે અણ્યાને વળ્યા વીનતી કરે છે ધણી, શામી તમે છો મૃષ્ટિના ધણી. ૪૦

ત્યારે સુરજ રાણી કમલા કુંવર આઠ જણા ઉભા કરજોડ, ત્યારે પીર શમશ

બોલીયા બોલ. ૪૧

તમે સુણો સુરજ રાણી કમલા કુંવર નીર્વાણ, આગલ મહાધન સહી આવશે હો જાણ. ૪૨

જ્યારે આશમાન નવ નેજ ઉપર આવે સહી, ત્યારે સહસ્ર કળાસુ સુરજ

તપસે તહી. ૪૩

ત્યારે ત્રાંબા વરણી ધરતી તપસે તત્કાણા, જેણે અહીં સતપંથ પુરા ન સેવ્યા

હશે તે ત્યાં બળશે ધણા. ૪૪

આજ જેણે સતપંથ ધીઆવ્યા સાચસુ, તેને મહાદન નહીં હુપે લગાર;

પણ જુઠાને શીર પડશે, ધણુ કેરી માર. ૪૫

લાઇ એવી મહાદનમા થાયસે ઠોકા ઠોક, એવો જાણી તમે સતપંથ ધ્યાવો

સતી લોક. ૪૬

જ્યારે મહાદનની વાત કમલા કુંવર સુરજ રાણીકું કહી, ત્યારે સુરજ રાણી

કમલા કુંવર વીનતી કરે સતજ લાઇ. ૪૭

તમે અરજ હમારી સાંભળો હરી પીતાય, શામી અમથી મહાદનમા રહો નવ જા. ૪૮

શામી તમે આપો સતપંથ તમે સૃષ્ટિના ધણી, અમે અપરાધી છવ સક્ષા-

યત કરો તમ તણી. ૪૯

શામીલ અમે હોતા નાદાન તમારા પ્રાણ, તો તમે દોડી આવ્યા દર્દતને દ્વાર. ૫૦

જેમ તમે શામી બત્રીશ ઘાંત વચ્ચે છલ રાખી સાર, તેમ શામી અમને

લેજો ઉગાર. ૫૧

જો શામી પુર્વ જન્મની શેવા હમથી રહી, તો અમે દર્દત ઢાણુવ ઘેર આવ્યા સહી. ૫૨

હારે લાઇ દર્દત ફુટી કાલીંગા જાણ, હવે એને હરી સહી મારશે નીરવાણ. ૫૩

તો શામીલ તે ઘેર જન્મ અમારા ભયા, પણ હવે સતગુરજ અમે અમરજ થયા. ૫૪

તો શામીલ જો છવ તમારા હતા તે તમે સીયા ઉગાર, તો તમે દોડી આવ્યા

દર્દત ઢાણુવને દ્વાર. ૫૫

એસો સુરજ રાણી કમલા કુંવર બોલ્યા તેણે ઠાય, ત્યારે આઠ જણા ગુરનરને

જઈ લાગા પાય. ૫૬

ત્યારે પીર શમશ ગુર એસો કહ્યો, ત્યારે આઠ જણાને નીચમ ધર્મ

મીત બોલજ દીધો. ૫૭

એ સુરજી રાણી તમે પાળજો સત ધર્મ આંહાંજે આણું અથર વેદ, જેમ કહ્યો
 દાણવ નવ બાણે ભેદ. ૫૮
 ત્યાં સતગુર શમશ સાદી સાત કરોડને નીચમ ધર્મ પર યોધજ દીઆ, તે ગુર-
 નર પીર શાહાણું જાંપ જપાવ્યા. ૫૯
 સુરજી રાણી કમલા કુંવર તમે પાળજો સત ધર્મ ખરી દસોંઠ આપજો સહી,
 તે મને પહેંચે તે પેટીમા ઘાલી દરીઆ મુસાફરને સોંપજો જમ. ૬૦
 એસી ગુર શમશ યોધ્યા છે વાંચ, ત્યારે કમલા કુંવર શીર દીધા છે હાથ. ૬૧
 એસો પીર શમશ ચાલ્યા કહિ, કે ભગત તુજ શીર ભરણ ભરાવસુ સહી. ૬૨
 ત્યાં સુરજી રાણી કમલા કુંવર સવે દેવ લોક કરે વીચાર, જખ ચડે સૈન્ય
 તખ દેજો દીદાર. ૬૩
 એ રાણી અમે તમ પાસે છું અને દીદાર દેણું આવસુ સહી, ત્યાં એસો
 ગુર શમશ ચાલ્યા કહી. ૬૪
 ત્યાંથી પીર શમશ ભગતસુ વીઘાય થઈને સધાર્યા, તે દરેશી વેસે ચોવીસ
 મુલક યોધી જપુદીપ માંહે આવ્યા. ૬૫
 ત્યારે પીર શમશ ચોટના પીર નશીરદીન બાણ, તેના પીર સાહેબદીન હુઆ પ્રમાણ. ૬૬
 તેના ગુર તો પીર સદરદીન થયા, તે ગુરે કલજુગ માંહે એસા કામજ કીયા. ૬૭
 તે ગુરે કલજુગ માંહે ભગત તારવાના કામજ કરીઆ, ત્યારે છત્રીસ કરોડને
 નીચમ ધર્મ પ્રીત બેલજ દિઆ. ૬૮
 તે માંહેથી ખાર કરોડ સહી સાચા આહે, તેમાંથી ચોવીસ કરોડ દોજખે જાય. ૬૯
 તે માંહેથી ખાર કરોડી કે પુરા મુનીવર ભયા, તે પીર સદરદીન સાથે દરગાએ ગયા. ૭૦
 તે ગુર સાથે પીર કબીરદીન તે ગુરે કહ્યા નાના બાળ, તો શામીલ વજરની
 ભીંત ઉઠાડી તત્કાળ. ૭૧
 તે ગુરે કુછુક મનઆ આણી મોટ, તે કારણ શાહના દીદારની આવી છે ખોટ. ૭૨
 ત્યાં છ માશ લગી પીર સદરદીન તપજ કરે, ત્યાં વજરની ભીંત તખરકા
 હોઈને પડે. ૭૩
 જ્યાં છ માશ લગી પીર સદરદીન તોક પેરી તપ પુરે કરે, ત્યારે પીર હશન
 કબીરદીન પાંચશો ગજની પાગ વણીને ધરે. ૭૪
 ત્યારે પીર હશન કબીરદીન પાંચશો ગજની પાગ વણી કરી શાહા આગળ
 ધરે, ત્યારે ગજ ગજ પ્રમાણે શાહાની શકાયત કરે. ૭૫
 ત્યાર જે ગુર છ માશ લગી તોક પેરી તપ પુરે કરે, તખ લગી શાહા
 પાસે આવી સંચરે. ૭૬
 ત્યારે પીર સદરદીન ઉઠા એકજ પાયે, ત્યારે ગુરે શકાયત કરી ભલે આવ્યા શાયે. ૭૭
 શામીલ અમે ઉણીયાચારી તમે બદલુદાર, હવે શામીલ એ ગત તમારીને
 તમે દેજો દીદાર. ૭૮

શામીજી એ ગત તમારી ઉપર તમે ચીતજ ધરો, શામીજી તમે ખાક માંહેથી
જીવ પચદા કરો. ૭૯

શામીજી અમે ના કુછ તમે ત્રીસોવર કીરતાર, શામીજી તમથી અનત કરોડ
જીવ ઉતરે પાર. ૮૦

એ શામીજી તમે ભગત સખાયા સદા છે કૃપાળ, શામીજી તમે ધરણીધર
છો દીન દયાળ. ૮૧

તે ગુરે વીનતી એસી કરી શાહાસું ચીતજ દધ, શામીજી તમે પીતા ને
અમે બાળક સહી. ૮૨

શામીજી અમે ગુનેગાર તમે બક્ષુહાર, એ નાકુછ ગત તમારીને તમે દેખે દીદાર. ૮૩

ત્યારે એસો વચન સુણી શાહાજી બોલ્યા સોચે, પીર હમ તમ એક, નહી કુછ દોચે. ૮૪

એ પીર હમ તમ મલી એકજ દેહ, તમે ઇતના કાહેકું ધરો છે રનેહ. ૮૫

એસો બોલ્યા શાહાજી પીરસું હેત મન કરી, તે પોતાની શીરખંધ લઇને
ગુરના મુસ્તક ઉપર ધરી. ૮૬

તે પોતાનું મુસ્તક શાહાજી ઉઘાડું કરે, ત્યારે પીર હશન કબીરદીન શીર-
ખંધનો છેડો લઈ શાહા આગળ ધરે. ૮૭

ત્યારે ગુરે શીરખંધનો છેડો કાઢી દીયો શાહાજીને હાથ, ત્યાં ગુરે ગજ ગજ
પ્રમાણે વાંચી શાહાની સફાયત. ૮૮

ત્યારે શાહે શીરખંધ પાગ બાંધી નવ છુગા સમેત, ત્યારે શાહાજીના
મનમા ઉપવું હેત. ૮૯

ત્યારે શાહે હેત ધરી પીર કબીરદીનને બોલાવી લીયા, ત્યારે અનત કરોડનું
શાહે વરજ દીઆ. ૯૦

ત્યારે નવ છુગાની પાગ ગુર ઉપર શાહે મુકી તહી, શાહે ગુર હશન-
શાહને આપીયો સહી. ૯૧

આજ હુશેની આલમા હશનશાહ ધરીયો પીર કબીરદીનનું નામ, તે ગુર
કલજુગમા અનત કરોડ જીવુંના કરજો કામ. ૯૨

ત્યારે પીર કબીરદીન ધણીક વિનતી કરી શાહાસું સહી, શામીજી અમથી
કલજુગના લોકોનો ભાર ઉપડશે નહી. ૯૩

શામીજી આજ કલજુગમા પાપ વર્તે સખ કોય, તો અમથી અનત કરોડની
નીપજ કેમ હોય. ૯૪

મુજો પીર હશનશાહા અમે તમને કહું વાત, અમે ભગતને કાબે રહેશું
તમારે સાથ. ૯૫

ગુરજી તમે આગળ ચઇને દેખાડો અમારો કામ, પછે તે અમે કરશું
ભગતોના કામ. ૯૬

- ત્યાંથી અનત કરોડના વર લઈ પીર હશનશાહા વળ્યા સહી, ત્યારે ગુરે પીર
શાહનુ' જા'પ જપાવ્યા તહીં. ૯૭
- જે પીર શાહ જા'પ જપશે નામ, તે આજ અમરાપુરી પામશે ઠામ. ૯૮
- જે કલજુગ લગતે સંધ લગી પીર શાહા જા'પ જપશે નામ, તે આજ સહી
વધકુંઠ પામશે ઠામ. ૯૯
- તે પીર શાહા વીના કોઈ અવર દુજ જાપ જપશે નામ, તે કલજુગમા દઇત
કાલીંગાના ચાલા ચર્ચઈ સહી કરી માન. ૧૦૦
- ત્યારે અનત કરોડના વર લઈ પીર હશનશાહા વળ્યા, તે ગુર જ'પુદીપ
માંહે આવી સંચર્યા. ૧૦૧
- તે ગુર આજ નવખંડમા પીર હશનશાહા જાણુ, તે ગુરના પીર ઇમામશાહા
હુવા પ્રમાણુ. ૧૦૨
- તે પીર હશનશાહા પીર ઇમામ શાહાકું પટા દીયા, તે પીર ઇમામશાહા
મુલક હીંદુસ્તાનમા પ્રીત બોધ્યા. ૧૦૩
- તે ગુરના પીર મહમદશાહા હુઆ સહી જાણુ, પીર મહમદશાહાને વર
આપ્યો પ્રમાણુ. ૧૦૪
- અહીં લગી ગુરજીએ આપ દેખાડ્યો રાજજ કર્યા, તે પીર મહમદ શાહાના
તનથી પીર મુસ્તફા કલમા અવતર્યા. ૧૦૫
- તે ગુર તન તપસી પીર મુરમહમદ હુઆ પ્રમાણુ, ભાઈ તે આજ કલમા
કાયમ ત્યાં આવશે સહી કરી જાણુ. ૧૦૬
- તે ગુર તપસીને થાનકે મહા મંગળ વરતશે સોચે, ભાઈ તે આજ કળમા
કાયમ પ્રગટ પધારશે ત્યારે સહુ નીશાની પુરી હોયે. ૧૦૭
- ત્યારે દુનીઆનું પાપ ને મુનીવરનું પુન પુરૂં હોય, ત્યારે એ નીશાની લેજે જોય. ૧૦૮
- ત્યારે દરીઆ લીયા હુપશે, અને બેડી ખુડશે નીરવાણુ;
- ત્યારે મહીમા માખણુ નહીં તરે, સો રોતા મેલે નાના બાળ. ૧૦૯
- ત્યારે પાતાળના પાણી ખુટશે, અને ધરતી પાપે નહીં ઝાલે ભાર;
- ત્યારે બ્રાહ્મણ શુદ્ર ઘેર પરણશે, અને પુરૂષ મેલશે નાર. ૧૧૦
- ત્યારે દોનું બંધવ લાડશે, તેના હૃદય દયા નહીં નીરવાણુ;
- ત્યારે એકા કુડ કપટ કલ માંહે વાપરશે, ત્યારે રાજ બોલશે આળ. ૧૧૧
- ત્યારે બાર બેટી પરવરશે, અને ગવા દોઢા હોય;
- એક નારી ત્રણ બાળક જણશે, ત્યારે એ નીશાની લેજે જોય. ૧૧૨
- ત્યારે કલ માંહે અન એણું પાકશે, ત્યારે વર્ષા ધટશે નીરવાર;
- ત્યારે પુત્ર પીતાનું વઢશે, ત્યારે બે બંધવ બોલશે આળ. ૧૧૩
- ત્યારે બ્રાહ્મણના ત્રાગડા તુટશે, ત્યારે ક્ષત્રીના ક્ષત્રવટ જશે રાજ;

ત્યારે દાશી પુત્ર રાજ કરશે, ત્યારે કુટમ્બમા વીણુશસે કાજ. ૧૧૪

ત્યારે સર્વે લોક પાપે પાખડે રાચશે, ત્યારે દર્દીત કાલીંગાના ચેલા ચારા
બંદ કરશે નીરવાણ;

ત્યારે એવા મહા પાપ પ્રગટ થઈને વાપશે, ત્યારે વાશીંગ છાડશે ભાર. ૧૧૫

ત્યારે આવરદા ઓછી ઉપજશે, ત્યારે જીડે જાયશે સોય;

ત્યારે લોભ કપટ કલજીગમા વ્યાપશે, ત્યારે રાજ વાચા દીધી નહી પારે કોય. ૧૬

ત્યારે લોક વીધાસ ઘાત ઘણી કરશે, તેને હદયે ક્યા નહી નીરવાણ;

તે લોક જીવ હીંસા બહુ કરે, તે કુટ કપટ કરી જોડશે દામ. ૧૧૭

તે દામ જોડીને ધરતી પર ધરે, ઉપર ફીરે ફણુવર જાણ;

એવા કુટ કપટ કરી કલ માંહે અવતરે, તે સર્પ રૂપે શીર કુટે નીરવાણ. ૧૧૮

તે ચર્ખડ ચારા કરે દાણવા, જે અમે તીર્થવાસી છું ઠામ;

તે પુરજ થઈને પુરમા બોલશે, તે રાન્યા અઝાઝીલના કામ. ૧૧૯

ત્યારે એવા ચર્ખડ ચારા કલજીગ માંહે વ્યાપશે, અને જીડ ચર્ખડ કરશે જોય;

અનેક આચારે કાલીંગા હુટશે, બહુ જીડા કર્મ કરી દેખાડશે સોય. ૧૨૦

ત્યારે જે મોમનના પુત્ર પડતર હશે, તે ચીત ચાળા કરે નીરવાણ;

તે અધારે ગજના ઉઠશે, તેનું હરી ઉપર હેત નહિ નીરવાણ. ૧૨૧

તે માશ છ માશે ગત માંહે આવશે, તે દેવ ક્રિયા વોણા જાશે દેવ;

તે ગુરની ફરમાશ વેળા ફીરા પડે, એ નીશાની વલા આવી તતખેવ. ૧૨૨

ત્યારે મોમનના મેળા ભાંગશે, ત્યારે તે મોમનનું મન મોટું કરી જાણ;

તે ગુરનું ધંલમ આજુ પત કરશે, તેનું ગત ઉપર હેત નહી નીરવાણ. ૧૨૩

તેના પાસે મુખી મુસાફર માગે હાલ માલ, ત્યારે દવના દર્શનથી જાય;

એવા રાણ્યા રાન્યા અતિ ઘણા, આજીણુ શુદ્રનું ખાય. ૧૨૪

ત્યારે મોમનના મન આગમથી ઉઠશે, ત્યારે મોમનના મનમા ખોડજ થાએ;

ત્યારે કાલીંગા ચારા ચર્ખડ કરશે, ગુર કહે અંત લાઇ જાય સોએ. ૧૨૫

ત્યારે ગુર કહ કુરતીઆ ફળ આવશે, ત્યારે વનફળ કલજીગ માંહે ઓજુ હોય;

ત્યારે સિંહ હરણ એક આર ચરશે, ગુર કહે સો ગત પુરી હોય. ૧૨૬

એ સર્વે નખી મહમદ ભાખ્યા, ભાઇ તમે આગળ નીશાની લેજો જોય;

જે તંબાકું પીવે તે દાજખી, તેનું લોહ ન જાણે કોય. ૧૨૭

શાહાજીએ હુકમ એસા વરઠાવ્યા, તમે મુજારે દોજખ આંચ જોય;

દોજખના ધુવા લેજ્યા ઇસ જીગમા, તેને સતી ખાચે પીચે સખ કોય. ૧૨૮

તખ દોજખને તો કીયા કર્યા, જો એક ઠાંક ધુવા દીયા ઉઠાય;

તે ચીણુ મહા ચીણુમા આવ્યો, તણુ દીવશ કાલીંગાના પેટમા રહ્યો છે જાય. ૧૨૯

રયાંથી કાલીંગા કુઠામે વાસરીયો, તેણે દોજખનો ધુવો નાખ્યો કાડ;

- તે ધુવેા દીલ્લી ખુરાશાનમા આવ્યો. તેમાંથી ઉગ્યો ત'આકુનેા છાડ. ૧૩૦
- તેના પાપે દેવ કલજુગ પુરો કરે, ત્યારે વંશ કશ દાડલે જાવે સાર; ૧૩૧
- ત્યારે સંધ સગળી આવી મળે, ત્યારે હોયશે એકાકાર. ૧૩૨
- જ્યારે એવિ કપટ વેલા આવશે, ત્યારે કલજુગ માંહેથી જાયશે ધર્મ; ૧૩૨
- ત્યારે એક અવીચલ સતપથ જાણજો, ભાઈ સહુ માથે લેશે કર્મ. ૧૩૨
- ત્યારે શુદ્ધ નહીં માને બ્રાહ્મણને અને ગંગાનું નીર જાયશે સુક; ૧૩૩
- જ્યારે એવો પાપ પ્રગટ થઈને વાપરશે, ત્યારે અઢાર વરણ થાયશે એક. ૧૩૩
- તેણે પાપે નળી મહમદની મહેર ઉઠશે, ત્યારે ધર્મસરા માંહેથી પાપ નહિ ૧૩૩
- ઉતરે લગાર;
- ત્યારે અનંત વનસ્પતી નહીં ફલે. સ્ત્રી નહીં પ્રસવે બાળ. ૧૩૪
- ત્યારે કલમા કાયમ પ્રગટ પધારશે, જ્યારે એ નીશાની પુરી પડે નીરવાણ; ૧૩૪
- જ્યારે મોમનના ધરે ઓચ્છવ મંગળ વર્તશે, અને દુનીયામા ત્રાશે તુટશે પ્રાણ. ૧૩૪
- એ નીશાની જે હસ્તીને દુધ આવશે, અને ફરીયાનું નીર મીઠું નીરવાણ; ૧૩૬
- પીપરના પાન નાગર વેલ જેવા પરઠશે, અને પશ્ચિમથી ઉગમસે બાણ. ૧૩૬
- જ્યારે એ નીશાની સર્વે પુરી પડે, ત્યારે તું શાહાને સહિ આવ્યો જાણ; ૧૩૬
- પીર ઇમામશાહા સત બોલ્યા, ભાઈ એ છે છલ્લું એ'ધાણ. ૧૩૬
- ત્યારે એક શાહાનો મીર ઇસ્માઈલ આવશે, તેની સાથે બાણ લાખ કોતલ હોય; ૧૩૬
- તેતા દુઆઈ શાહાની ફેરાવશે. સેતા સમરકંદ બેસશે સોય. ૧૩૬
- જ્યારે કલજુગમા પાપ વર્તે સખ કોઈ, ત્યારે શામીજીના ધરે સૈન્ય મેલાવા હોય. ૧૩૮
- તે કલજુગમા હરીનું સેતર દીપમા રહેવાનું ઠામ, તે ગુર હશનશાહા સુત ૧૪૦
- પીર ઇમામશાહા ક'થીને સુણાવ્યા જ્ઞાન.
- તે વીરયા શહેરમા બેઠો સોય, તેને રાજ રખયત નવ જાણે કોઈ. ૧૪૧
- શાહાને અખંડ દેહીને રખાકાર, શાહાને અખંડ વાગો પેરણ સાર. ૧૪૨
- તે શામી સૈન્ય મેલાવા કરે, તે દેવ જ'પુદીપ માંહે આવી સંચરે. ૧૪૩
- તેના સાથે બાણ લાખ કોતલ હોવે સહી, તે દેવ શાહાની દુઆઈ ફેરાવશે ૧૪૪
- નવખંડ માંહે જઈ.
- ત્યારે જે સાચા મુનીવર હશે તે મળશે અહીં, ત્યારે પેલા જીકાને શીર ૧૪૫
- ગાહા દેશે તહીં.
- ત્યારે પહેલા મીર ઇસ્માઈલ જાયશે મહા બીજી મીંગર, તે જઈ ઉભા રહેશે ૧૪૬
- પશ્ચિમને દ્વાર.
- ત્યારે હાંક મારે મીર ઇસ્માઈલ તત્કાર, હવે તું કેમ સુતો કાલીયા ગેમાર. ૧૪૭
- હવે આવે અ'ભગને તુજ કાંટે શીશ, એમ બોલે દેવ કોઈ મહા રીશ. ૧૪૮
- ત્યારે દેવની હાંક સુણીને ઈતિ ખડવડે, ત્યારે પહેલા કોટના કુંગરા પડે. ૧૪૯

ત્યારે સર્વે નગર માંહે થાયશે હલ હલકારે ત્યાં એસી દેવે કરી છે પુકાર. ૧૫૦
ત્યારે મીર ઇસ્માઈલ પાછા ફરી શાહા પાસે જાય, ત્યારે દઈતના મનમા

ક્રોધ ન માય. ૧૫૧

ત્યારે દઈતના ચોદ્દા શર્વે મલી એકઠા થાય, ભાઈ હવે તારો દુશમન

જીવનો કેમ જાય. ૧૫૨

ત્યારે અતી ક્રોધ કરીને છુટી કસણી, કે આજ હું છું છારાં કરોડ

ચોદ્દાનો ધણી. ૧૫૩

તેનું કુદ્યુ અંગને ચડી સલોલ આહે, તેને બે શહસ્ર ચોદ્દા વળગયા બાંહે. ૧૫૪

તે એક માશને દીન સોળ અખતર ઉતમ પેરે સાર, ત્યારે દઈત ચોદ્દા

બાંધે હથીયાર. ૧૫૫

ત્યારે સર્વે પેરે શીલે અખતર સાલ જોહ, દઈત સપટ કરીને પાનના બીડા

ચાવે તેહ. ૧૫૬

તમે સુણોરે ચોદ્દા કાલીંગા કહે નિશંક, તમે રણમાંહે જીજતાં મ આણુએ શંક. ૧૫૭

ત્યારે દઈત મલકેશ્વર કહે હું તો પાંચ પાંડવસું લડું, બીજા અવર ચોદ્દા

હું તો નહી ગણું. ૧૫૮

ત્યારે દઈત ગજકેશ્વર કહે તત્કાળ, હું કરોડ જન જીતનો છું વીકાળ. ૧૫૯

ત્યારે દઈત રણકેશ્વર બોલ્યો તેણીવાર, હું તો આણું લાખ પીચારા માડું નીરવાર. ૧૬૦

ત્યારે દઈત રણકેશ્વર બોલ્યા બળવાઈ, હું તો વાર્શીંગ નાગનું સૈન્ય માડું ઉઠાઈ. ૧૬૧

ત્યારે દઈત કાલીંગા બોલે બોલ, હું તો અલંગ સરીખા માડું કરોડા કરોડ. ૧૬૨

ત્યારે કમલા કુંવર બોલ્યા દઈતની સલા માંહે જઇ, ભાઈ આપણે રાજ

ક્ષત્રીવટ પાળવું સહી. ૧૬૩

પણ ચોદ્દા હશે તે કુપ્યા નહી રહે, પણ ઘણકા ધાડા તો એરણ સહે. ૧૬૪

ઘણ કેરા ધાડા તેતો પાકે ભુખાળ, તમારો લખ્યો હશે તે થાયશે કર્મ નિરાળ. ૧૬૫

પણ તેતો બાપ ભોગવશે એમ કમલા કુંવર કહે, પણ તમારા ક્ષત્રી હશે તે

કુપ્યા નહી રહે. ૧૬૬

ત્યારે દઈત તુરંગ ચંચલ પલાણે તેણીવાર, તે દઈતના હાથમા સાડા બાર

મણની કમાન પ્રમાણ. ૧૬૭

તેનું સાડી બાવીશ ચેરનું એક તરકરાનું તીર. જંથી પડે વજરની ભીંત. ૧૬૮

તે પાંચ છુટી કરાસી બાંધે હથીયાર મંદગર તલવાર, તે દઈત છ માશ લગણ

બાંધે હથીયાર. ૧૬૯

ત્યારે ઘોડે પાખર બાંધી એવ, ત્યારે દઈત થઈ તમયાર ને ચાલે તતખેવ. ૧૭૦

ત્યારે દઈત કાલીંગા ધર માંહેથી ચાલ્યો થઈ અસ્વાર, ત્યારે શામી એક રોઈ

ઉઠી વિઘવા નાર. ૧૭૧

તે દઈતને મુકે કાંઠે કાગ કળકળે, ત્યાં નાક વાઢી નાર એક સામી મળે. ૧૭૨
જે હવે અહીં બહોત કઠણ શકન દઈતને થાય, પણ કોષ કરીને મન

બોલ્યો રાય. ૧૭૩

ભાઈ મારું બહુ સેન્ય તેનું પાર ન પાચે, પણ હવે મુજ સામું અભંગ

જીવતો કેમ જાયે. ૧૭૪

ભાઈ મારી સાથે યોદ્ધા છે મહા અતી બલીઆ રાય, ત્યારે અભંગનું સેન્ય

તે મારું દળ મેલાય. ૧૭૫

તે એવો મહા ગર્વ કરી નીશરે, તે ઉતરને દરવાજે જઈ સંચરે. ૧૭૬

તે ઉતરની દિસે એકવીશ દરવાજા ઉતમજ સાર, તે ગાઉ ગાઉ પહોળા

છે વીરતાર. ૧૭૭

તે દઈતનાં સેન્યનું પાર ન લેવાય, તે દળ એકવીશ દરવાજે સપટ ચાલ્યો જાય. ૧૭૮

ત્યારે છાશઠ પૌર લગી દળ એકવિશ દરવાજે નીશરે, તે જઈ પશ્ચિમ દીસે

પીઆણા કરે. ૧૭૯

ત્યારે દઈત કાઝીંગા કમલા કુંવરને રાજે બેસાડીને નીસરે, ત્યારે કમલા કુંવર

સુરજ રાણી ગુરનરની વીનતી કરે. ૧૮૦

ત્યારે મુખી કમલા કુંવર સર્વે લોકોને હાથે સમર્પી લઇને જીરજ કરાય,

તો હમકું દીદાર દેણેકું આવળે પીતાય. ૧૮૧

એસી શકાયત કરે સર્વે દેવ, ત્યારે મન વેગે આવી પીર શમશ પ્રગટ

થાય તત્ખેવ. ૧૮૨

તે દેવ પશ્ચિમને દરવાજે ઉભરે આહો, ત્યારે સુરજ રાણી કમલા કુંવર સવના

મનમા હર્ષ ન માય. ૧૮૩

ત્યારે દેવને કરી શલામ સર્વે દેવ ઉભા કરળેડ, ત્યારે કમલા કુંવર વીનતી

કરે કરળેડ. ૧૮૪

તમે સુણો ગુર પીતા વીનતી અમતણી, તમે મહાદન અમને નજરે મ

દખાડજો હો ધણી. ૧૮૫

શામીજ અમે નાકુછ ગત તમારી આય, અમે ગુનેગાર જીવ લાગું તમારે પાય ૧૮૬

શામીજ અમે ઉણીયાચારી તમે બક્ષણહાર, શામી અમે ગુનેગાર છીએ

અનત અપાર. ૧૮૭

ત્યારે ગુર શમશ સર્વે ભગતમું એમજ કહી, એ કમલા કુંવર તમ શીર

ભરણ ભરાવશું સહી. ૧૮૮

હવે તમે સર્વે રખીસર ચીણુ છાડી નીશરે, તે જપુદીપમા જઈ સંચરે. ૧૮૯

તમે દેવ રખીસર નારાયણ દેવના સેન્ય માંહે મલ્લને જાય, હવે ચીણુ મહા

ચીણુ પાણીમા કુબાવશે શાહો. ૧૯૦

ત્યારે એસો કહિ પીર શમશ ચાલશે સહી, ત્યારે સર્વે દેવ રખીસર પાય
લાગશે તહી. ૧૯૧

ત્યારે સુરજ રાણી કમલા કુંવર વીનતી કરે છે ઘણી, શામી અમને અંતકાળે
મ વીસારજો હો ઘણી. ૧૯૨

ત્યારે સર્વે રખીસર ચીણુ છાડી નીસરે, જઈ જ'પુઢીપ માંહે સંચરે. ૧૯૩

ત્યારે સર્વે રખીસર શાહા પાસે જઈ ઉભા રહે, ત્યારે સર્વે દેવસુ' શાહા
વાત કરે. ૧૯૪

ત્યારે સર્વે દેવ રખીસર કહેશે સુણે દીન દયાળ, હવે શામીજી સેન્ય મેલાવો
કરો પ્રતીપાળ. ૧૯૫

ત્યારે શાહાજી દઈત મારવાનું કરે વીચાર, ત્યારે બહુ સેન્ય મલે ખણ
એક મોંઝર. ૧૯૬

ત્યારે શાહાજી દુલ દુલ ઘોડો પલાણે તતક્ષણ, ત્યારે શાહાજીના ઘોડાને
રત્ન જડીત સુવર્ણ તણા. ૧૯૭

ત્યારે શાહાજીના ઘોડાને લગામપાટી સુવર્ણના ઘડયા, તેને બહુ હીરા રત્ન
માણુક મોતી જડયા. ૧૯૮

તે ઘોડાને કોટે હીરા રત્નની માળ ઝલકાર, તે ઘોડાને મોતી પરોઁયા વારોવાર. ૧૯૯

તેને સુવર્ણ સહસ્ર આંધ્યા દુહડાં, ગુર કહે તેની શોભા અતી ઘણા. ૨૦૦

ત્યારે દુલ દુલ ઘોડો સણગાર્યો ભરપુર, જેવા સહસ્ર કલાસુ' ઉઘો સુર. ૨૦૧

ત્યારે હસી કરી શાહાજી બોલે જોગ, શાહાને રત્ન પેરણ સંજોગ. ૨૦૨

શાહાની પગની મોજડી સુવર્ણની ઝલકતી અપાર, શાહાને પેરણ ઈંઝર
બહુ રંગી સાર. ૨૦૩

તે કેડનો પટકો આંધ્યો યાદવ રાય, ગુર કહે બહુ અમુદ્ય કેડે કહ્યો નવ જાય. ૨૦૪

ત્યારે શાહાજી મુખ તપોળ આશે જીઆઈલ પાનના બીડા દીધે જાણુ, ત્યારે
શાહાજીને કોટે માણુક હીરા રત્નની માળ. ૨૦૫

શાહાનો અમુલખ ચહેરો ઝળકે અપાર, શાહાના તેજ સામું ન જોવાય સાર. ૨૦૬

શાહાજી જુરી કરારી બાંધે હવીયાર, ત્યાં બજુ'ગ ત્રોધારો હાથે લેશે મોરાર. ૨૦૭

ભાઇ જ્યારે દુલ દુલ ઘોડે શાહા મારો થાય અસ્વાર, ત્યારે ત્રણ લમણમા
પડશે પુકાર. ૨૦૮

ત્યારે હસી કરી શાહા બોલશે વાત, શાહાને હાથે ચાખકો બહુ રંગી ભાત. ૨૦૯

ત્યારે શાહાજી પાસે ચોરસ લાખ જોગણીયું આવે તેણીવાર, હાથમા ડમર
બાવે બોલે જેઠેકાર. ૨૧૦

ત્યારે ગુર હશનશાહા સાથે જે અનત કરોડ જીવ હિધરે, તે શાહાજી પાસે
આવી સંચરે. ૨૧૧

- જે દેવ નવાણું કરોડ જખેશર રાય, તે પણ આવે શાહાના પાસે ત્યાંયે. ૨૧૨
- જે છપન કરોડીઉં મેગા દેવ વીખ્યાત, તે પણ આવે શાહાકે સાથ. ૨૧૩
- જે બત્રીશ કરોડ કીનર દેવ, તે પણ આવી કરે શાહાણની સેવ. ૨૧૪
- જે તેત્રીસ કરોડ દેવતાં મુનીવર ભાઈ, તે પણ શાહા પાસે આવે ધાઈ. ૨૧૫
- જે કરોડ પાંચેસુ પેલાજ આવે, તે આવે શાહા પાસે ધાઈ. ૨૧૬
- તે સાતે કરોડશુ રાજા હરીચંદ્ર તારા રાણી કુંવર રોહીકાશ, તે પણ આવે
શાહાણને પાસ. ૨૧૭
- જે ભગત રાજા જીજેશંકર મહા મુજાણ, તે નવે કરોડસુ આવે શાહા પાસે
સહી જાણ. ૨૧૮
- જે બાર કરોડ પીર સફરદીન સાથે છુટા સહી જાણ, તે પણ આવે શાહા
પાસે નીરવાણ. ૨૧૯
- જે સોહૈદેવ અજુન નકુળ રાય, તે હીમ સેન્યતુ દળ કાંઈ કહયો નવ જાય. ૨૨૦
- તે યોદ્ધાને હાથે ગદાને મહા બળીયા વીર, તે ચાલીશ લાખ કુંઠા ધારીસુ
ચડેરે મુધીર. ૨૨૧
- ત્યાં નકુળના દળતુ અંત ન પાર, તે પાંત્રીસ લાખ નેજધારી થાય અસ્વાર. ૨૨૨
- જે સોદેવતુ દળ મહા બળીયા વીર, તે ચઉદ લાખ ચક્રધારી ચડેરે મુધીર. ૨૨૩
- તે અજુનના દળનો અંત ન પાર, તે છત્રીશ લાખ ધનકધારી થાય અસ્વાર. ૨૨૪
- તે પાંડવનો દળ સર્વે મલીચો એક ઠાય, તેના અબલખ ઘોડા કાંઈ કહ્યા
નવ જાય. ૨૨૫
- તે ઘોડા હરણા હંસલા આરખી સાર, ત્યાં તેજ તુરકીને તુખાર. ૨૨૬
- ત્યાં કટારીઆ કાહિરીઆ કાખરા સાર, લીલા જટરીઆ અબલખ તુખાર. ૨૨૭
- અપર તેજતુ અંત ન પાર, ત્યાં ચડયા સર્વે યોદ્ધા મહા જીજનર. ૨૨૮
- તે પાંડવનો સેન્ય ચાલતા હુપે સુર, જેમ સમુદ્ર નદીએ આવે પુર. ૨૨૯
- તે દળ આવી પોતો જ્યાં શ્રી હરી, તે દેવને પાય લાગી વીનતી કરી. ૨૩૦
- ત્યાં હસી કરી શાહાણ બોલ્યા મુજાણ, હવે પાંડવોના દળને કરસુ આગેવાન. ૨૩૧
- જે વ સંગ નાગ વસે પર્ષત્રાર. તે પણ શાહાના સેન્યમાં આવી મળશે તકાળ. ૨૩૨
- જે નવ કુલ નાગ દીવાધારી વીર, તે નાગોના દળ ચડેરે મુધીર. ૨૩૩
- તે સાથે અઉંઠ કરોડ જીન જીત તે સાચ, તે બાણ લાખ ચડે પીસાય. ૨૩૪
- જે ગોરખ નાથ મહા મુનીવર વિર, તે પાંચ લાખસુ ચડે મુધીર. ૨૩૫
- તે આવે ગોરખ શાહાને સાથ, તે સીંગણીએ પુરાવે નાક. ૨૩૬
- તે માંહે સવા કરોડ સખ તણા અણકાર, તે દીન દેવ બેવા આવે અપાર. ૨૩૭
- એક લાખ ને ચોવીશ હજાર ચયકાખર દેવ, તે શાહાણના સેન્ય માંહે
આવી મળશે તખેવ. ૨૩૮

તે માંહે સોંતેર ચહસ્ર હુશેની સતજ ભાથે, તે પહેલા શાહાના સેન્ય માંહે

મળશે આથે. ૨૪૦

જે સાત ફીરસ્તા બુજરક આથે, તેતો શાહાને ચમર ઠરાયે. ૨૪૦

જે અઢાર ભાર વનરપતી બહુ રંગી ભાત, તે પછુ આવે શાહાળને સાથ. ૨૪૧

જે સાત સમુદ્ર ભલા સતજ ભાથ, તેતો શાહાના સેન્યમાં મળશે જઈ. ૨૪૨

જે નદી નવશો નવાણું નીરવાણુ, તે શાહાના સેન્યમા આવી મળશે

સહી બાણુ. ૨૪૩

જે પાણી પવન મહા મોઢા બહુ બળીયા બાણુ, તેનું બળ કહું નવ

બાય પ્રમાણુ. ૨૪૪

જે કોઈ અહીં ચાલશે શાહાળકે ફરમાન, તે શાહાના સેન્યમા આવી

મળશે નીરવાણુ. ૨૪૫

ત્યાં મલે દેવ મુનીવર વીર, ત્યાં અનત કરોડ પીર હશનશાહ સાથે ચડે સુધીર. ૨૪૬

જે આજ કલબુગ માંહે સર્વે મુનીવર વિર સતજ ભાથ, તેતો સર્વે લાગે

સતગુરને પાય. ૨૪૭

તે માંહે જે સાચા હશે આથે, તેતો શાહાના સેન્યમા મળશે બાથે. ૨૪૮

જે આઠે અંતે સીધા મુનીવર દેવ, તે પછુ આવે શાહાળની કરવા સેવ. ૨૪૯

જે સતપથે મુનીવર ચાલશે સહી, તેતો શાહાળના સેન્ય માંહે મલશે જઈ. ૨૫૦

ત્યાં આવે હડમત વીર રાય, તેતો પર્વત માથે લેસે ઉઠાય. ૨૫૧

તે સુંદર થોઢા મહા બળીયા આથ, તે સર્વે આવી મલે બ્યાં છે શ્રી યાદવરાય. ૨૫૨

તે સર્વે પાય લાગીને ઉભા રહે, ત્યારે સહુ કોન રથે બેસો એમ

શાહાળ કહે. ૨૫૩

ત્યારે એક મુનીવર સાથે એસીં લાખ ઉંટ સમર લેશે સાથ, તેને ચાર લાખ

દોરા ધારી હાથ. ૨૫૪

તે એક એક મુનીવર સાથે એવા ફળ ચાલશે સહી બાણુ, એક એક મુનીવર

પુઠે સાત લાખ જુલે નીશાન. ૨૫૫

તે સર્વે શાહાળ આગળ નીશાન બહુ વળવે સુર, બીજા કોણુ અઢાર

વાળે રણુગુર. ૨૫૬

ત્યાં વાળે ક્યામા ભેરીયું ગરુદરે, ત્યાં બહુ નાક નીશાન ધરતી ધરધરે. ૨૫૭

ત્યાં વાળે અનંત કંઠ રણુસંઘ સાર, ત્યાં વાળે માંધલ ભાય ધમ ધમકાર. ૨૫૮

ત્યાં વાળે અંઘ એર વાસળીયું વેણુ, ત્યાં અવકુતકી નારી વળવે વેણુ. ૨૫૯

ત્યાં બીજા વાળું વાળે અનોખમ વાણુ, બીજા અવર વાળું વાળું પાર ન બાણુ. ૨૬૦

શાહાળનું મહુ સેન્ય કાંઈ કહું નવ બાય, પાય ફળતો ધરતીએ નહી સમાય. ૨૬૧

ત્યારે ધંધેર અઢા શાહા પાસે હાજર હોય, તે શાહાળકે પાસે રથે બેસે એમ ૨૬૨

ત્યાં સર્વે મહે મુનીવર દેવ વીખ્યાત, ત્યાં નવ ગ્રહ ચાલે શાહાણકે સાથ. ૨૬૩
જ્યાં ઉતર દક્ષિણ પુર્વ પશ્ચિમ જે કાંઈ હોવે મુનીવર દેવ, તે જ્યારે શાહા-

જીતું સેન્ય મળશે ત્યારે દોડી આવે તખેવ. ૨૬૪
જે શાહાજીતું મહે સૈન્ય અનોપમ સાર, ત્યાં ધળ નેજીતું અંત નહી પાર. ૨૬૫
તે શાહાના સેન્ય દીઠે આનંદ થાય, એક એક મુનીવર કાંઈ વખાણ્યો નવ જાય. ૨૬૬
તે સર્વે ચોદાને સીલે પાખર ઝલકે ધણી, સીલે બખતર પેરી બેસે

ગુરનર ધણી. ૨૬૭

તે દેવનો સેહેરો અમુલખ બહુ રંગી બાત, તે દેવને દશ મણની કમાન હાથ. ૨૬૮
તેનું અઠાર શેરનું એક તરગસનું તીર, જેથી પાડે દઈત દાણવાનું શીર. ૨૬૯
શાહાજીને કેડે કઠારી છુરી મંદગર તરવાર, ત્યારે સર્વે દેવ ત્યા બાંધે હથીયાર. ૨૭૦
તે ગાજે ગરજે જેમ કાટે શીશ, તેથી મારી દઈતોને કરે નીરાશ. ૨૭૧
તે સર્વે ચોદા બાંધી હથીયાર સર્વે એકઠા થાયે, તે આવી લાગે ગુરનરને પાયે. ૨૭૨
ત્યારે શાહાજી ચાર દીસનું સેન્ય એકઠું થાય, તે મુનીવર બહુ રૂપવંતા કાંઈ

કહું નવ જાય. ૨૭૩

કર્તા જીગના મુનીવર હુવા સુઝણ, તેનું સરદ સેન્ય હુઆ વખાણ. ૨૭૪
તે દેવનું સરદ ઘોડા સરદ રૂપ અપાર, તેના સરદ વસ્ત્ર પેરણ સાર. ૨૭૫
તેનું સરદ વાગો સરદ શીરખંધ જાણ, તેના કેડના પટકો સરદ વખાણ. ૨૭૬
એતા કર્તા જીગના મુનીવર જાણ, તેનું સરદ સેન્ય હુવા પ્રમાણ. ૨૭૭
કર્તા જીગમા રૂગ વેદ સરદજ જાણ, તેથી સરદ સેન્ય હુઆ પ્રમાણ. ૨૭૮
ત્રેતા જીગના જે મુનીવર બયા, તેના જરદ રંગજ થયા. ૨૭૯
તેના જરદ ઘોડાને જરદ પલાણ, તેના જરદ ધળ પોતાનું નીશાન. ૨૮૦
તેના જરદ વાગો સર્વકો આહો, તેને જરદ મોજડી પેરણ પાહો. ૨૮૧
તેના જરદ શીરખંધ ને વસ્ત્ર જાણ, તેના જરદ કેડના પટકો વખાણ. ૨૮૨
એતા સર્વે ત્રેતા જીગના મુનીવર જાણ, તેના જરદ સેન્ય હુઆ પ્રમાણ. ૨૮૩
જે ત્રેતા જીગમા જીજર વેદ જરદજ જાણ, તેથી સર્વે સેન્ય જરદ હુવો નીરવાણ. ૨૮૪
જે દુઆપુર જીગમા મુનીવર હુઆ સુઝણ, તેનું શામ વેદ હુઆ પ્રમાણ. ૨૮૫
તેના શામ ઘોડાને શામ પલાણ, તેના શામ ધળ પોતાનું નીશાન. ૨૮૬
તેના શામ વસ્ત્ર પેરણ સાર, તેની શામ મોજડી પેરે ઝણકાર. ૨૮૭
તેના શામ શીરખંધ વસ્ત્ર જાણ, તેના કેડના પટકો શામ વખાણ. ૨૮૮
જ્યારે દુઆપુર જીગમા શામ વેદજ જાણ, તેથી શામ વેદ હુઆ પ્રમાણ. ૨૮૯
આજ કલજીગ માંહે મુનીવર હુઆ સુઝણ, આજ સહસ્ર અનત કરોડ સુઝણ. ૨૯૦
ત્રેના સેતર ઘોડા શાહા ફલ ફલ અરવાર, તે સેતર વાગો શાહાને પેરણ સાર. ૨૯૧
તેની સેતર તરવાર ને સેતર કમાન, તેને સેતર ધળ પોતાનું નીશાન. ૨૯૨

તે સેતર શીરખંધને વસ્ત્ર બાણ, તેના પગની મેજડી સેતર વખાણ. ૨૯૩
તે સેતર સેન્ય શાહાણુ આયે, મેગા કમર છત્ર શાહા મારો શીર પર ઠરાયે. ૨૯૪
આજ કલજુગમા સેતર અથર વેદજ સાર, તેથી સેતર સેન્ય હુઆ વખાણ. ૨૯૫
એ ચાર જુગના ચોવરણા સેન્ય હિતમજ બાણ, ગુર કહે બાકી અવર રંગનું

અંત ન પાર. ૨૯૬

જ્યારે સર્વે સેન્યને શાહાણ નધયણે દેખે બાણ, ત્યારે હસી હસખી શાહાણ
બોલે વાણ. ૨૯૭

એ સર્વે દેવાને કહે શાહાણ તમે ચાલો મુબાણ, હવે તમે સર્વે જંપુદીપમા
કરો મેલાણ. ૨૯૮

જે દેવ છમછર ચીલોતર અધતરને ગુરવાર, તે દીન શાહા મારો ચડાવી સેન્ય
થાય અસ્વાર. ૨૯૯

એ ઘરથી પગલા ચાર શાહાણ ચાલી નીશરે, તેને નાર શામી એક
આવી સંચર. ૩૦૦

તે પહેરી આણપણ સોળ શણગાર, તેણે કુંભ બે નીરના ભરીઆ સાર. ૩૦૧

તે હિપરે એક સુવર્ણના થાર, તે માંહે છે પાંચે અમૃત લોજન સાર. ૩૦૨

એસા શકન શાહાણને થાયે સહી, ત્યારે ગુર બ્રહ્માણ બોલ્યા તહીં. ૩૦૩
શાહાણ બોહોત શકન મહા બળીઆ આહે, શામી સર્વે કંઈતનું સેન્ય

ખુરીમા બાયે. ૩૦૪

ત્યાંથી શાહાણનું સેન્ય સર્વે ચાલ્યો જંપુદીપે આયે, ત્યારે શાહાણ ગઠ
પરંત સર્વે કુંકે હિડાય. ૩૦૫

જ્યારે એવા કળ ખુરાશાની હિલટયા મહા સુધીર, ત્યારે નદી સમુદ્ર નહી
પાવે નીર. ૩૦૬

શાહાણનું ચાલ્યો સેન્ય બહુ ઘોડા હિંટજ આયે, ત્યારે પાણી પહેલી ફોજને
એક ઘુંટજ કરાયે. ૩૦૭

ત્યારે પાછલી ફોજને રહેમત થાયે, ત્યારે સર્વે સેન્ય ચાલ્યો બાયે. ૩૦૮

તે અનત સેન્ય તેનું પાર ન પાયે, તે સેન્ય મેર શીખર વચ્ચે ચાલ્યો બાયે. ૩૦૯

તે લંકા ગઠ આવે સાથે શાહે, તે શાહાણનું સેન્ય મેર શીખર વચ્ચે
નહી સમાય. ૩૧૦

એ સેન્ય ચાલતા બહુ ખેહ હિં, ત્યારે રાત દીવશની માલમ નહી પડે. ૩૧૧

હુપે મુરજ જેમ ભાદરવાની રાત અંધાર, ત્યારે ધરતી. પાંહે ન ઝાલે ભાર. ૩૧૨

ત્યારે શાહાણ બજંગ ત્રીધારો હાથે ધરે, જેમ સહસ્ર કલાસુ મુરજ પરવરે. ૩૧૩

ત્યારે ખડંગને અજવાલે સર્વે સેન્ય ચાલ્યો બાયે, ત્યારે શાહાણ આવી
પહોંચે જંપુદીપજ માંહે ૩૧૪

ત્યારે દેવ દાણવ નીશાન વળવે સુર, ત્યારે અનેક નીશાન વળવે રણતુર. ૩૧૫
તે સેન્ય ચાલતા ધરતી કંપે અપાર, દેવ ધમડાં ધોરી શીર થંભે ભાર. ૩૨૬
એ પશ્ચિમથી દળ આવે ભણ. ભરતખંડ જપુદીપ ઉતમ નીસ્વાણ. ૩૧૭
જપુદીપ ભરતખંડ કુંવારકા ક્ષેત્ર ભણ, ગુરુજના થાનક શાહાણ મારે.

કરે મેલાણ. ૩૧૮

જ્યારે જપુદીપ માંહે શાહાણ દેશે પાય, ત્યારે ગુરુ ધંભામ શાહાણુ' રોળે

મુવજુ'ના થાય. ૩૧૯

જ્યાં ગુરુ ધંભામ શાહા બેઠા છે આયે, ત્યાં સાચા મુનીવરોની બક્ષામણી થાયે. ૩૨૦
ત્યારે તખ્ત સીંહાશણ બેસે શાહે. ત્યારે ગુરુ ધંભામ શાહા સાથ વાત કરાયે. ૩૨૧
જે જપુદીપ માંહે શાહાણ વજડાવે તુર, બાકી બીજા નગર સર્વે ચુરાચુર. ૩૨૨
ત્યારે સર્વે રખીસર ઉભા સાહેબજીકે શરણે આય, ત્યારે શાહાના દળ વચ્ચે

નદી સરસ્વતી જાય. ૩૨૩

ત્યારે ગુરુનરણુ' દળ એકઠો થાયે, ત્યાં દઈત કાલીંગાણુ' દળ પહોંચે આહે. ૩૨૪
ત્યારે સેન્ય ચાલતા ધરતી વાળે ધમ ધમકાર, પાય દળતુ' તો અંત નહી પાર. ૩૨૫
ત્યારે દઈત ચર્ખંટ કરતો આવે સહી, આસણપુરી અત્રીક્ષથી આવે તહી'. ૩૨૬
તે આસણ પુરી ચાલશે આકારા, એસા ચર્ખંટ દઈત કરશે પ્રકારા. ૩૨૭
તે દઈત અન તણા તો પરબ નીપાવે, પાણી મંત્રીને ધત ઉપાવે. ૩૨૮
તે દઈત વેણુ મંત્રીને ખાંડ નીપાવે સહી, તે કલ માંહે માઈ બાપ દેખાડે તહી'. ૩૨૯
તે કાઠના ધોડાને ખવરાવે ખાણ, એવા ચર્ખંટ દઈત કરતો આવે નીરવાણ. ૩૩૦
ત્યાં બે ધંભાની જીવ મળશે ભણ, ત્યાં ઉલટી નદી દઈત વહેવરાવશે આણ. ૩૩૧
તે દઈતને આવતા ન લાગે વાર, તે ચાલી આવે નદી સરસ્વતીને પાર. ૩૩૨
તે દઈત પાણીના આરે ઉતરે જાય, તેણુ' અણગણીયો સેન્ય કાંઈ કહયો

નવ જાય. ૩૩૩

તે સર્વે દળ યોદ્ધા ઉતર્યા છે આયે, તે દઈતણુ' દળ કાંઈ ગણ્યો નવ જાય. ૩૩૪
તેને બોહોતેર દીન આવતે થાયે, તે આવી ઉતરે તેણે ઠાયે. ૩૩૫
તે દઈત પાવરીઆને કોરે ઉતરશે આયે, તે દઈતણુ' દળ કાંઈ કહ્યો નવ જાય. ૩૩૬
તે દઈતના દળ માંહે અન ન ખાય કાય, શાહાના દળ માંહે તો સોના

મહોરે રોટી હોય. ૩૩૭

તે બે સેન્ય દ્રોટો દ્રષ્ટિ મળે, તે વચ્ચે મુની નારદ ચારા ચર્ખંટ કરે. ૩૩૮
તે રાખે દળને જીવવાયે, તે નહી રાખે મજા. ૩૩૯

ત્યાં આવે હરમત ધબ ધારી કરે કલોલ અપાર, તેની હાંક મુણી કંપે સંસાર. ૩૪૦

ત્યાં ચોરાડ લાખ બેગણીઈ શાહાને પુછે વીચાર, કહો તો શામી દઈતના
દળને સોંસી કરે સંપાર. ૩૪૧

ત્યારે પુછે પવન શામીઅમને રજ દીધો સહી, તો દઈતના ફળને માડું ઉઠાઇ. ૩૪૨
ત્યારે લીમસેન બોલે શાહાજી અમે વીનતી કરું, તમે રજ દીધો તો

અમે રજમા લડું. ૩૪૩

શામીજી કહેા તો સ્વર્ગ મંડળ ફેરાવીને ધરણ ઉલટ કરું, કહેા તો કાણા

ફળલને લઈ તમ આગલ ધરું. ૩૪૪

ત્યારે શાહાજી બોલે લીમશું સતજ ભાથે, તમે પાંચે પુત્ર મહા બળીઆ રાય. ૩૪૫

ત્યારે એસી વાત શાહાજી લીમશું કરે સહી, ત્યારે સુરજ રાણી કમલા

કુંવર આવે તંહી. ૩૪૬

જ્યાં શ્રી ગુરનર નારાયણ બેઠા એકઠા આહે, ત્યાં સુરજ રાણી કમલા કુંવર

પ્રણામ કરીને લાગે પાથે. ૩૪૭

ત્યારે સુરજ રાણી કમલા કુંવર વીનતી કરે આપ, શામીજી અમારા પુર્વ

જન્મના બક્ષી પાપ. ૩૪૮

એ શામીજી પુર્વ જન્મના પાપ અમારા ગયા, જ્યારે અમેને ગુરનરના

ચણના દર્શન થયા, ૩૪૯

શામીજી અમે મંત્રમ માંહેથી ઉતમ થયા આજ, સર્વે દુઃખ દારીદ્ર ગયા ભાજ. ૩૫૦

ત્યાં હેત ધરીને શાહાજી બોલે વીખ્યાત, સુણેા સુરજ રાણી કહું એઃ વાત. ૩૫૧

આજ કલબુગમા દઈત કાલોંગા આય, હવે સગલી સંધ પોતી તમે એને

મારો ભય. ૩૫૨

ત્યારે શાહાજીના ફળ માંહેથી સુરજ રાણી કમલા કુંવર રજ લઈને નીસરે,

તે દઈત કાલોંગાના ફળમા જઈ સંચરે. ૩૫૩

જ્યારે દઈત આવતા દેખે પુત્ર ને નાર, ત્યારે દઈત કાલોંગા બોલે પુકાર. ૩૫૪

તમે શુણેા કમલા કુંવર સતજ ભાય, તમે અહીં આવ્યા તે કારણ કાંય. ૩૫૫

તો અમે તમને સોંપ્યો ચીજુબ નગરીનું રાજ, તે દેશ છોડી કેમ આવ્યા આજ. ૩૫૬

ત્યારે બોલે સુરજ રાણી કમલા કુંવર સતજ ભાયે, જે અલંગસું યુદ્ધ કાંઈ

કર્યો નવ ભયે. ૩૫૭

એ દેવ ત્રણ બ્રહ્માંડનો સીરજણહાર સુષ્ટિનો ધણી આહે, તે અલંગસું યુદ્ધ

કેમ કરશેા હો રાયે. ૩૫૮

એ દેવે શ્રી મન્મથ રૂપે વેદ વાચ્યાં સહી, ત્યારે સંખાસર દઈતનું યુસ્તક

મરેડયું તહીં. ૩૫૯

એ દેવે કોરભ રૂપે દઈત મહુકીટક સંધારી ધરી, ત્યારે ત્યાં ચઉદ રતન

કાઢ્યા શ્રી હરી. ૩૬૦

એ દેવે અમાહ રૂપે ધર્મો કેવળાસ, તે દેવે પૃથ્વી કાઢ વન્ધે રાણી અવીનાસ. ૩૬૧

એ દેવે અમળો હરવાઈસ હર્યો, શ્રી વાએજણ રૂપે રાજ્ય ભળને બધો. ૩૬૨

એ દેવે કરશીરામ રૂપે સહસ્રા અભુનિને કપ્પ પાંજરે લીધા, શ્રી સમ રૂપે
 દશ મુસ્તકનો રાવણ છેડ્યો. ૩૬૩
 ત્યારે શ્રી રામે રાવણ માર્યો પરીવાર સમેત, ત્યારે ભગત વિલીક્ષણને રાજ
 સોંપ્યા મન આણી હેત. ૩૬૪
 એ દેવે કાન રૂપે બહુ ચરીત્ર કર્યાં, ચઉદ ભવન તે મુખ માંહે ધર્યાં. ૩૬૫
 એ દેવે કંસ માર્યો તે કાતુડે અવતાર, ત્યારે યાદવ કુળનો કીધો સંગાર. ૩૬૬
 એ દેવે શ્રી બુધ રૂપે દઈત દુર્યોધન હણી ધર્યાં, તે પાંડવાને દ્વારે જઈ
 ઉભા રહ્યા. ૩૬૭
 એ દેવ ભગત સખાયા સદા કીરપાળ, એ દેવ ધરણીધર છે દીન દયાળ. ૩૬૮
 તે દેવ આજ કલ્બુગમા દશમું નકલંકી અભંગ અવતાર, તે તું આજ ભર-
 થાર કેમ ન ચેતે ગેમાર. ૩૬૯
 ત્યારે દેવના દશ અવતારના ગુણ રાણીએ કહ્યા છે આહે, ત્યારે દઈત કાલી-
 માના મનમા ક્રોધ ન માંયે. ૩૭૦
 હારે રાણી તું અન પાણી ખાયે અમારો અને વખાણે શ્રી હરી, તે તું અમ
 ઘર નાર કેરી સ્ત્રી. ૩૭૧
 એ રાણી તું જેના સેવે છે પાયે, તે અભંગને હું માડું ઉઠાયે. ૩૭૨
 જેતું તું રમરણ કરે છે રાત ને દીવસ, તે અભંગને હું કાપી લાતું શીસ. ૩૭૩
 હવે તેતું સૈન્ય મારી દખાડું સહિ, તો દઈત કાલીંગો મહા બળવંત તંદી. ૩૭૪
 ત્યારે બોલ્યા મુરજ રાણી કોખ્યા તત્કાર, હાથે દંડા રાણી લીધો સંભાર. ૩૭૫
 તે જન્મ મધે સતીના મુખમા માર ન નીસર્યો, ત્યારે દંડા લઈને દઈતના
 ગરદન માથે ધર્યો. ૩૭૬
 જ્યારે તે સતીના મુખ માંહેથી મારજ નીસરે, ત્યારે દઈતનું મુસ્તક ધર-
 ણીએ તુટી પડે. ૩૭૭
 ત્યારે સર્વે સૈન્યમા પડી પુકાર, જે મુરજ રાણીએ માર્યો પોતાનો ભરથાર. ૩૭૮
 ત્યારે સર્વે ચોદ્યા ઉઠ્યા મહા રીશજ કરી, હવે એતું સૈન્ય માડું કીધાં
 જાય શ્રી હરી. ૩૭૯
 એ રાણી તમે શા માટે માર્યો પોતાનો ભરથાર, તે અભંગનું શીશ કાઢી
 લાતું તત્કાર. ૩૮૦
 ત્યારે હલ હલકાર બે દળ માંહે હોય, રણ ક્ષેત્ર સામ સામા આવી જોય. ૩૮૧
 જેમ પ્રભાતે ઉઠ્યા મુર, તેમ સામ સામા નીશાન વળવે રણતુર. ૩૮૨
 તે કોયે દળમા ચોદ્યા ઉપર જેમ ભણે ચાર, તે કોયે દળમા એક ન આવે હાર. ૩૮૩
 તે દઈત મલકેયરમું લડે ક્ષીમ બે રાથે, તે મારે ગદાને કાઢે પ્રાણ આથે. ૩૮૪
 તે મલકેયર દઈતમું લડે નકુળ સમ, તેના બળનું અંત પાર ન પાય. ૩૮૫

જે રણકેધર દઈતમું હોડે ભુત પિશાચ, તે હોડે યોદ્ધા ન બોડે વાચ. ૩૮૬
 તે દઈત ગજકેધર મહા બળવંત, તામું હોડે વીર હડમત. ૩૮૭
 તે હડમત વીર પર્વત લેશે હિંચ, તે દઈત ગજકેધરના રથ માથે ફેરે ધાથ. ૩૮૮
 તે દઈત આવતા પર્વત લેશે શંભાર, તે કટકા વચ્ચેથી કરશે નીરધાર. ૩૮૯
 તે હડમત વીર પર્વત લેશે હિંચ, તે દઈત ગજકેધરને મારે સાથ. ૩૯૦
 તે મહા યોદ્ધા કોધ કરીને મારે જોડ, તે દઈત ગજકેધરમું યુદ્ધ કરે તેડ. ૩૯૧
 ત્યાં હોડે બીજા યોદ્ધા ઉતર ભણી ચાર, તે દોથે દળમા એક ન આવે હાર. ૩૯૨
 તેને કેડે છુરી કટારી જેમ ફાસ, ત્યાં વરસે તીરને પડે રણ ત્રાસ. ૩૯૩
 તે યોદ્ધા ગાજે ગરજે હોડે અપાર, ત્યાં દોથે દળમા એક ન આવે હાર. ૩૯૪
 ત્યાં હુસી કરી શાહાણ બોલે કીરતાર, ત્યાં ખડંગ ત્રોધારો શાહાણ લેશે સંભાર. ૩૯૫
 ત્યારે ખાડું મન વીચારી લીધું ચાલવ રાથે, તે દઈતનું દળ મારે તેણે ઠાથ. ૩૯૬
 ત્યારે નદી સરસ્વતી દઈતના રકતે પુરબો વહે, ત્યારે રકતે ચાલ્યો એમ
 સહુ કોઈ કહે. ૩૯૭

તે ચાર જુગની સંધ લંગતે નદી સરસ્વતી પુર વીના એમજ રહ્યા, તે દઈત
 કાલીંગાના રકતેથી પુરેજ વહી. ૪૦૮
 તે દેવ હોડે સર્વે શાહાણને હેત, ત્યારે દઈત કાલીંગાનું સેન્ય માર્યો રણક્ષેત્ર. ૪૦૯
 ત્યારે શાહાણું સેન્ય ચાલ્યો સર્વે એકઠો આવે, ત્યારે દઈતનું શીર ખુરીએ
 ચડાવ્યો બાથ. ૪૧૦
 એ દુલ દુલ ઘોડાની ખુરીએ દઈતનું શીર ચડાવે, તે લગ નાખે ચીજબ
 નગરી માંહે. ૪૧૧
 તે ચીજ મહા ચીજ દઈતનું નગર સોથે, તે નગર પાણી માંહે શાહા
 કુખાવરો સોથે. ૪૧૨
 ત્યારે સર્વે દાણવ મારી નિર્વંશજ કરે, ત્યારે કમલા કુંવર શીર ભરણજ ભરે. ૪૧૩
 ભગતને શીર ભરણ ભસવી શાહાણ મારો બોલે વાણ, ત્યારે અજરાઇલ
 ફીરસ્તાને ફેરે ફરમાન. ૪૧૪
 જે નવખંડમા ચોરાશી લાખ જીવો જોડ છે જાત, તે સર્વેના રૂઢ કબજ કરી
 રાખો તમારે હાથ. ૪૧૫
 તે સર્વે જીવ અજરાઇલ કબજ કરે, ત્યારે શાહા પાસે આવી સંચરે. ૪૧૬
 હવે શામીજ તમે ફરમાન દીધો તે અમે કરું, શ્રી પ્રીત રાહે જીવ કબજ
 કરી તમ આગલ ધરું. ૪૧૭
 ત્યારે શાહાણ બોલ્યા સતજ ભાથે, તમે સહુના જીવ કબજ કરજો બાથ. ૪૧૮
 ત્યારે શાહાણના ફરમાને ફીરસ્તો અજરાઇલ એમજ કરે, નવખંડ માંહે જે
 જેના માણ તે લઈને ધરે. ૪૧૯

ત્યારે અસન્દૃશી કીરતો મુર દેશે આમે, ત્યારે જે સતપંથી હશે તે અખંડ
 ઉઠી બેઠા થાયે. ૪૧૦
 મુનીવરભાઈ જેણે સતપંથ સીરેવ્યા સાચુ સાર, તેને મહાદેવ નહી
 છુપે લગાર. ૪૧૧
 ત્યારે પછે શાહાજી સુષ્ટિ સંભોગ રચના કરાય, ત્યારે સર્વે રખીયાને શાહા
 પુરો રાજ કરાય. ૪૧૨
 ત્યારે શાહાજી મહેલે બેશરે સહી, ત્યારે ગુર નખી મહમદ મુસ્તફા શાહા
 પાસે વજર થાયશે તહીં. ૪૧૩
 ત્યારે ત્રણ બ્રહ્માંડનું રાજ કરાવે વીર, ત્યારે સર્વે રખીયાને રાજ કરાવે સુધીર. ૪૧૪
 જે આદ દેવ અનત કરોડીઉં નીપના આહો, તે સર્વે રખીયાને શાહા
 રાજ કરાયે. ૪૧૫
 ત્યારે લોઢી અમરાપુરીના મહેલ વખાણ્યા નવ જાય, તે ક્ષણ એકમા ગુરનર
 રચના કરાવી શાયે. ૪૧૬
 ત્યાં કંકુના ગારા સોના રૂપાની ઘંટ, ત્યાં બહોત અનોપમ ઉડાડી ભીંત. ૪૧૭
 તે દીસે ઉંચા મહેલ અનોપમ સાર, ત્યાં સુવર્ણ કડા બહુ શોભીતા અપાર. ૪૧૮
 તેના કમાડ બાર સાંખ કહ્યા નવ જાયે. તેને બહુ રત્ન હીરા જડયા માંહે. ૪૧૯
 ત્યાં મોતી અમુલ્ય પલંગે બળકે તક્ષણ, ત્યાં એસા પલંગ બીજાવ્યા છે ઘણા. ૪૨૦
 ત્યાં કંકુની રેતી સર્વે મુનીવરને ઘેર દ્વાર, ત્યાં બાળક નાના લેખે અપાર. ૪૨૧
 સર્વે મુનીવરને વસ્ત્ર મન ગમતા જાણુ, તેની શોભા અનોપમ શું કરે વખાણુ. ૪૨૨
 તે મુનીવરને વાઘો સુવર્ણની જાત, તેને પેરણુ ધજર બહુ રંગી ભાત. ૪૨૩
 તેને સુવર્ણ મોજડી પેરણુ પાયે, તેના કેડના પરકો કાંઈ કહ્યો નવ જાય. ૪૨૪
 તેને સુવર્ણ પાઘડી બાંધી સાર, તેને ઓઢણી પાંખડી સુવર્ણની જણકાર. ૪૨૫
 તે સર્વે મુનીવરને વાઘો છુટકે બંદ, તે મુનીવર રાજ બેસે જેવા પુનમ ચંદ. ૪૨૬
 તે મુનીવર દેવ પહેરે એવા રાજગાર, તે મુનીવર એકને ઘરે સતીઉં પચારા નાર. ૪૨૭
 તે રૂપવંતીઉં દીસે સર્વે નાર, તે પહેરે આબુષણુ ને શોળ રાજગાર. ૪૨૮
 તે સતીઉં પહેરે કાંચળી શીધાણી ભાત, તે પહેરે પટોરી નવરંગી જાત. ૪૨૯
 તે પહેરે ચડા રત્ન જડીત સાલ, પાંચ હીરા રત્ન માંહે બળકે લાલ. ૪૩૦
 તેના ઓઢણી ચીર અનોપમ સાર, પગના નેવર વાળે હમ હમકાર. ૪૩૧
 તે સર્વે સતીઉં કરે એવા રાજગાર, તે સર્વે મુનીવરને ઘરે સતવંતીયું નાર. ૪૩૨
 તે સર્વે મુનીવરને મન વાંછીંત ફલ હોય, તે મન વાંછીંતા ફલ ખાય સખ કોય. ૪૩૩
 ત્યાં પુપ યાદ મોમનને નહી હોય, જેને જેવા ભાવે તેવા ખાયે સોય. ૪૩૪
 ત્યાં રાત્રે કસ્તૂરીના વાહાજ વાયે, ત્યાં દીવશે અંબર જરાવે શાહું. ૪૩૫
 તે મુનીવર એસા મુખ ભોગવશે સહી, ત્યાં લીલા લાલ કરશે તહીં. ૪૩૬

તે પાછળ ઘેરા ફરે તુખાર, તે મુનીવરભાઈ મુખ પામશે અપાર, ૪૩૭
 જેણે પંચ ભુ વાર્યા મન, જેણે મુનીવરે સતપથ પુરા સીરેવ્યા જન. ૪૩૮
 તે રખીસરોતે શાહા એવા રાજ કરાવે બળવંત, સવા લાખ વરસ લગી
 રાજ કરાવે નવ ખંડ. ૪૩૯
 બ્યારે નવખંડમા રાજ રખીઆતું હોવે સાર, ત્યારે શાહાજી પરણે વિધે
 કુંવારી નાર. ૪૪૦
 ત્યારે ગુરનર તખ્તે બેશે શાહાતું તુર, જેમ સહસ્ર કલાસું હિઆ મુર. ૪૪૧
 ત્યાં પુરો રાજ કરાવે શાહા સતીકેને જેહ, જે નીત નીત હાલ ગુબરે દેશોંદ
 શુકીત પુરી દેહ. ૪૪૨
 જે મુનીવર નીત નીત અમી પીવે હાલ ગુબરે તત્કણ, તે મુનીવર મુખ
 ભોગવશે ધણા. ૪૪૩
 જે પુરી દેશોંદ ન આલે ધર્મશાળામા જતા આળશ કરે, તે પાયે ફળમા
 પીચાડો થઈને ફરે. ૪૪૪
 જે અહાં દેશોંદ શુકીત નવ કરે અને આળસુ અપાર, તે ત્યાં કાઠીયું ઘાસ
 વેશે માથે બેસે ભાર. ૪૪૫
 જે ખરા દેશોંદી મુનીવર આજ, તે સહી અમરાપુરીમા કરશે રાજ. ૪૪૬
 ગુર કહે જેણે સતપથ પુરો કમાવ્યો આજ, તે મોમન સહી ત્યા કરશે રાજ. ૪૪૭
 જે દુનીઆ માંહે સત ધર્મની નીંદા કરે, તે તેણે દીન માથું કુટીને મરે. ૪૪૮
 જે રખીસરોતું રાજ દુનીઆ નષ્ટથણે દેખે તત્કણ, તે છાતી કુટી મરશે ધણા. ૪૪૯
 જેણે અહીં પાથરની પુખ કરી છે આથે, તે તે ત્યાં બહુ પાખંડમા જાયે. ૪૫૦
 જે કોઈ દુનીઆ માંહે બહુ પથર પુખ્યા આથે, તે તેણે દીન તેસા ફલ પાયે. ૪૫૧
 જે કોઈ અહીં જેસા બીજ બોયશે જાણુ, તે તેસા ફલ પાવે નીરવાણુ. ૪૫૨
 જે કોઈ અહીં જુઠા પથર પાથરીઆની પુખ કરે, તે તેણે દીન છાતી
 ઉપર લઈને ફરે. ૪૫૩
 જે કોઈ પાણી પાથરની જાત્રા તીથે જાય જાણુ, તેને તેણે દીન સવા પહોર
 લગી પાણીમા શાહા કુઆવશે નીરવાણુ. ૪૫૪
 જે કોઈ અહીં બ્રાહ્મણ બેગી રીવડા હ દર્શનના ગુરની પુખ કરે, તે તેણે
 દીન નીત નીત સવા પોર લગી કાંધે લઈને ફરે. ૪૫૫
 જે કોઈ ગાય પીપળાની પુખ કરશે જાણુ, તે તેણે દીન નીત નીત સવા
 પહોર લગી કાંધે લેશે નીરવાણુ. ૪૫૬
 જે કોઈ વૃત વરકુલીઆ ઉપવાસ કરે, તે તેણે દીન દેહી ફડી પામશે પણુ
 કાઠીયું ઘાસ વેચીને જીએ મરે. ૪૫૭
 જે સર્વે દુનીઆ બીજા દેવની જપ તપ પુખ કરે સાર, તેને રાંધા અઘા-
 ઝીલના હાથે રશે નીરમાર. ૪૫૮

જે કલબુગમા બ્રાહ્મણ ભોગીને જમાડે જાણુ, તેને અહીંનું ધર્મ અહીં આપે
સહી નીરવાણુ. ૪૫૯

તે સર્વે લોક અહીંની કમાઈ અહીં ખાઈ રહ્યા, તે નીકાન વડ વેળાએ ઠાલે
હાથે હરી પાસે ગયા. ૪૬૦

જે કોઈ અહીં જેથી પુજા કરે, તે તેણે દીન સવા પહોર કાંધે લાઈને કરે. ૪૬૧

જે વણવેસમા અદલ દાન કરશે જાણુ, જેણે અહીં જેથી પુજા કરી હશે તે
તેણે દીન તેસા ફલ પામે નીરવાણુ. ૪૬૨

જે સતપંથ ધીયાવશે ગુર મુખ જાય, જે અહીં દશમા અવતારના પુજશે પાય. ૪૬૩

જે પુરો પાળે સતપંથ જ્યાં ન જાણુ કોય, તે પ્રાણીને સહી અમરાપુરી હોય. ૪૬૪

ત્યારે સવા લાખ વરસ લગી રખીઆને રાજ કરાવે શાહે, પછે ફેરાવીને
સૃષ્ટિને સંહારી ધરાયે. ૪૬૫

તે સર્વે સૃષ્ટિને સંહારી સંસાર સપટ કરાયે, નવ પ્રાણી ગાળે દેવ મુરાળને
ધારે મેગ વરસાયે. ૪૬૬

ત્યારે અસરાફીલ સુર દેશે આહ્વા, ત્યારે સર્વે પ્રાણી અખંડ ઉઠી બેઠા થાયે;
ત્યારે સર્વે ગુનહેગાર દુનીઆને દોજખે ધાલવા જાયે, ત્યારે આરખી રૂપ
કરીને બેરાશે શાહે. ૪૬૭

ત્યારે આશમાન નવ નેજા ઉપર આવે સુધીર, ત્યારે સહસ્ર કલાસુ ઉગશે સુર. ૪૬૮

ત્યારે અગનની ઝાળ પડશે ધરતી ઉપર આહ્વા, ત્યારે ત્રાંબા વરણી તે ધરતી ધાહે. ૪૬૯

તે વેળાએ શામી મારો એસો કરે, જે મેગા દમર છત્ર શામી મારો ધરતી
ઉપર ધરે. ૪૭૦

ત્યારે આરખી રૂપ શાહાણું કહ્યો ન જાવે જાણુ, ત્યારે શાહાણુ કેની અરજ
મોર નહી માને ફરમાન. ૪૭૧

ત્યારે સહસ્ર મણની એરણુ જાણુ, ત્યારે સહસ્ર મણનું ઉપર ધણુ પ્રમાણુ. ૪૭૨

જે મુનીવર અહીં માલ ધીજાણું ખાયે, નહી હાલ ગુજરે નહી ગત માંહે જાયે. ૪૭૩

તેને માથે ગુનાહ રહેશે તત્ક્ષણા, તેને ઘણકેરી માર દવરાવશે ધણા. ૪૭૪

ત્યારે તીલ તીલનું લેખો શાહા મારો પુછશે સહી શાહે, જે જેના કાગળ
હશે તે તેના હાથે દેસે તાહે. ૪૭૫

તે અઉંઠ કરોડ રોમ રાહે એના કર્તવ્ય જોયે, તે ત્યાં તેની ગવાહી પુરાવશે સોયે. ૪૭૬

તેતો અઉંઠ કરોડ રોમ લોહાના થઈ, જે જુઠો બોલે તેના અંગે પાછો ફરી
ખુશે સહી. ૪૭૭

તે ઉપર દેશે અગનની જાલ, અને ધરતીને જાણુ નીર વહેશે લોહી નેત્રની ધાર. ૪૭૮

ત્યાં દિવે મુસ્તક જીવને અગન ધગ ધગાયે, તેના માથાના લેખ તે કાને
નીરારી જાયે. ૪૭૯

તે રોશે ગુનેગાર કરશે બહુ ચોર, જેણે ગુનાહ નહીં બક્ષાવ્યા તે ત્યાં થાશે ચોર. ૪૮૦
ત્યાં શાહાણ આરળી રૂપે નહર ફેરાયે, ત્યાં ગુર બક્ષાની મોર ન માને શાહે. ૪૮૧
ત્યાં નહીં વૃક્ષ નહીં વાસ છાયા સાર, ત્યાં નહીં અન પાણી તેણે ઠાર. ૪૮૨
ત્યારે ત્યાં નહીં આપ માધ બંધવ વીર, આપ આપણા કર્તવ્ય ભોગવે શરીર. ૪૮૩
ત્યાં નહીં સ્ત્રી પુરૂષ એકલો આપ, તે આપ આપણા કર્તવ્ય ભોગવશે પાપ. ૪૮૪
ત્યાં રોવે ગુનેગાર બુઝબે દેહ, અગનની કાળે બહુ દાળે તેની દેહ. ૪૮૫
ત્યાં બળી દેહ સર્વે ખાક હોમ બયે, ફરી પાવળ છંદાવી બેઠી કરાવે શાહે. ૪૮૬
એવી સો વાર એક દેહી ભાંગે ધડે બળુ, ત્યારે એક ગુનાહ શાહા મહાદનમા

ઉતારે નીરવાણુ. ૪૮૭

ત્યાં એસી તરે શાહાણ ગુનાહ મહાદનમા ઉતારે તત્ક્ષણુ આયે, ત્યારે. પચાસ
હજાર વર્ષ'તુ' એક દીન કરશે શાહે. ૪૮૮
ત્યારે પચાસ હજાર વર્ષ'તુ' રોજ કીયામત કાંઈ કદી નવ બય, જેમ વાયે
ઝાલી છે ગાય. ૪૮૯

ત્યાં એવો જીવનો હિસાબ મહાદનમા થાયે, તેમાં સાચા મુનીવર હશે તે
ઉતરી અમરાપુરી માંહે બયે. ૪૯૦
પણ ગુનહગાર હશે તે નહીં ઉતરશે દુણ વાર, જે સાચા મુનીવર હશે તે
પહોતા બહેસ્ત મીંજાર. ૪૯૧

એ સતગુરે બહેસ્તની વાટે મુનીવર ચલાવ્યા સાર, તે જઈ પોતા વર્ધકુંઠ મીંજાર. ૪૯૨
જે અદલના કેલ પુર્ણ કરે, તે મુનીવર જઈ વર્ધકુંઠ માંહે સંચરે. ૪૯૩
તે મુનીવરને ગુરનર બહેસ્તમા લેશે બોલાયે, ત્યારે મુનીવરના મનમા
હર્ષ ન માયે. ૪૯૪

તે મુનીવર દેખે બહેસ્ત અનોપમ સાર, તે સુવર્ણ કળા ઝળકે અપાર. ૪૯૫
તે મુનીવરના મંદીર કસ્તુરીના ગારા સોના રૂપાની ઇંટ શોભીત, ત્યાં બહુ
ગુરનરે ઉઠાડી છે ભીંત. ૪૯૬

તેના કમાડ બાર સાબ સુવર્ણના ઘડયા, તેને રત્ન પદાર્થ હીરા માણક જડયા. ૪૯૭
ત્યાં સુવર્ણ મહેલ ઝળકે તેજ અપાર, ત્યાં સહસ્ર સુરજ તેણે ધરખાર. ૪૯૮
એક એક મોમનના મંદીર સોનાના ઘડયા, એક એક મંદીરને હીરા માણક
આંગણે જડયા. ૪૯૯

એક એક મોમનના મંદીરને માતી જડયા આયે, તે મોમનતુ' રૂપ કાંઈ
વખાણ્યો નવ બયે. ૫૦૦

એ મંદીર પર દીસે સાત ખંડ કળા ભરપુર, જેસો સહસ્ર કળાસુ' ઉગ્યો સુર. ૫૦૧
ત્યાં સત રંગી પલંગ મુકયા બીજાયે, હીરા રત્ન જડીત હોંડાળા ખાર આહો. ૫૦૨
તે મુનીવરો એસા સુખ ભોગવશે સાર, ત્યાં સુરજ રંગનીર્ડ'નાર સહસ્ર હજાર. ૫૦૩

ત્યાં અંદ્રવર્ણીં નાર સહસ્ર હજાર, ત્યાં ચાર ચાર દેવ કન્યા નાર. ૫૦૪
જે કલજુગની અર્ધા અંગની ધણી સાથે ધર્મ કમાયે, તે સહુના ઉપર
પરરાણી થાયે. ૫૦૫

તે મુનીવરને ધરે સર્વે સતવર્તી નાર, તેને પાંચશો પુત્ર ગુરાની ખેલે ધરને બાર. ૫૦૬
તે રત્ન જડીત્ર છંદુડે અપાર, હાથમા ગેંડી સુવર્ણની અનુપમ સાર. ૫૦૭
તે સર્વે મુનીવરની દેહી ગુરાની હોય, તે દેવ ગુરાની વસ્ત્ર પહેરે સખ કોય. ૫૦૮
એવી રચના ગુરનરે બહેસ્તમા રચાવી સહી, ત્યાં સાત સરોવર ગુરનરે
અમીના ભર્યા છે તહીં. ૫૦૯

તે સરોવરની સુવર્ણની ઇંદ કસ્તુરીના ગારે બાંધી પાર, તેને માણક મોતી
દેવે જડયા છે અપાર. ૫૧૦
તે સરોવરમા માણક મોતીની વેણુ ધણી, તે સાત સરોવરમા અમૃત
ભરીયા છે ધણી. ૫૧૧

એ સરોવરની સામે પારે એક મહા કલ્પ વૃક્ષ છેહ, તે ગુરનર નીપાવ્યો
તે સગળી અમરાપુરી છાંહી રહ્યો તેહ. ૫૧૨
તે સરોવરની પારે ગુરનર વૃક્ષ નીપાવ્યો આહે, તે બહુ ઘેરી રહ્યો કાંઈ
કાંઈ કહ્યું નવ જાય. ૫૧૩

તે અનત પાંખી ધાપટ રંગ રમે મળે જ્યાં, તેણે વૃક્ષે એ સી કલોલ કરે છે ત્યાં. ૫૧૪
એ સર્વે બહેસ્તની રચના ગુરનરે કહી તે કહી નવ જાય, તે ધરે રત્ન પદાર્થ
ગુરનરે જડયા ત્યાંયે. ૫૧૫

જે છે ચાંદો સુરજ જુગ માંહે સાર, એવા અનત શાહાજીએ જડયા અપાર. ૫૧૬
તો મુનીવરભાઈ અમરાપુરીમા વાસો તમારો, ઉપર કલ્પ વૃક્ષની છાંએ;
સવા ભારતું અહાર ભોગવશે, મુનીવરો મન વાંછીતા ફલ ખાયે. ૫૧૭
તો મુનીવરભાઈ ભાઈ જે સાચો સતપથ પુરો કમાવશે, અને સાચો પ્રમાન
રાખશે આહે;

તેના એકોતર માઈતા પુરીયા, એકોતર બાપના પુરીઆ, સાત પુરી સાસરાની
તે લઇને અમરાપુરી માંહે જાયે. ૫૧૮

ત્યાં એવું બહેસ્તમા સુખ ભોગવશે સાર, ત્યાં વારોવાર પામશે શાહુતું હીદાર. ૫૧૯
તો મુનીવરભાઈ પ્રથમ આઠ લાખ કરજી શામીલએ સીરજ્યા, તે સત-
ગુરજીને ફરમાન;

તે સામીલના મન માંહેથી અનત કરોડી જીવ ઉધર્યા, તેણે શામીલનું
રાખું અવીચલ ધયાન. ૫૨૦

જે મુનીવર જખ મેગ કીનર સરજ્યા, દેવ તેત્રીસ અનંત કરોડ;
એકલ. ૧૦૦ જીવ ઉધર્યા, તે સતગુરના ફરમાન. ૫૨૧

એ ગુરનો અથર વેઠ પ્રમાણુ, તે અથર વેઠુ' કથું કરશે. જાણુ. ૫૨૨
એસો વચન દેવે આગળ ભાંખ્યા સાચ, એવી ગુર ઇમામશાહ બોલ્યા વાચ. ૫૨૩
એવા ગુર ઇમામશાહ દશમું અવતાર ભાંખ્યા વેઠ, દશમા અવતારની દસ્તુરી
સહી પાળશે તેના પાતક જાયશે છે. ૫૨૪

જે કોઇ દશમા અવતારની દસ્તુરી પ્રમાણુ ચાલશે નરને નાર, તેને આવા
ગમણુ નહીરે સંસાર. ૫૨૫
જે કોઇ એક મન નારાયણુ દેવતું દશમું અવતાર લાણુને સાંભળે સાર, તે
લગતની નર નારાયણુ કરે સાર તેને મહાદત્ત નહી હુપે લગાર. ૫૨૬
જે કોઇ મુનીવર દશમા અવતારતું હરફે હરફે પુરો પાળશે જોય, તેને એક
એક હરફના કરોડ કરોડ હસ્તી આપ્યાતું ફળ હોય. ૫૨૭
ત્યારે દશમું રૂપ ત્યાં નકલંકી નારાયણુ રૂપ સાર, ત્યાં દેવે ધર્મો શ્રી મોલા
મુરતઝાઅલીનો અવતાર. ૫૨૮

ત્યારે દેવ દઈત કાલીંગાને મારશે બેણીવાર, પછે સંસારમા પ્રગટ થાયશે મોરાર. ૫૨૯
ત્યારે દશમે કાલીંગાને મારશે નીરધાર, તે દેવે બાર કરોડસું પીર સદરદીનને
તારીઆ સાર. ૫૩૦
જ્યારે સંસારમા પ્રગટ થાશે દેવ મુરાર, ત્યારે સંસાર સર્વે ઓળખશે
સહી નીરધાર. ૫૩૧

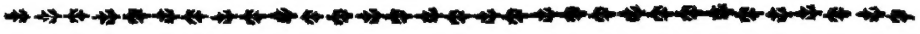
ત્યારે શ્રી દશ માંહે શાહા મોલા મુરતઝાઅલી રૂપે નામ લણાવ્યા સહી જાણુ,
ત્યારે અનંત કરોડસું પીર હશન કબીરદીનને તારશે નીરવાણુ. ૫૩૨
શાહા મોલા મુરતઝાઅલીની માતા તો બીબી જલેખા કહીએ, અને પીતા
તો હાશમી અયુતાલમ કહીએ. ૫૩૩

ત્યારે ગુર તો નબી મહમદ મુસ્તફા સલ્લલાહ અલેહી વ સલમ જાણુ, અને
સખ્તી તો માતા બીબી ફાતમા પ્રમાણુ. ૫૩૪
ત્યારે સ્વસ્થાન તો કહેકપુર નગરી જાણુ, અને ક્ષેત્ર તો સીતપુર કુવારકા
નગરી પ્રમાણુ. ૫૩૫

ત્યારે નર દારસે દાણુવ દઈત કાલીંગા ઉણીયાચારી જાણુ, બાર કરોડસું પીર
સદરદીન ઉધર્મો નીરવાણુ. ૫૩૬

ત્યારે ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર શાહા મોલા મુરતઝાઅલી રૂપે જાણુ, ત્યારે
અથર વેઠ હુઆ પ્રમાણુ. ૫૩૭

ચાર લાખને બત્રીસ સહસ્ર કલજુગતું પ્રમાણુ જાણુ, બાર કરોડસું પીર
સદરદીન અમરાપુરીમા પહોતા નીરવાણુ. ૫૩૮

તેણે તો ગુપ્ત પંથ આશ્રય્યા જાણ્યું, તેણે તો સહી અમરાપુરીના વાસો
પામ્યા નીરવાણુ. ૫૩૬

ત્યારે શ્રી નકલંકીનો દશમો અવતાર સંપુર્ણ થયો સહી, એવી ગુરુ બ્રહ્મા-
જીએ વાણી કહી. ૫૪૦

અહીંથી શ્રી નારાયણ દેવના દશમો અવતારની કસ્તુરી સંપુર્ણ સાચ્ય, એવી
ગુરુ હરિનશાહા સુત પીર ઈમામશાહા બોલ્યા વાચ્ય. ૫૪૨

